

КАТРИН КАУАТЪР

БАРД

ИЗДАВАНЕ
1992

КОНТЕСАТА

*Немните истории са преховно вкусни -
Човек не може да им устои!*

Катрин Каултър

Контесата

ПЪРВА ГЛАВА

Първия път, когато го срещнах, не знаех кой е той. А и, честно казано, не ме интересуваше... поне в началото. Бяха минали само три седмици от погребението на дядо ми. Братовчед ми Питър, отървал се по някакво чудо без драскотина в битката край Ватерло, нещо, което обаче не можеше да се каже за душата му, както ми бе писал сам той, не можеше да се прибере у дома от Париж; французите, които според него живеели в някаква постоянна еуфория, първо трябвало да приемат Людовик XVIII – своя законен, макар и доста видиотен крал.

В момента, за разлика от французите, аз не бях в състояние да чувствам почти нищо.

Докато не го видях.

Бях в парка и разхождах Джордж, моя териер, който според някои бил грозен като самия дявол. Почти не забелязвах хубаво облечените хора, които се разхождаха в карети, яхнали породистите си жребци или просто пеша, като мен. С Джордж вървахме мълчаливо, той – по навик, тъй като от смъртта на дядо ми бяхме заобиколени почти непрестанно от пълна тишина. Кучето не издаде звук, когато вдигнах една клонка и я хвърлих на няколко метра от него, за да ми я донесе. Друг път тази дейност обикновено го караше да лае истерично и да подскача, докато стисне между зъбите си плячката. Сега беше мълчалив дори докато ловуваше. Хукна да се добере до клонката, но бе изпреварен.

Мъжът погледна Джордж, усмихна му се ослепително и я захвърли пръчката на десетина метра по-нататък. Остана на мястото си, поставил ръце на хълбоците, като наблюдаваше териера, който, все така безмълвно, се стрелна с такава бързина, че малките му крачка не можеха да се различат. Но вместо да донесе клончето на любимата си господарка, т.е. на мен, той се запъти обратно към непознатия, размахвайки опашка като метроном, и постави плячката си при ботушите му.

– Джордж – извиках аз, – ела тук. Знаеш, че си кралят на кучетата. По-копринен перчем от твоя не е създаван. Господ те наблюдава всеки ден и е много доволен. Ела тук. Не искам някой да те открадне.

– Той наистина е чудесно животно – провикна се мъжът; аз разпознавам веднага сарказма, когато е толкова очевиден. – Да, той действително е благословен с изумително присъствие, но, кълна се, според мен не може да се мисли, че някой ще го открадне за откуп. Е, някои хора,

естествено глупаци, биха казали, че с тази козина в червено и цвят на горчица, могат да го откраднат, само за да заслепят враговете си.

– Козината му не е в червено и цвят на горчица. По-скоро – в бежово и прекрасно червеникавокафяво.

Приближих се до мястото, където стояха непознатият и моят терьер. Според мен разцветките на Джордж бяха великолепни, особено бежовото, въпреки че някой сигурно би могъл злобно да го нарече „болезнено жълт“. Е, всъщност нямаше кой знае колко за гледане, тъй като Джордж не достигаше дори трийсет сантиметра височина и тежеше съвсем малко над шест килограма и половина. Погледнах го намръщено. Козината му, смесица от твърди и коприненомеки косми, имаше нужда от хубаво сресване. Не го бях четкала от почти една седмица. Прекалено дълбоко в себе си бях се съсредоточила. Почувствах вина, защото го бях занемарила така.

А малкият предател изглеждаше захласнат. Отпуснах се на колене пред него, погалих го по едрата глава, прибрах назад копринения му перчем и го погледнах право в големите интелигентни очи.

– Слушай, миниатюрен неблагодарнико. Аз съм тази, която те храни, която те разхожда, която търпи хъркането ти, когато вечер преядеш с агнешката яхния на готвачката. Сега си тръгвам и искам да ме последваш. Разбра ли ме, Джордж?

Той наклони глава на една страна, после се обърна към мъжа, който междуременно бе коленичил до мен; проклетите му очи бяха изпълнени с обожание. Човекът опита да свие обезоръжаващо рамене и рече:

– Не се разстройвайте. Просто животните ме обожават. Роден съм с тази дарба, особена сила, ако искате. Ако не внимавам, когато изляза да се поразходя по „Бонд стрийт“, всички глупави кученца изскачат от ръцете на носещите ги величествени дами и хукват след мен. Кучетата по „Пикадили“ ме преследват до едно. Опитвам се да не им обръщам внимание. Винаги ги връщам на собствениците им, но това не престава. Какво да правя?

„Хумор“ – помислих си аз, нещо, което липсваше в живота ми вече повече седмици, отколкото ми се щеше да си припомня. И не успях да му устоя. Усмивнах се. Той ми отвърна с красива белозъба усмивка, хвана ме за ръката и ми помогна да се изправа. Беше едър, много едър, и изключително висок. Но най-вече беше съвсем млад. Незабавно отстъпих крачка назад, след това – втора.

– Джордж – рекох аз, усещайки, че започвам да се чувствам все по-смутена, – време е да отидем да видим какво ни е приготвила за обяд

мисис Дули. Както знаеш, всеки вторник тя приготвя нещо специално с бекон за теб. Да, бекон, толкова добре препържен и хрупкав, че можеш да го удариш няколко пъти в пода, преди да се натроши. Хайде, ела. И остави на мира джентълмена. Той може и да се държи мило с теб тук, където има публика, за да се покаже колко е талантлив, но определено не желае да захапеш полите на горната му дреха и да го последваш до вкъщи. Ела.

Обърнах се и тръгнах, като се молах териерът ми да не остане при непознатия, извил сладко симпатичната си глава на една страна и наострил уши, сякаш питаше: „Наистина ли мислиш, че ми е приготвила бекон за вечеря?“

– Почакайте – извика мъжът и тръгна след мен, протегнал напред ръка. – Не знам коя сте.

Но аз не го изчаках. Не исках да знае името ми. Освен това, какво го интересуваше? Не виждаше ли, че съм в дълбок траур? Не знаеше ли, че един метър разстояние помежду ни вече беше прекалено малко? Дори ускорих крачка. Той беше едър и висок и беше прекалено млад и силен. Едва не извихах от облекчение, когато погледнах назад и видях, че Джордж ме следва, изплезил език, захапал клончето, а перчемът му се мяташе нагоре-надолу. Обърнах се само още веднъж, щом стигнах до ъгъла.

Мъжът го нямаше.

Е, какво бях очаквала? Че ще разпери чифт криле и ще полети след мен ли? Че ще ни грабне с Джордж и ще ни отнесе в някой изоставен стар замък? Не, той не беше чудовище, не се беше зарекъл да прави само злини, но беше мъж, прекалено млад и самоуверен. Беше способен на неща, за които дори не ми се мислеше. Но ме беше накарал да се расмея. Представяте ли си?

Прибрахме се вкъщи – Джордж да яде не бекон, а агнешка яхния и да хърка цяла нощ, аз пък – да чета разбиваща душата поезия от Колридж и да се питам дали не я бе писал сред облаци опиум.

Забравих за непознатия.

Втория път, когато го видях, пак не разбрах кой е.

Бях все още в черно и този път даже носех черна воалетка, която скриваше лицето ми наполовина. Излязох от книжарницата на Хукам, а той стоеше отпред с отворен чадър, защото бе започнало да ръми. Усмивката на мургавото му лице бе насочена към мен.

Спрях внезапно. Искаше ми се да го попитам какво правеше тук с тази сияйна усмивка, но единственото, което излезе от устата ми, беше:

– Как може да си толкова загорял, когато слънцето изобщо не се е показвало поне от два дена?

Усмивката се стопи, но не изчезна напълно; тя се прикриваше в очакване да се превърне в смях. Бях сигурна в това.

– Е, този път поне ме погледнахте в лицето, нещо, което отказахте категорично да направите при първата ни среща в парка. В жилите ми тече отчасти испанска кръв, нещо, което баща ми ненавижда. Той обаче се влюбил в майка ми, Исабела Мария, и така съм се родил аз. Интересно какво би помислил за мен сега, ако беше жив, тъй като изобщо не приличам на чистокръвен англичанин; те всичките са бели и с розови бузи.

– А, това обяснява нещата – заявих аз, кимнах и добавих: – Приятен ден.

И отминах нататък. Не се изненадах особено, когато в този момент дъждът заваля истински; все пак живеехме в Англия. Това, което не усетих веднага, бе че той се намираще непосредствено зад мен и държеше чадъра над главата ми.

Е, този човек беше наистина безнадежден. Обърнах се отново към него:

– Благодаря ви, че ме пазите суха. Какво правите тук?

– Видях, че купувате книга вътре. Навън вали. Вие нямате чадър. Възнамерявам да ви пазя от безмилостните стихии, да ви изпратя дотам, докъдето мислите да ходите и по този начин да си спечеля вечната ви признателност.

– Моля? – възкликнах аз и вдигнах поглед към стоманеносивото небе. – Безмилостни стихии ли? Вие луд ли сте? Та нали сме в Англия.

Той отметна глава назад и се засмя. Смееше се на думите ми. Опитвах да се намръщя. Той пристъпи още една крачка към мен, но това не ме притесни. Наоколо имаше поне десетина човека, които бързаха под дъжда или отваряха чадъри над главите си.

– Докъде мога да ви придружа, мис...?

Приготових се да си тръгна отново. Той докосна леко с длан ръката ми. Спрях рязко; останах на място, без да мърдам, и чаках да видя какво ще направи.

– Добре тогава – промълви бавно той, като ме погледна; разбрах, че му се иска да вдигне воала от лицето ми и да ме погледне право в очите. Но, разбира се, не можеше да го направи. Вместо това каза: – Надявах

се, че Джордж ще се окаже подходящ придружител и познат и ще гарантира за мен след срещата ни в парка. За жалост обаче не го стори тогава, а сега дори не е тук. След като не мога да разчитам на кучето, ще трябва да намеря познато човешко същество, което да ни представи както подобава един на друг. Вие очевидно спазвате строго обществения кодекс. Виждате ли да минава някой, когото познавате и на когото имате доверие? Той би могъл да спре, за да ни запознае както трябва.

Желанието да се засмея беше силно, дори прекалено. Дядо ми бе починал само преди един месец. Не, никакъв смях.

Взирах се в красиво завързаното шалче на врата му, после преместих поглед малко по-нагоре, към брадичката; трапчинката ѝ издаваше упорит характер. Той продължаваше да ми се усмихва – с бели зъби и в добро настроение. Тъй като сега дъждът падаше на дребни, гъсти капки, не отстъпих назад. Нямах му капчица доверие, не и с тази очарователна усмивка, но пък нямах никакво желание да се измокря до кости.

– Какво искате?

– Искам да знам коя сте, така че да мога да се запозная с родителите, братята и сестрите ви, както и с останалите домашни любимци. Тогава ще ги уверя, че не съм някой безотговорен нехранимайко, който има намерение да отвлече насила красивата им сродница. Бих искал да ви заведа в сладкарницата на Гънтър, за да ви почерпя със сладолед. Бих искал да ви заведа да яздим. Бих искал да ви накарам да се смеете отново.

Но аз знаех, че това е невъзможно.

– Имам само един брат... по-точно братовчед, и той е в Париж. Би ми застрелял на място, ако види как ми досаждате.

Усмивката на непознатия изчезна.

– Искате да кажете, че ви досаждам, като ви пазя да не се измокрите от главата до прекрасните пантофки ли?

– Е, не точно.

– Това вече е нещо. Както виждам сте в траур, дълбок траур. В такъв случай означава ли, че всеки, когото срещнете, трябва да има вид на страдалец, да въздиша и да бъде готов всеки момент да ви подаде носна кърпичка?

Той целият беше мускули, също като Питър. Разбрах го, макар да беше облечен елегантно в дрехи за езда, което, разбира се, означаваше тесни кожени бричове, бяла риза с жабо, жакет, който можеше да се облече само със солидна помощ и силно излъскани черни ботуши, които стигаха до коленете му. „Чудесна фигура за мъж“ – би казал дядо ми.

– Не ви искам носната кърпичка. Колкото до страдалческия вид, просто не ви виждам в тази роля; вие не преставате да се смеете.

– Благодаря.

– Не съм го мислила като комплимент, получи се така, случайно.

– Знам.

– Аз си върша работата, нито хлипам, нито моля за симпатия, нито устните ми треперят, а вие просто се появявате като...

– Моля ви, не ми създавайте лошо име.

– Вие просто се появявате като лудия чичо Албърт, когото държим заключен на тавана на третия етаж; той обаче периодически подкупва прислужничката и бяга.

Мъжът се засмя. Имаше чудесен смях, богат, и плътен, и неудържим. Много отдавна не бях чувала такъв смях, честно казано. От първата ни среща в парка. Дали несъзнателно не съм изглеждала смешна? Във всеки случай, дори да беше така, не беше нарочно. В живота ми не бе останал особено много хумор. Когато хвърлих първите буци пръст върху гроба на дядо, аз реших, че двайсет и една години усмивки и смях бяха достатъчно голям подарък за всяко човешко същество. Предостатъчно. Дядо беше неделима част от живота ми, откакто бях навършила десет години; тогава майка ми бе умряла, баща ми бе напуснал страната, а Питър бе заминал в Итън. А дядо обичаше да се смее. За огромно мое смущение от очите ми бликнаха сълзи и потекоха надолу по лицето.

Издърпах черната воалетка и избърсах очи с опакото на дланта си. Сълзите продължаваха да капят. Беше наистина унизително.

– Съжалявам – промълви непознатият. – Съжалявам. Кого сте изгубили?

– Дядо си.

– Аз изгубих моя преди пет години. Беше ми трудно. Но, ако искам да бъда честен, трябва да призная, че най-много от всички ми липсва баба ми. Тя ме обичаше повече от залезите в Ирландия, както казваше. Беше от Голуей, и там според нея били най-красивите залези на Земята. Но по-късно обикнала дядо ми толкова много, че си взела доброволно довиждане с тях и го последвала в Англия. Никога не съм я чувал да говори за залезите в Йоркшир.

За момент ми се стори, че ще се разплаче. Не желаех да бъде мил, може би дори да има представа какво чувствам. Исках да бъде мъж и да се държи като такъв. Тогава щях да знам какво представлява, без да си правя труда да узнавам името му. Сълзите ми пресъхнаха.

Непознатият ми предложи лявата си ръка, тъй като с дясната

продължаваше да пази и двама ни с чадъра. Валеше изключително силно и ми се струваше, че сме изолирани в малък сив свят, абсолютно сами. Това не ми харесваше, но чадърът вършеше добра работа. Бях съвсем суха.

– Не – заявих аз, като погледнах към ръката му, която нямаше дори ръкавица. Подобно на лицето му, тя също беше мургава. Нямаше да се докосна до тази ръка. Беше голяма, със силни пръсти. – Не – повторих аз. – Не искам да се запознавам с вас. Живея с компаньонката си, мис Крислок, и не приемаме посетители, защото сме в траур.

– Колко възнамерявате да продължава това почерняне на живота?

– Почерняне на живота ли? Нищо такова не правя. Обичах дядо си. Той ми липсва. Траурът е израз на уважението ми към паметта му. Освен това, честно казано, съм му ядосана, защото умря и ме остави тук сама, да продължавам без него. Вече нямам никого до себе си. Той беше стар, но не и болен. Всичко беше наред, докато не отиде на езда. Конят му се подхлъзнал в калта, дядо паднал, ударил си главата в един дъб и изгубил съзнание. Така и не дойде на себе си. Аз го пазих от лекаря, който искаше да му пуска кръв всеки ден. Молах се на дядо, обещавах му да го оставя да изяжда, ако иска, целия ябълков сладкиш на готвачката, заклевах го да не ме оставя, да отвори очи и да ми се усмихне... дори да ме изругае, нещо, което му доставяше не по-малко удоволствие от смеха, но той не го направи. Просто все още не ми се иска да ми напомнят, че животът си продължава, макар да изгубих най-важната за мен личност заради някакъв идиотски инцидент. А и на никой друг не му пука.

– Как може да му пука, когато не е в състояние да разбере дори името ви?

– Приятен ден, сър.

Този път той не ме последва. Само след секунди бях мокра до кости. Воалът залепна за лицето ми като втора кожа и ми причиняваше силен сърбеж. Почерняне на живота! Какви смехотворни слова.

И жестоки. Изрече ги, защото отказах да кажа коя съм. Мъжете бяха неприятни. Те мислят само за себе си; за тях няма по-важно от нещата, които искат.

Дядо ми беше починал. Аз скърбях за него. И кой не би го направил за дядо като него? Не си почернях живота.

Третия път, когато го видях, все още няхах представа кой е той.

Разговаряше с един приятел на дядо ми, Тиодор, лорд Анстън. Лордът все още криеше плешивата си глава под гъста къдрава гарвановочерна перука, ходеше навсякъде със стигащи до коленете бричове... не само в „Олмак“ в сряда вечерта. Той яздеше с хрътките си в Хайд парк, но не преследваше лисици, а красиви дами и техните прислужници. Веднъж дядо ми беше казал, като се подсмиваше под мустак, че Тео носил черни сатенени бричове до коленете на един боксов мач. Тази гледка изненадала толкова единия от боксьорите, че той отпуснал за момент ръце и се заяпал в него. Съперникът му се възползвал от това и го нокаутирал.

Лорд Анстън се ухили до уши, за да покаже изумително хубавите си зъби, потупа младежа по рамото и чукна по калдъръма с бастуна си с дръжка във формата на лъвска глава. Беше с обувки от черен сатен с големи сребърни катарамии. Според мен се движеше наистина грациозно за човек, който вече беше с единия крак в гроба.

Ако бях отминала по-бързо, непознатият нямаше да ме види, но аз се бях загледала в обувките на лорд Анстън и опитвах да си представя как ли щяха да изглеждат на моите крака. После се вторачих като хипнотизирана в отстоящата на не повече от метър локва, тъй като разбрах, че лордът щеше да стъпи в нея; затова не отминах навреме. Само след две секунди непознатият бе до мен и насочи към лицето ми ослепителната си белозъбна усмивка, като възкликна:

– Какво? Джордж пак ли го няма? Бедничкият, ще набелее от засоял живот.

– Точно сега Джордж е болен от малария. Вече се подобрява, но все още е прекалено рано да го извеждам сред природните стихии.

Беше чудесен слънчев ден и нямаше природни стихии, за които заслужаваше да се говори в този контекст, но събеседникът ми кимна. И додаде мъдро:

– Маларията е винаги коварна. Аз не бих извеждал Джордж дотогава, докато не бъде в състояние да си държи опашката права и едновременно да лиже ръката ми.

Пак ме накара да се усмихна, дяволите да го вземат. Представих си ясно как Джордж размахва диво тънката си опашчица на закуска, когато мисис Дули го храни от ръката си със съомга.

– Сега най-последно ви хванах – рече той и аз отстъпих крачка назад, преди да си дам сметка, че не беше необходимо да го правя. Непознатият завъртя въпросително глава на една страна. Аз обаче не възнамерявах да му обяснявам, че нямам доверие нито на него, нито на който и да било мъж. – Не се страхувайте – рече най-сетне той, леко смръщил лице,

все така наклонил объркано глава на една страна. – Исках да кажа, че когато един мъж успее да размее една жена, тя е негова. – Заклатих глава и той добави, този път като се усмихна отново: – Това бе шега, но не съвсем. Лорд Анстън ми каза коя сте. Помолих го да не ви плаши, като ви извика. А той рече: „О, какви ги говориш, Джон? Да уплаша една Джеймсън? Ха! В цялото й мелодично телце няма капчица страх. Тя пее, знаеш ли, което прави гърлото й мелодично. Може би мелодичността се отнася за нея цялата, но не знам нищо повече за тялото й. Може би е сладко, кой знае?“. Да, това точно бяха думите на лорд Анстън. Той добави също, че ви познава от времето, когато сте повръщали мляко на яката на ризата му.

– Възможно е – отвърнах аз. – Но не си спомням да съм го правила. Лорд Анстън е отдавнашен приятел на дядо ми. И свирия на пиано много по-добре, отколкото пея. Пръстите ми са мелодични, не гърлото.

– Той ми каза коя сте. Трябва да призная, че това ме изненада. Колко малък е понякога светът. Вие сте братовчедката на Питър Уилтън. С него се познаваме от момчета, от времето, когато бяхме заедно в Итън. Вие сте Андрея. Питър ми е говорил безброй пъти за вас.

– Не – заявих аз. – Аз не съм Андрея. Направили сте огромна, но и напълно разбираема грешка. Всички грешим. Няма защо да се отдаваме на мисли върху грешките си. До утре ще сте забравили за това. Довиждане. Пожелавам ви приятен ден.

Погледнах назад, когато стигнах до ъгъла. Той стоеше там и ме наблюдаваше, а главата му бе все така наклонена въпросително на една страна. Вдигна длан, за да ми махне, после бавно свали ръка и се обърна.

Виждах го за трети път и все още не знаех кой е. Научих само първото му име – Джон. Едно напълно обикновено и широко разпространено име, но знаех, че той самият не е такъв.

Нямаше нищо лошо в това да знам първото му име. Никога нямаше да науча нищо повече за него. Бях абсолютно убедена, че е опасно.

Всеки мъж, който носеше смеха като любима риза, беше опасен.

ВТОРА ГЛАВА

Лежах на един от красивите аксминтърски килими на дядо, вдигнала крака на големия му тапициран с кожа стол, и четях за любимия си герой, лорд Нелсън. Ех, ако бях с него на борда на „Виктър“, за да пазя гърба му, днес той щеше да бъде все още жив. Поне беше разбрал, че е спечелил битката, преди да умре. Сега той бе само любим спомен, част от историята, герой за идните епохи и за страниците на книгите. Но аз съм готова да се обзаложа, че би предпочел да бъде тук с мен, да ми разказва за приключенията си, особено за любовните авантюри с мисис Хамилтън. „А-а, каква порочност“ – би възкликнал дядо ми. Не че аз самата одобрявах, но животът бе такъв. Бях го разбрала на съвсем ранна възраст. Макар да ми се струваше отвратително и вбесяващо, положението не можеше да се промени. „Какъв мъжествен човек беше само той – бях чувала да си повтаря дядо хиляди пъти. – Не се съобразяваше с некомпетентността, оплакваше лудостта на краля, спореше с министерството, за да осигури достатъчно пари, кораби и хора, за да се бие с проклетите французи, и остана верен на своята страна. Познавах го добре. Никога няма да срещна по-смел и решителен човек.“

И понякога, когато добиеше смелост от брентито, дядо ми разказваше как лейди Хамилтън желяела него, а не лорд Нелсън, но дядо вече бил женен и така тя трябвало да приеме лорда. „Той беше нисък, знаеш ли, Анди. Ужасно нисък, но го компенсираше с мозъка си. Понякога обаче мозъкът не му помагаше. Изглежда не можеше да проумее как да прави дамите щастливи, въпреки всичкия си ум. Не искам да кажа, че дамите са глупави, защото не са. Виж само баба си. Е тази дама ме държеше вечно мирно, езикът и мозъкът ѝ бяха страшно сработени. Добре смазани също, и езикът, и мозъкът. Та, исках да кажа, че лорд Нелсън измисляше винаги прекрасни нови стратегии, но нито една от тях не беше за това как да направи една дама щастлива.“

Искаше ми се да го попитам откъде му бе хрумнала тази безценна теория. Искаше ми се да му кажа, че единственото желание на мъжете бе да направят самите себе си щастливи. Щом някоя жена се озoveshe в тяхна власт, те преставаха да се интересуват от нейните чувства.

– Анди, къде си, по дяволите?

Вдигнах поглед към братовчед си Питър.

– Питър. – Очите ми трябваше да изминат дълъг път, докато

стигнат до лицето му. – Божичко, та нали беше в Париж. Как така сега си тук?

– А ти лежиш на пода вирнала крака и допряла книга до носа си. Нямах представа колко пъти съм те виждал в спомените си в тази поза.

Скочих от пода и се хвърлих на врата му. За мой късмет той вдигна ръце навреме, за да ме хване. Нацелувах го здраво по лицето, дори по ушите.

– Значи се прибра – промълвих в ухото му аз и продължих да го целувам и прегръщам.

Той се смееше и ме прегръщаше на свой ред. Най-сетне ме пусна на земята и ме отдалечи на една ръка разстояние, за да ме огледа.

– Изглеждаш добре – заяви най-сетне братовчед ми.

Аз пък можех да разпозная лъжата, когато я чуех. Бях бледа и слаба, а сенките под очите ми бяха такива, че можеха да накарат децата да се разбягат от страх, ако ме видят в слънчев ден.

Продължавах да прокарвам длани нагоре-надолу по ръцете му; исках да се уверя, че наистина беше тук, с мен.

– Защо си тук? Не те очаквах. О, Боже, да не би да се е случило нещо?

Питър отпусна ръце.

– Няма да стоя дълго – заяви през рамо той, докато се приближаваше към бюфета да си налее бренди. – Трябва да се връщам скоро в Париж.

Вдигна към мен гарафата и аз кимнах. Наля ми мъничко в една от великолепните кристални чаша на баба.

Чукнахме се и пихме. Сега вече усетих, че е ядосан. Колко странно бе да гледам как премерва всяко свое движение, как се съдържа. Отстъпих назад в очакване. Не го бях виждала от шест месеца. Не се беше променил, само дето може би беше станал още по-красив, откакто през май бе заминал за Брюксел. Никога в живота си не съм се молила така често или така усърдно, както през седмиците преди паметната битка при Ватерло. Питър беше наследникът на дядо, син на Рокфорд Уилтън, който бе умрял заедно със съпругата си, когато Питър бил едва на пет годинки. Той бе отгледан в семейството на моите родители, докато дядо бе преценил, че е готов да бъде изпратен в Итън. Помня, че Питър обичаше много майка ми, но нямах представа какво мислеше за баща ми.

Питър ми напомни за Джон, човека, когото все още не познавах, макар да го бях срещала на три пъти.

Последният път бе преди три месеца. Времето бе минало толкова

бавно. Сега беше ноември, студено и влажно, и слънцето не се показваше дни наред. Мразех това време. Въздухът бе натезал от пушека на огньовете. Бялото не беше сред цветовете, които могат да се носят по време на студените лондонски есен и зима.

Искаше ми се да отида в провинцията, където въздухът беше чист и свеж, но мис Крислок не се чувстваше добре. Нямахме как да искам от нея да пътува четири дни... поне засега.

Кабинетът на дядо беше топъл, тежките пердета изолираха от студения сив следобед.

– Седни, Питър – рекох най-сетне аз, като продължавах да го изпивам с поглед, – и обясни защо си ми ядосан.

– Не съм ядосан – отвърна той с изумително рязък, груб глас, който можеше да счупи кристалната чаша в ръката ми.

В този момент осъзнах, че мисис Приндж, икономка на дядо ми от повече години, отколкото аз бях на тази земя, стоеше на прага на отворената врата и ни наблюдаваше, повдигнала гъстите си черни вежди с цели два-три сантиметра по-високо.

– Бихте ли ми донесли чай, мисис Приндж – казах аз, като кимнах към нея.

Мисис Приндж беше едра жена, по-пълна, отколкото бе дядо, и носеше неизменно виолетови вълнени рокли. Усещах, че не ѝ се иска да излезе от стаята. Познаваше и двама ни от нашето раждане. Искаше да знае какво става. Искаше да оправи това, което не беше наред. И винаги бе усещала, когато нещо не е наред. Аз от моя страна, естествено, знаех много добре защо бе дошъл братовчед ми и защо бе ядосан. Въпреки това смятах, че имам право да чуя обяснението му насаме, а не пред строго стисналата устни мисис Приндж.

Той обаче продължаваше да стои и да ме наблюдава безмълвно, сякаш бях войник от неговия взвод и току-що бях пробола с байонета си приятел, а не враг. Дядо винаги беше твърдял, че Питър е прекалено красив и това няма да му донесе добро. Страшно много коса имал, повече, отколкото заслужавал или отколкото се нуждаел един младеж. В живота нямаше никаква справедливост. Дядо бе изгубил последния си косъм няколко месеца преди четирийсетия си рожден ден.

Питър можеше да изглежда като ангел или чудовище, което нямаше значение за мен. Аз не се страхувах от него. Вярвах му безусловно от тригодишна възраст, когато ме измъкна от завличащата ме все по-надолу и по-надолу гъста, лепкава кал край едно езеро. Оттогава го боготворях, нещо, което го натъжаваше и отвращаваше, откакто започна да

учи в Итън и понякога да води приятелите си вкъщи; те неизменно ставаха свидетели на обожанието в погледа на малката му братовчедка, която протягаше слабичките си ръце към него, за да я вземе.

– Кажи, че не е вярно – рече най-сетне той.

– Затова ли дойде? Затова ли си ядосан?

– Естествено. Нямах представа. Трябваше да го науча от майор Хенчли, който го прочете в писмото от съпругата си. Нямах смелост даже да ми пишеш, за да обясниш какво възнамеряваш да правиш. Кажи, че е грешка, някаква безвкусна клюка, нищо повече. Кажи ми.

– Аз съм на двайсет и една години. Вече съм голяма, самостоятелна жена и не се нуждая от ничие разрешение, за да направя нещо. Ти не си ми настойник, Питър.

– Тук се лъжеш. Аз не само съм седмият херцог Бротън, а и твой настойник. Ти може да си пълнолетна, но си жена, а това означава, че е дълг на роднините ти от мъжки пол да се грижат да не ти се случи нищо лошо.

– Тук не става дума за опазване от зло, Питър, а за брак, за прост, открит брак.

– Нищо в живота ти досега не е било просто или открито. Ти си прикрита, Анди. Дядо винаги ми го е казвал. Той не можеше да се начуди на начина, по който функционира умът ти, пишеше ми неуморно как си разрешавала тази задача, намирала си три решения за друг проблем и същевременно си танцувала до зори. Казваше, че жадуваш за загадки и главоблъсканици. А според мен умът ти е просто женски, блестящ и извратен, и тези две качества са така добре омесени едно с друго, че често не си даваш сметка кое какво е.

– Това обида ли е?

– Не. Ще разбереш, когато те обидя. Както сега. Подготви се. – Но той ми даде само една секунда за подготовка. И се развика в лицето ми. – Ти си глупачка, Анди, ако този абсурд е верен. Невероятна идиотка, която трябва да бъде държана под ключ и аз сериозно се замислям дали да не го направя.

– А ти пък си типичен мъж, когато се стигне до това – изкрещях в отговор аз и дочух в гласа си моя гняв и горчивина. – Няма да се изненадам колко ниско би паднал дори ти, ако ти харесва.

Питър отстъпи крачка назад, овладя се и рече по-спокойно:

– Извинявам се, че ти извиках така. Не, няма да позволя да се вкопчим в гърлата си или да си наговорим неща, които ще нанесат непоправима вреда. Ще се държа спокойно. Аз съм по-голям от теб с почти

шест години. И съм изпълнен с разум, преливам от здрав разум. Вече съм херцог Бротън. И сега аз съм отговорен за теб. Обичам те. Но е време да ми кажеш истината.

Наблюдавах го и си държах езика зад зъбите; бях като хипнотизирана от яростта, която виждах да се набира отново в него. Питър си пое дълбоко въздух, задържа го, после го изпусна и извика отново с пълно гърло:

– Какво, по дяволите, те е прихванало, проклето момиче? И не опитвай да отклоняваш разговора, нещо, в което си ненадмината майсторка! Обясни ми какво се върти в извратеното ти мозъче. – Отпих отново от брендито си, все така без да кажа нищо. Това привлече вниманието му. Той се намръщи, след което сам отклони разговора. – Аз сам ти го дадох, дяволите да ме вземат. Не трябва да пиеш бренди. Само можете пиат от него. Дядо те научи на това. Проклет да е, задето не си даде сметка, че ти беше само на тринайсет години, когато ти предложи да опиташ за първи път. Мътните да го вземат, отговори ми, Анди, и не смей да ми обясняваш, че имаш нужда да пиеш бренди.

– Направих онова, което ми се струва добро за мен – отвърнах аз.

И замълчах отново. Изчаквах. Обикновено имаше по-малки взривове, по-слаби избухвания след първоначалните едно-две. Този път братовчед ми посочи към един красив, тапициран с брокат фотьойл.

– Седни и ме слушай.

Седнах.

– Идвам от адвоката на дядо, Крейгсдейл. Ти си една изключително богата млада дама. Вече го знаеш, нали?

– Да, точно така – изключително богата.

– Отидох да се видя с Крейгсдейл преди да дойда тук, защото имах нужда от време за размисъл. Естествено, той засегна тази тема, така че явно е истина, колкото и да се молах да не е. Не го прави, Анди. Не го прави.

– Ще го направя – заявих аз. – Съжалявам, че ти не одобряваш, Питър, но в крайна сметка това е моят живот, не твоят, нито нечий друг. Ти може да си ми настойник, но не си ми пазач. Ще постъпя така, както смятам, че е най-добре за мен. Мислиш ли, че съм толкова глупава, та да се съглася на нещо лошо за мен?

– Андрея – рече той.

Това вече наистина ме впечатли. Не ме беше наричал така, откакто на петнайсетгодишна възраст бях засилила кобилата си срещу една прекалено висока за моите способности ограда и в резултат едва не си бях

счупила двата крака. Тогава той се вбеси, нещо, което аз не разбрах, тъй като ме болеше толкова, че исках да умра. Но по-късно разбрах. И ето, че сега отново ме нарече Андрея. Очевидно го бях разстроила много.

– По една случайност знам, че граф Девбридж е на петдесет, ако не и на повече години – продължи той, – вдовец, и има двама племенника, един от които – мой връстник, му е наследник. С други думи, той е стар човек, прекалено стар, за да се ожени за едва навършило двайсет и една години момиче. Кажете ми, че съпругата на Хенчли и Крейгсдейл грешат. Кажете, че е пусната от злонамерени хора клокуа, или че си дошла на себе си и си пратила графа да си гледа работата. – Спря и ме погледна. – Мътните да го вземат, бяла си като шалчето ми. Какво ти е? Наистина си го направила, нали? По дяволите, наистина си обещала на онзи проклет старец да се омъжиш за него.

Изпитвах ужасното желание да го помоля за прошка, изправена пред лицето на цялото му отвращение и недоверие, но не го направих. Просто седях и го наблюдавах; едва сега осъзнавах истинските размери на шока му, на неспособността му да повярва. Но това не беше смешно. Имаше толкова подобни бракове с голяма разлика във възрастта и никой не казваше нищо за тези решения. Със сигурност и доста по-стари мъже от Лорънс се бяха женили за мои връстнички. Той все още имаше всичките си зъби. Не беше прегърбен и не трябваше да си увива крака в одеяла и да го вдига на стол, защото страда от подагра.

– Щях да те уведомя – отвърнах аз. – Щях да ти напиша писмо. Нямах намерение да те каня на церемонията, тъй като ще бъде съвсем скромна, а пък и ти не дойде за погребението на дядо, нали? Защо тогава да идваш на моята сватба? Да, щях да ти пиша утре.

Той скочи от мястото си и започна да крачи напред-назад из дългата тясна стая. После се приближи до мен и обхвана брадичката ми в дланта си. Повдигна насила лицето ми.

– Погледни ме, дяволите да те вземат.

– Гледам те.

– Да, гледаш, но виждаш ли? Виж ме, Анди, виж братовчед си, който те обича, който те има като своя любима сестра. Добре, стига съм крещял. С викане може да се върши работа само когато насреща си имаш друг мъж. Това дава възможност всичко да избухне, изразява се предимно в ругатни и понякога – в юмручни удари, но завършва с разумни слова. При жените обаче, кръсците водят или до сълзи, или до бунтарство. Но не и до разум. А сега не само ме гледай, ами ме и чуй. Няма да ти викам повече. Единственото, което те моля, е да ми кажеш

защо се съгласи да се ожениш за мъж, който е почти три пъти по-възрастен от теб.

Какво можех да отвърна, което да прозвучи логично и разумно? Че такива неща се правят непрекъснато и не виждам какъв е проблемът ли? Не, от подобни думи на устата му щеше да избие пяна. Питър продължаваше да ме гледа, без да пуска брадичката ми. Трябваше да кажа нещо, което да му се стори разумно. Но от устата ми излезе нещо съвсем друго.

– Графът не е чак толкова стар.

Братовчед ми изруга, пусна ме и закричи отново напред-назад. Когато стигна в другия край на кабинета, заяви:

– Едва ли се омъжваш за него заради общественото му положение, и със сигурност – не заради парите. За Бога, ти си богата и си внучка на херцог. Можеш да си търсиш съпруг толкова високо, колкото желаш, в това число и сред мъжете, които все още имат зъби, стъпили са здраво в този век, а не в миналия и, не на последно място, все още имат енергия, мускули и плосък корем. – Спря за момент и си пое дълбоко въздух. – О, по дяволите! Слушай, Анди, знам, че не ти е било леко без дядо. И на всичкото отгоре аз не бях тук, за да ти помогна. Но аз имам моите отговорности и ти отвърна, че разбираш. По този начин не казвам кой знае какво, нали? Слушай, съжалявам, че избрах да остана в Париж, вместо да се върна в Лондон и да бъда с теб. Съжалявам. Нали не се омъжваш за този човек, за да ме накажеш?

„Мъже – помислих си аз. – Наистина ли смятат, че всичко се върти около тях? Че всяко едно решение и действие на околните поставя тях в центъра?“

Усетих паренето на сълзите. Дядо винаги беше в центъра на нещата и аз никога не бях имала нищо против, никога не се бях замисляла даже върху това. Боже мили, как само ми липсваше. Понякога спомените ме задушаваша. Така стана и сега; просто не можех да ги потуша. Избърсах с опакото на ръката си смехотворните сълзи. Дядо не одобряваше сълзите, по-точно – мразеше ги. Мисля, че беше така, защото баба ми е плакала много рядко, а когато все пак го е правела, го е поставяла на колене. Ако се караха, бе достатъчно тя да заплаче, без да каже нищо, и той изругаваше шепнешком и се предаваше безусловно.

– Съжалявам, скъпа – промълви Питър и се отпусна на колене до фотьойла ми. – Много съжалявам.

Прегърна ме.

Положих глава върху рамото му. Усетих силните удари на сърцето

му, мирисът му – на мускус и лимон... всичко бе толкова познато, толкова любимо; то изпълни спомените ми с копнеж, с приемане, с безусловна любов.

– Ела и ми разкажи за всичко – рече той, като галеше гърба ми с големите си ръце.

Останах дълго така, подпряла глава върху рамото на братовчед си. Не исках да му казвам нищо. Исках само да стоя, където бях, и да го накарам да замълчи. Искаше ми се да му кажа да ме прегръща така, без да казва нищо повече. И да не иска нищо от мен.

Разбира се, той поиска.

– Кажи ми, Анди. Кажи ми.

ТРЕТА ГЛАВА

Положението беше безнадеждно.

Най-после проговорих; гласът ми беше сух, тъй като сълзите бяха отзвучали и бе останала само старата болка.

– Когато дядо умря, нямаше кой да ми помогне. Мис Крислок е далечна братовчедка и сме заедно, откакто се помня, но тя винаги е гледала на дядо със смесица от страх и притеснение. И, за разлика от мен, няма прекрасни спомени от него, по-скоро го смяташе за деспот. Когато й казвах как е правил това или онова, тя само ме поглеждаше и прошепваше: „О, успокой се, скъпото ми дете.“ Струва ми се, че просто престанех да говоря, защото нямаше с кого да го правя.

Големите ръце продължаваха да разтриват гърба ми.

– Можеше да ми пишеш. Можеше да ми кажеш да домъкна дотук егоистичните си задни части.

– Беше невъзможно. Опитах да ти пиша, на няколко пъти, но думите все не идваха. Чувствах се глупава и безпомощна. Тогава срещнах онзи човек. По-скоро – видях го случайно на три пъти. Той искаше да се запознае с мен, но аз не позволих. Разбра коя съм чрез лорд Анстън. Каза, че те познавал.

– Как се казва?

– Не знам. Научих само първото му име – Джон. Накара ме да се смея, и той се смя на това, което казвах. Държа се прекрасно с Джордж.

– Познавам поне половин дузина Джонови. Нямаш ли представа какво е последното му име? Или нещо за семейството?

Поклатих глава.

– Добре, давай нататък, Анди. Чакането няма да улесни нещата. Изплой камъчето.

– Добре. Преди около два месеца графът дойде вкъщи. Каза ми, че неговият баща бил един от най-добрите приятели на дядо, а той самият уважавал и се възхищавал от дядо ми през целия си живот. Държеше се мило с мен, винаги искрено и пряко. Нито веднъж не опита да ми пробута онази фалшива симпатия, която ме кара да посягам към бутилката с бренди. – Спрях за момент и се усмихнах, когато усетих подсмиването на Питър. – Караше ме да чувствам, че разбира внезапната празнота, ужасната болка. Не се отнасяше към мен като към безпомощна жена, нуждаеща се от мъжки грижи. Говорехме за дядо; той бе приятел не

само на баща му, а и на него самия. Сподели, че дядо улеснил влизането му във висшето общество като гарантирал за него в „При Уайт“ и „Фор хорсмен'с кльб“.

Питър се намръщи.

– Никога преди не съм чувал дядо да споменава за граф Девбридж, нито за предишния, нито за сегашния. Семейното им име е Линдхърст. Лорънс Линдхърст. Чувал съм името му, но никога не съм го срещал, нито съм чувал да говорят за него. Не ти ли се струва доста странно, Анди?

Кимнах.

– Да, наистина, странно е. Затова и попитах графа защо досега не сме се срещали. Той каза, че след като дядо се оженил и се оттеглил в Йоркшир, двамата с бащата на Лорънс престанали да се виждат. Лорънс се запознал с дядо, когато като младеж дошъл тук, в Лондон.

– Странно – повтори братовчед ми. Трябва да бе усетил напрежението ми, защото ме потупа по гърба. – Всичко е наред. Ще разсъждаваме върху това по-късно. Давай нататък.

– Той поиска ръката ми преди три седмици. Слушай, Питър, не може да се каже, че идвам направо от училищната скамейка. На двайсет и една години съм, голяма жена. Мислила съм много върху това. Дядо смяташе, че имам добър мозък. Моля те, опитай се да разбереш. Решението ми не е плод на глупост, лекомислие или емоции. Размишлявала съм най-задълбочено. Знам, че Лорънс може да ми предложи живота, който желая и от който се нуждая.

Братовчед ми се дръпна. Изправи се в целия си ръст над мен – метод за сплашване, който, както знаех, мъжете използваша, когато започнеха да губят, особено спрямо жените.

– Това не е отговор – заяви той. – По дяволите, Анди, какво желаеш и от какво се нуждаеш – от друг дядо ли?

Скочих на крака и се покатерих на тапицирания с кожа стол на дядо си. Така се извисих с трийсетина сантиметра над Питър.

– Не заслужавам подобно отношение – казах аз, като се наклоних към него, така че носовите ни почти се допряха. – Какво знаеш ти за моите желания и нужди? Ти виждаш в мен само малкото глупаче, което те боготвори, но не ме познаваш като човек. Аз съм жена, голяма жена.

– Пълен абсурд. И ти го знаеш.

– Ха – рекох аз. – Ти си мъж. Ти си свободен. Реши, че искаш да се биеш срещу Наполеон. Дори като наследник на дядо, отиде и се изложи на огромен риск, без да се тревожи, че някой ще те критикува или

заклейми, задето постъпваш както ти е приятно. А можеш ли дори да си представиш какво би станало с мен, ако реша, че искам да пътувам, да речем, само с една компаньонка? Или ще ме затворят в лудницата, или ще бъда заклеймена и от приятели, и от врагове. Не е справедливо. Само се виж – ужасен си, че мога да говоря подобни неща, камо ли да ги желая. – Спрях и си поех дълбоко въздух. Така нямаше да стигнем доникъде. – Прости ми – додадох аз, – изпуснах се и наговорих неща, чието място не е в този разговор. Махни покрусеното изражение от лицето си. Не, не казвай нищо – сега говоря аз.

Но той не можа да се въздържи и извика:

– Ти какво искаш? Да бъдеш като онази Станъп¹, която не се е къпала по месеци наред и е споделяла храната си с пустинни гризачи и воянци бедуини ли? Това е пълна идиотщина и ти го знаеш много добре.

Слязох от стола и се отдалечих. Когато се обърнах, двамата се загледахме от двата края на стаята. Настана дълго мълчание. Най-сетне казах:

– Е, в такъв случай, тъй като не възнамерявам да закусвам с пустинниците, значи сме напълно единодушни. Аз ще се омъжа, така както се очаква да направя. Ще бъда съпруга, както се очаква от мен. Ще се занимавам с наглеждане на домакинството, отговорност, която очевидно се свързва само с жените. Дотук няма и капчица идиотщина. Обществото няма причина да не одобри постъпката ми. И така, Питър, както виждам единственият проблем е в годините. Според теб графът е прекалено стар за мен, а на мен не би ми пукало дори да беше на сто години.

– Защо?

– Защо какво? Защо не ми пука на колко години е ли?

– Да.

– Годините му са без значение за мен. Както ти казах, той е мил човек. Предлага ми това, което искам. Не очаквам повече, защото няма нищо повече. Просто е една добра сделка и аз го знам много добре. Доволна съм от сключената сделка, в резултат на която графът ще ми стане съпруг.

– Да не искаш да кажеш, че си се влюбила в него?

– Не, определено не. Няма такова нещо. Има други неща, но с късмет и малко почтеност от негова страна, никога няма да ми се налага да имам вземане даване с тях.

Братовчед ми се приближи до дъговидните прозорци, дръпна едно

---

1. Английска пътешественичка, живяла в края на XVIII и началото на XIX век – Б.пр.

от пердетата и се вгледа към парка, който се намираше от другата страна на улицата. Най-сетне рече замислено, сякаш си говореше сам:

– Както ми каза Крейгсдейл, Девбридж е богат. Следователно не е нужно да се тревожа, че се жени заради богатството ти.

– Не, той даже не иска зестра.

– Чудесно. Ти не го обичаш. Казваш, че можел да ти даде нещо, което смяташ, че искаш, и от което според теб се нуждаеш. В такъв случай съм принуден да стигна до същия извод, който изразих още в началото – ти, Анди, искаш и се нуждаеш от друг възрастен наставник. Дали графът не прилича донякъде на нашия тираничен дядо? Не виждаш ли в негово лице заместител на дядо ни?

– А, това бе крайно непочтено от твоя страна, Питър, но аз няма да се разкрещя. Ти просто се опитваш да ме изкараш от равновесие, да ме накараш да кажа неща, които не желая да казвам. Приключи ли вече?

– В дългия списък от неща, които каза, че ще правиш, ти спомена брак, съпруга, икономка. Но не стана дума за осигуряване на наследник на графа. Както ти споменах, засега наследник му е един негов племенник. Но не е същото като да бъдеш наследен от собствения си син. Той няма ли да иска ти, неговата нова, зряла, да не говорим колко млада и апетитна съпруга, да го дариш с наследници?

Проклетите думи се изплъзнаха от устата ми преди да успя да ги възпра:

– Не, няма да има нищо от този род. Чу ли ме? Нищо. Никога.

Братовчед ми наклони глава на една страна, без да отделя поглед от лицето ми.

– Защо? Прекалено стар ли е, за да изпълни съпружеските си задължения? А аз мислех, че един мъж трябва да се намира на смъртното си ложе, за да не бъде в състояние да вземе желаната жена.

– Млъкни – Размахах юмрук пред очите му и извиках: – Няма да те слушам повече. Ти си като всички останали, нали така, Питър? Е, като се омъжа за графа, няма да се налага да се тревожа, че ще започне да мъкне любовници под носа ми или да спи наред със слугините. Ще ми бъде спестено унижението да гледам как моят съпруг раздава безразборно ласките си на всичките ми приятелки. Графът се закле, че няма да ме докосне, че не иска деца. Закле се, че поддържа дискретна връзка с любовница, която ще се грижи за нуждите му. Но тя няма никога да се намесва в живота ни. Закле се, че няма да ми причини болка или да ме унижи по какъвто и да било начин.

Питър ме съзерцава дълго, след което промълви на себе си:

– Често съм се питал каква част от въъ... любовните подвизи на прочутия ти баща ти е известна. Надявах се, че майка ти е проявила достатъчно разум и интелект, за да запази за себе си своето разочарование и огорчение. Но сега разбирам, че не е станало така.

– На десетгодишна възраст аз, струва ми се, знаех за мъжкото безчестие повече, от което и да било друго момиченце на Земята. – Погледнах го и добавих, този път без гняв, тъй като това бе съвсем ясно и определено в ума ми. – Ако бях на мястото на майка си, щях да го убия.

– Може би щеше да го убиеш – изрече бавно братовчед ми. – Но ти беше само на десет години, когато умря тя. Толкова малка, а вече си знаела?

– Да, знаех. Още чувам риданията на майка си, все още виждам преbledнялото ѝ лице, когато той ѝ съобщаваше за любовниците си.

– Проклетата жена – произнесе Питър, забил поглед в килима. – До този момент винаги я бях съжалявал. Все пак тя ме взе след смъртта на моите родители и се отнасяше доста добре с мен. Но сега виждам какво егоистка е била, при това без капчица здрав разум. Изливала е нещастieto си в твоите уши, в ушите на едно съвсем малко момиченце, което определено не е разумна постъпка.

– Не смей да говориш така за майка ми. Ти не знаеш, не може да знаеш какво е изстрадала. Повечето време теб те нямаше, беше на училище. Е, аз пък бях тук непрекъснато. Виждах как страдаше. Онова копеле баща ми я уби. Ти не знаеш ли? Тя не можеше да понася повече унижението и...

– И – довърши Питър вместо мен, – настина и умря само седмица след като пристигна в дома на дядо. Стара история, скъпа, която няма нищо общо нито с теб, нито с мен. Можем да проклинаме баща ти, дори да изпитваме съжаление към майка ти, но те са извън живота ти повече от десет години. Повтарям – техните грешки, техният егоизъм, цялата тази трагедия нямат нищо общо с теб.

– Сериозно ти казвам, Питър, ако бях на мястото на майка си, нямаше да избягам. Щях да взема пистолет и да го застрелям, и щях да се възрадвам като се строполи мъртъв в краката ми.

Той помълча, за което му бях благодарна, после попита:

– Значи се жениш за мъж, когото няма да трябва да убиваш?

– Изобщо не е смешно. Баща ми заслужаваше да умре за това, което стори, и което представляваше – лишено от чест копеле, способно само да флиртува. И ако мислиш, че бих рискувала някога да ми се случи и на мен... е, предпочитам първо да умра или да умра, като си

отмъщавам.

– Божичко – промълви едва чуто Питър. Приблужи се до мен и ме придърпа в обятията си. Дълго не пророни дума, само ме притискаше към гърдите си. Най-сетне прошепна в ухото ми: – Не може да позволим неудачите на твоите родители да съсипят живота ти. Смяташ да избегнеш преживените от майка ти унижения като се ожениш за мъж, прекалено стар или неспособен да има желаниа. Добре, той ти е казал, че има любовница. И може би е така. Може би дори не те желае в леглото си. Много трудно ми е обаче да му повярвам. Какво те кара да му се довериш? Та ти си достатъчно млада, за да му бъдеш дъщеря. Защо, по дяволите, ще иска да се жени за теб пък той? Знаеш ли? Казал ли ти е?

– Смятам, че графът ми се възхищава много, като на внучка на нашия дядо. Много е привързан към мен. Компанията ми му доставя удоволствие. Забавлявам го. Приятно му е да прави това, което е приятно на мен. Той е самотен. Знае, че ще управлявам безупречно домакинството му. Знае, че може да разчита на мен. Знае, че няма да се меся в личния му живот. Знае, че може да ми има доверие. Знае, че никога няма да го предам, тъй като не искам да имам нищо общо с тези неща.

– Ами ако те е излъгал? Ако си промени намерението и заяви, че те иска в леглото си?

– Няма да се съглася. Вече му го казах. Той няма да пристъпи тази ограничителна линия. Разбира кога наистина съм решена да направя или да не направя нещо. И ми вярва.

Питър не каза нищо в продължение на доста дълго време. Отдалечи се от мен. Потърка брадичка – много стар навик.

– О, Боже! – изпъшка най-сетне той, като се обърна към мен. – А аз се чудех защо отказа предложението на младия виконт Баресфорд, прекрасен човек и искрено привързан към теб. И на Оливър Тревър, друг много симпатичен мъж, който те боготвореше; дядо ми каза, че веднъж си излязла да яздиш в неговата компания, след което си отказала да го виждаш повече. Нима вярваш, че можеш да се спасиш от нещастие като бягаш от живота и се обвързваш със старец, който се кълне, че няма да те докосва така, както мъжът докосва жената?

Поклатих мълчаливо глава; нямаше какво повече да се каже по въпроса, но Питър не го осъзнаваше.

– Анди, чуй ме. Не всички мъже са като баща ти. Никога не съм чувал моят баща да е изневерявал на майка ми. Повярвай ми, Анди, аз не съм като баща ти. Когато си взема съпруга, ще ѝ бъда верен. Много повече мъже са като мен, отколкото като баща ти.

Възцари се тежко мълчание.

Братовчед ми поклати глава и проговори с такава тъга в гласа, че ми се приплака.

– Виждам, че отказваш да го повярваш.

Тъй като нямах с какво да го утеша, обях:

– Венчавката ще се състои идния вторник. Веднага след нея тръгваме за имението Девбридж. Разбира се, ти си добре дошъл, ако искаш да дойдеш.

– Всичко е ужасно нередно, Анди, и ми разбива сърцето.

Не отговорих, защото гърлото ми бе зададено от сълзи.

Чух как го прекоси припряно библиотеката. Вратите се блъскаха след него. През прозореца видях Уилямс, коняря, да му води коня, Шампион. Питър се метна върху седлото и замина.

Свих се на фотьойла край прозореца и се загледах в падащата мъгла. Последните думи на Питър не ми излизаха от главата. „Всичко е ужасно нередно, Анди.“ Ужасно нередно.

Дали нямаше право? Дали не бяха от живота, уплашена до смърт от проваления брак на родителите си? Прокарах длан върху очите си, за да избърша сълзите. И беше казал, че това му разбило сърцето. Но мъжете нямаха сърца, които се разбиват, дори братовчед ми, макар да не се съмнявах, че той си вярваше. Не се съмнявах също така и че ме обича истински. Но не се беше върнал вкъщи, когато умря дядо, тъй като имаше по-важна работа. И никой не бе сметнал, че прави нещо нередно. Никой не го укори... освен аз самата.

Не, мъжете само вземаха и правеха единствено това, което им беше приятно. Човек можеше да ги изтърпи, може би дори да ги обича, но не и да им вярва. Дори братовчедите, които са толкова близки, че са като братя, и които обичаш, и те те обичат. Аз никога нямаше да забременея и по този начин да стана зависима от някакъв съпруг.

Дядо бе по-различен. Молех се същото да може да се каже и за бъдещия ми съпруг.

На вратата се почука леко. В библиотеката влезе „кльошавият лорд Торп“, както Питър бе нарекъл преди десет години икономата Торп, застава гордо пред мене с изправен гръбнак като истински аристократ и съобща за пристигането на граф Девбридж. Премигнах няколко пъти, за да се преборя със сълзите. Станах от мястото си и пригладих набързо косите и роклята.

– Андрея – произнесе той с мекия си, красиво модулиран глас. – Андрея.

Подскочих стреснато и се огледах припряно. Не бях в дявовата библиотека на Кавъндиш, а стоях срещу новия си съпруг в леко полюшващ се файтон.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Андрея – повтори отново той и ми се усмихна, – да не би да се отегчихте до смърт, скъпа? Или сънувахте нещо? Струва ми се, че и аз самият задрямах за момент. Моля ви, простете ми.

– Просто мислех за Питър – отвърнах аз; не желяех да разсъждавам повече върху думите, които ми бе казал Питър и онова, което му бях отговорила аз.

Лорънс се наклони към мен и потупа приятелски скритите ми в ръкавиците ръце.

– Знам, че не ви е лесно. Аз също бях разочарован, когато братовчед ви отказа да приеме нашата покана. Е, поведението му ще се промени, когато види колко сте щастлива и доволна с мен. Ще го впечатли и нарастването на авоарите ви, тъй като човекът, който управлява бизнеса ми, има дарбата да удвоява всяка гвинея, към която погледне.

Засмях се. Съпругът ми ме караше да се смея, също като Джон. Намръщих се. Този човек се бе появявал само три пъти в живота ми. Отдавна не го бях виждала. Той не беше нищо и никои за мен. Време беше да го забравя.

– Мислите ли, че бихте могли да ме наричате Анди, милорд? Никога не съм обичала Андрея. Дядо ми ме наричаше така само когато ми бе ядосан за някое провинение.

– Анди? С момчешко име?

– Реагирам без проблеми на него, сър. То е като изключително удобна обувка за мен.

– Добре тогава. Струва ми се странно, но ще опитам. Ще ми се да ми бяхте казали преди; досега вече щях да съм свикнал.

– Не знаех дали ще одобрите. Не исках да рискувам да избягате, ако ви кажа за неженственото си име преди да сме се оженили.

Той ми се усмихна; наистина имаше чаровна усмивка. И изглеждаше по-млад от възрастта си. Беше висок и слаб и нямаше двойна брадичка, която да увеличава годините му. Носът му не беше червен и осеян с венички от прекаляване с пиенето. Очите му имаха изумителен тъмносин цвят. Беше достатъчно да го погледаш, да го послушаш само няколко минути, за да си дадеш сметка, че е ерудиран, чувствителен и изтънчен човек, каквото и да означаваша последните две определения. Бях ги чувала много често, откакто се помнех; очевидно бяха

важни, затова бях почти убедена, че той ги притежаваше и двете.

Беше тъмен мъж с надвиснали над очите гъсти вежди. Тъмнокестенявата му коса беше все още гъста, прорязана тук-там от бели нишки. Съпругът ми определено изглеждаше много добре.

Ако ми беше баща, може би нещата щяха да бъдат по-различни.

– Отгледана сте по доста необичаен начин – проговори Лорънс, – само от дядо си след смъртта на майка ви. Едновременно е очарователно и смущаващо. Ще видим кое надделява.

„Какво означава това?“ – запитах се аз. Той се намести отново насред меките възглавници и протегна краката си диагонално. Скръсти грациозно ръце пред гърди и наклони едва забележимо глава на една страна, като подпря леко брадичка на шалчето си. Изглеждаше спокоен, умиротворен. Не бях свикнала да се намирам край мъже, чието държане не наподобява вулкан, какъвто бе дядо ми. При него и гневът, и смехът идваха бързо.

– Питър ми каза, че имате двама племенници, които живеят с вас – обадох се аз. – Единият от тях е негов връстник и също така ваш наследник.

– Да – отвърна графът, – по-голямото момче е мой наследник. За жалост през последните години се поотдалечихме, но той си е у дома, поне се моля вече да си е у дома.

– Какво е станало?

Едната му вежда се повдигна незабавно. Той като че ли бе готов да избухне, което според мен бе логично, защото въпросът ми бе малко дързък. Но от друга страна вече му бях съпруга. Лорънс кимна, очевидно на самия себе си, сякаш бе взел решение, пое си дълбоко въздух и ми се усмихна неубедително. Въпреки това заговори с лекота:

– Работата е там, че той прилича прекалено много на баща си. Преживя ужасно смъртта на родителите, които бяха убити от бандити. Дватамата с брат му бяха съответно само на дванайсет и на десет години, когато стана това. Аз съм им чичо; съпругата ми беше починала, без да ми роди деца. Нямах желание да се женя отново. И така двамата дойдоха при мен и аз ги приех като свои синове. Томас, по-малкият, се приспособи възхитително, за разлика от брат си, Джон, който е на нож с мен от мига, в който пристигна в имението ми. – Очевидно бе прочел оформилия се на устните ми въпрос, тъй като добави: – Изглежда ме обвиняваше, че съм жив, а баща му беше умрял. Смяташе, че не е справедливо.

Изобщо не бях имала предвид това.

– Казахте, че името му е Джон – произнесох внимателно аз;

страхувах се гласът ми да не ме издаде. „Не може да бъде – мислех си аз, – не може да е същият Джон. Толкова много Джоновици има навсякъде, прекалено много, за да ми минава дори през ума възможността за подобно съвпадение.“ Затова добавих: – Питам, тъй като се запознах с един Джон малко след смъртта на дядо ми. Стори ми се приятен човек.

– Каква му беше фамилията?

– Не знам – отвърнах аз и осъзнах, че приличам на пълна глупачка. – Просто го срещам на три пъти. Той обичаше да се смее. Харесаха се с Джордж. Колкото до Джордж, той изглежда би предпочел да остане с него; възпря го само това, че не беше сигурен дали Джон ще го храни така добре като мен.

– Е, в такъв случай не може да е бил моят племенник. Никога не съм чувал Джон да се смее. Той е мълчалив, намусен младеж, определено не е очарователен и няма нищо забележително както в отношението му към мен, така и в боравенето с проблемите на имението. Никога не съм го виждал в присъствието на животни, за бъда в състояние да преценя чара му в тази област. Той е обаче нещо като военен герой, така че може би с времето слабостите му ще се изгладят. Честно казано, не е стоял много тук, за да имам достоверни впечатления. Да, времето ще покаже.

– А Томас?

– А, сладкият ми, погълнат в себе си Томас, който не ми е създал никакво притеснение от десетгодишната си възраст. Не, не казвам, че е егоист. Просто се вълнува прекалено много от всяка болка, която почувства. И тогава изчита всичко, каквото намери по въпроса за нейното лечение. Съпругата му Амилия се справя добре с него. Мисля, че вече е събрала цял килер всевъзможни отвари и билкови лекове за лечение на всичко, като се започне от брадавици и се стигне до стомашни колики. Всеки път, когато се появят циганите, тя изкупува всичките им възстановяващи и тонизиращи средства. Амилия е дъщеря на виконт Уейвърлий, изключително необикновен джентълмен. Тя е прелестна и донякъде – сноб; нещо добро в повечето случаи, както съм установил.

– И сега може би Джон се е прибрал с намерението да остане?

Лорънс се умълча отново. Погледнах навън през прозореца на каретата, изненадана от внезапното притъмняване. Започна да ръми и аз увих краката си плътно с топлата завивка. Каретата имаше чудесни ресори и бе наистина луксозна, мислех си аз, като прокарах показалец по светлосинята сатенена тапицерия. Свалих едната си лимоненожълта ръкавица от ярешка кожа, за да докосна меката тъкан и така открих

наследствения пръстен на рода Девбридж, който заемаше цялата вътрешна фаланга на пръста ми. Вгледах се в масивния смарагд, заобиколен от диаманти, и почти се сепнах, като се сетих, че вече бях графиня Девбридж. Дали първата съпруга на Лорънс го бе носила? Дали бяха извадили пръстена от пръста ѝ след като бе умряла? Какви мрачни мисли ми минаваха само през главата. Как ли се погаждаше Джордж с мис Крислок? Те си допадаха, а и тя бе настояла, че е редно да остана насаме с новия си съпруг, вместо да трябва да говоря постоянно на Джордж.

След по-малко от час пристигнахме в Репфорд, където Лорънс бе уредил да преспим в странноприемницата „Сивата гъска“. Още не бяхме спрели в двора и към нас се втурнаха няколко момчета, за да хванат колетите и да отворят вратичката на каретата.

На вратата ни посрещна с дълбок поклон домакинът, на чиято лъскава глава не бе останал нито един косъм; успях да установя този факт с лекота, тъй като той беше доста нисък. Когато се поклони, темето му се озова точно под носа ми.

– Добър ден, Прат – рече съпругът ми. – Странноприемницата ти изглежда преуспяваща.

– Да, милорд – отвърна Прат, като избърса ръце на съвсем чистата си престилка. – Послушах съвета на вашия управител и сега печеля добре.

Лорънс кимна.

– Предполагам, че сте ни са готови? Нейно височество – додаде той, като ми се усмихна, – е много изморена.

Почудих се защо винаги изморените бяха дамите, а господата като че ли не познаваха това усещане.

– Ако с нейно височество дойдете с мен, ще ви заведа до личния ви салон.

– Нека да се убедя, че мис Крислок и Джордж са се настанили – рекох аз, – и ще дойда.

– Мис Крислок със сигурност може да се настани и сама. Двамата с Флинт могат да се погрижат един за друг. А Флинт ще се заеме с Джордж. Не желая сега, след като вече сте омъжена жена, да се притеснявате за каквото и да било.

Не харесвах особено личния камериер на Лорънс, Флинт; той виждаше прекалено много и казваше прекалено малко.

– Мис Крислок е нервна особа, милорд, непривикнала към промени или непознати места. Освен това беше болна. Искам да се уверя, че се чувствате добре.

– „Сивата гъска“ е съвсем обичайно място – чух да промърморва мистър Прат. – Не може да се каже, че е непознато.

– Така е, мистър Прат – отвърнах. – Аз действително съм омъжена дама, но това не ми се струва особено изморително. Идвам след малко, Лорънс. – И излязох отново, преди да бе успял да ми каже нещо, с което не съм съгласна. Флинт, нещо обичайно за него, само стоеше, мълчеше, наблюдаваше и не правеше нищо, което би могло да бъде от помощ. Изчаках, докато кочияшът помагаше на мис Крислок да слезе. В мига, в който краката ѝ докоснаха земята, Джордж скочи в ръцете ми, като махаше опашка по-бързо от криле на вятърна мелница при силен вятър. Завързах му каишката и го пуснах долу. – Ще се върна, Мили. Помоли мистър Прат да те заведе в стаята ти. – Погледнах към Флинт, който тъкмо изучаваше съсредоточено нокътя на палеца си. В следващия миг се разсмях, тъй като Джордж погледна цял метър нагоре, за да грабне каишката от ръката ми. – О, не, Джордж. Ти само си тичай отпред. Аз идвам веднага след теб.

И така, двамата с териера се разхождахме, и скачахме, и тичахме на светлината на залязващото слънце, заобиколени от прекрасната природа. Той имаше повече енергия от мен. Трябваше да мине цял час, преди да почувства, че се е наиграл и може да се прибере при мис Крислок, където го чакаха вечерята и леглото.

Салонът на „Сивата гъска“ беше уютно, облицовано с дървена ламперия помещение, изпълнено с дим и ухаещо на печено говеждо. Захвърлих маншона и коженото палто на един стол, приближих се до яркия огън и протегнах длани към топлината му. Лорънс, който четеше вестник, даде нареждания на Прат, относно вечерята. Когато Прат приключи с поклоните, съпругът ми се приближи.

– Флинт трябваше да разходи Джордж – рече той. – Това не е работа за омъжена дама.

Да не би да съществуваше определен списък с всички задължения, които една омъжена жена трябваше и не трябваше да изпълнява? Молех се горещо да няма. В противен случай в най-скоро време щях да се озова в доста деликатно положение.

– Флинт не познава Джордж. Нещо повече, Флинт не желае да прави каквото и да било за друг, освен за вас, неговия господар. На всичкото отгоре Джордж не го харесва. Аз му липсвах, затова танцува от радост наоколо ми, докато се измори.

Мислех, че съпругът ми ще каже нещо, но той си замълча.

Когато Прат се появи отново в салона, подире му вървеше пълно

едрогърдо момиче с прекрасна широка усмивка, чието име, както ни информираха, беше Бети.

Лорънс се обърна към мен:

– Половин час ще ви бъде ли достатъчен, за да се пригответе за вечерята, Андрея, тъй... Анди?

– За какво да ми бъде достатъчен? О, но аз нямам нужда да се преобличам. – Не ми се искаше да се отделям от главозамайващото уханье на напоени с масло печени картофи, което се носеше изпод тумбестия сребърен капак върху един от подносите. – Само ще си измия ръцете. Миришат на куче. Да, връщам се след пет минути, не повече. Не изяждат само всичкото това вкусно месо, милорд – извиках през рамо аз, като се спуснах през вратата на салона.

Щом влязох в стаята си, си измих ръцете, погалих Джордж, поради което се наложи да се измия още веднъж. После целунах мис Крислок, макар устата ѝ да бе пълна, тъй като тя вече вечеряше, и следователно не можеше да отговори на целувката ми, и заслизах леко по стълбите.

Спрях пред дългото тясно огледало, което бе закачено на по-близката стена в дъното на стълбището. Погледнах бледото момиче насреща си и се намръщих. Нямах причина да бъда бледа. Бях тичала навън в продължение на цял час. Какво ми имаше? Взрях се отново в отражението. Тя изглеждаше наистина безкрайно самотна, невероятно трогателна. „Но това е пълна глупост“ – помислих си аз. Бях свикнала да си бъда господарка и да бъда сама. Сега пак си бях господарка, но вече не бях сама. Спомних си какво ми каза лейди Фримънт, когато дойде да ме посети в деня след излизане в „Газет“ на съобщението за моя годещ, като скри уста зад разперената си длан.

– Какво хитро момиче си, Андрея Джеймсън. – После ме бе чукнала с ветрилото си по ръката. То ме жегна болезнено и тогава разбрах, че го беше направила нарочно. – Взе, че излъга един от най-ценните ергени и отказваш да споделиш как си го направила. Но, скъпа, не е ли прекалено рано да се омъжваш? Любимият ти дядо бе погребан едва преди шест месеца, нали? Не е ли така? Срам и позор. Но като си нямаш майка, която да те напътства кое е правилно и кое – импулсивно...

Зла кучка. Но като се изключи Питър, изглежда никой не бе видял нищо нередно в брака ми с Лорънс. Освен, че сме се оженили прекалено рано. Но аз просто не можех да понасям повече Лондон. Не можех. Освен това нямах намерение да ходя в „Олмак“, или да изтъркам подметките на чифт обувки по баловете и да нося рокли с ниско изрязано деколте.

Не, отивахме в провинцията и щяхме да останем там. Скъпата мис Крислок бе развила неприятна кашлица в Лондон и тя все още не бе преминала. Несъмнено се дължеше на дима от всичките изгорени въглища. Най-доброто място и за двете беше сред природата, в имението. Както и за съпруга ми, разбира се.

Лорънс седна отново край огъня и пак се зачете в „Газет“. Прат се суетеше около масата и я отрупваше с печено говеждо, картофи, задушена ряпа и грах. Божичко, към края на масата имаше даже двойка яребици и още гарнитурата.

Червата ми изкуркаха силно.

Лорънс вдигна глава и ми се усмихна любезно.

– Радвам се, че ви беше необходимо време само колкото да си измиете ръцете, Андрея... не, Анди. Иначе можеше да припаднете в банята от глад.

В думите му не усетих особена загриженост от последствията за мен. Всичко щеше да бъде наред. Бях се омъжила добре. Просто беше едно добро решение.

Всички блюда бяха превъзходни. Не помня откога не бях яла толкова много. Не говорех, само ядох и ядох. Прибрах малко от вкусното говеждо печено в една салфетка за Джордж. Напълних устата си с месо от яребица и погледнах към Лорънс. Той ме съзерцаваше учудено как пълня отново чинията си. Спрях и лъжицата ми увисна във въздуха.

– О, Божичко, май ям повече, отколкото сте предполагали някога, че може да яде една млада дама, нали? Мислите, че съм лакома ли? Наистина не ви виня, че смятате така. Но всичко е толкова вкусно, а и целодневното пътуване, през което нямаше какво да правя, просто ми изпразни докрай стомаха...

Графът повдигна елегантната си ръка, за да ме накара да замълча, което аз направих незабавно.

– Нямах намерение да ви смушчавам, като ви гледам, Андрея... не, Анди. Просто забравих какъв невероятен апетит имат младите. С възрастта той или се увеличава, или намалява.

– Много се радвам, че сте избрали намаляването...

Спрях рязко; не можех да повярвам на ушите си. Плеснах с длан все още отворената си уста, изтървах вилицата и се взрях в съпруга си. Бях толкова ужасена и смутена, че ми се прииска да взема парчетата говеждо, които бях отделила за Джордж, и да се измъкна. Сякаш за да прибавя още масло в огъня, за малко не добавих, че сега, когато вече се бях омъжила за него, се чувствах като някоя матрона и се надявах, че

няма да се разширя. В последния момент обаче осъзнах колко близко до обида беше това и така успях да си задържа устата затворена.

Лорънс притихна. Видях ясно как настръхна. Не исках да го обиждам, наистина не исках. Нямах намерение да правя намеци, относно възрастта му. Заклатих глава, като се чудех как да се измъкна от дупката, която току-що бях изкопала под краката си.

Той ме спаси. Този прекрасен човек ме измъкна от дупката и разреже веригите, които не ми даваха да помръдна.

– Скъпа Андрея, не, Анди... не се извинявайте. Нищо лошо не е станало. Вие просто говорите това, което мислите, и в повечето случаи то е очарователна черта. Не винаги със сигурност, но в повечето случаи. Може би не е зле от време на време да се замисляме над умереността и да се съобразяваме с нея. А сега, какво ще кажете да опитате от прелестните сладкиши с круша на Прат?

Естествено, вече се бях натъпкала и не можеше да става и дума за сладкиш, затова поклатих глава.

Когато се появи отново с едрогърдата Бети, за да раздигнат масата, Прат се поклони дълбоко и наля цяла чаша гъст червен портвайн на Лорънс. Той вдигна кристалния съд до устните си, разклати го, както бях виждала да прави и дядо ми, и кимна в знак на одобрение. Без да се замисля, подадох чашата си.

ПЕТА ГЛАВА

Прат изглеждаше така, сякаш някой току-що бе допрял дулото на пушка в гърба. Той не помръдна нито едно мускулче. Съмнявах се, че даже диша. Съзерцаваше чашата, която бях протегнала към него, и бутилката портвайн, сякаш бяха змия, готова да го ухапе.

В този момент си дадох сметка, че бях направила нещо, което една дама не би сторила никога, дори в предсмъртния си час. Зачаках, тъй като нямаше какво друго да направя. Лорънс ме погледна и видя, че съм напълно сериозна. Понечи да отвори уста, най-вероятно, за да ме прати по дяволите.

Но в крайна сметка реакцията му ме изненада. Просто даде знак на Прат с глава да напълни чашата ми. Не мислеше, че съм уличница, както обикновено наричаха обичащите да си пийват портвайн или бренди жени. Усмихнах се вътрешно, докато Прат, без да ме погледне в очите, наля около три непълни лъжички от червената течност в чашата ми.

Помня отвращението си, когато дядо ми бе налял за първи път малко от своя портвайн. Беше свел очи към мен, а аз се осмелих да изпръхтя отвратено.

– Какво е това? Да не би превъзходният ми портвайн да не ти харесва, госпожичке? Превъзходният ми портвайн, който е пропътувал дотук чак от региона на Дуеро в Северна Португалия?

– Може би се е развалил по време на дългото пътуване?

– Достатъчно. Този портвайн е най-хубавият на света. Ще ти кажа само, тъй като си очевидно страшно невежа, че портвайнът е наречен на името на град Порто. Чуй ме, мис Лъжеморал, за чиито вкусови луковици не си заслужава да се говори; това е част от твоето възпитание, и то много важна част. Ще се погрижим да направим небцето ти по-изтънчено. Не искам да те виждам да пиеш от онези отвратителни прасковени, кайсиеви или бадемови ликьори, които някой идиот е сметнал за най-подходящо питие за дамите преди един Господ знае колко време. Изпий всичко, което ти е налято в чашата, и да не си посмяла да се намръщиш или да издадеш отново някакви звуци.

И аз го бях изпила. Сега много обичах да пийна малко портвайн след вечеря, но тогава за обучението на бедните ми чувствителни вкусови луковици бяха необходими цели три месеца.

В продължение на почти осем години бях имала възможността да

се присъединя към мъжката традиция за пийване на нещо хубаво на сладки приказки след вечеря. Дали това щеше да продължи?

Стоях в очакване.

Когато Прат и Бети излязоха, натоварени със сребърни подноси и чинии, съпругът ми се облегна назад, хванал грациозно чашата с портвайн между тънките си пръсти, и ме загледа изпод дебелиите си тъмни вежди. Исках да му кажа, че дядо одобряваше това, а той бе дори по-стар от Лорънс, може би с цяло поколение. Не, по-добре беше да си държа устата затворена, ако не се сещах да кажа нищо друго в защита на обичая си да пийвам след вечеря. Знаех, че той нямаше да остави въпроса без внимание. Затова чаках. Едва ли щях да чакам дълго за укора. Но не последваха изречени с кръсци обвинения. Не, гласът му беше студен и уравновесен, когато заговори.

– Предполагам, че необичайния ви вкус към пиенето е отговорен херцогът?

– В началото това определено не беше моя идея – отвърнах аз с надеждата, че ще го обезоръжа с откровеността си. – На тринайсет години портвайнът ми се струваше отвратителен. Когато станах на четиринайсет, дядо ме информира колко е доволен, че е успял да възпита вкуса ми. Сега това е просто отдавнашен навик. Вярвам, че не намирате нищо лошо в него.

Беше добра защита. Най-хубавото в нея беше, че не излъгах. Но започнах да се питам дали лъжата нямаше да ми свърши по-добра работа, когато съпругът ми заяви със завидно спокоен глас, който обаче не можеше да ме заблуди:

– Напълно недопустимо е за една дама да пие портвайн. Намирисва на простацина, на леки жени в бирарията. Винаги съм мразел простацините.

– Струва ми се, че този портвайн е прекалено скъп за устата на леките жени, милорд. О, Божичко, не ме ругайте. Смайващо бърза съм в отговорите, нали? Умът ми се е сврял някъде в ъгъла и само наблюдава. Простете ми.

Реших да не споменавам за любовта си към брендите от областта Арманяк във Франция, както знаеше всеки образован човек.

Графът ме изгледа така, сякаш бях някакво невероятно същество, което вижда за първи път.

– Дядо ми – додадох вече по-бавно аз, готова за битка, тъй като не се различавах кой знае колко от която и да било друга млада дама. Спрях, изкашлях се и започнах наново. – Дядо ми никога не е бил простак.

Дори за миг през целия си живот. Щом той е одобрявал нещо, тогава всеки, който го оспорва, трябва да е простак, не той.

Помислих си, че Лорънс ще скочи и ще обърне масата отгоре ми, но не го направи. Само си пое дълбоко въздух.

– Досега трябваше да съм научил, че човек трябва да се приспособи към навиците на своя съпруг или съпруга. Вече имам опит в това отношение. За разлика от вас. Вие сте съвсем млада. Не искам да пречупвам духа ви, Андрея, не... Анди, но не мога да позволя да правите така, когато сме с други хора. Не, не спорете с мен. Предлагам ви един компромис. Само ние двамата ще знаем, че пиете портвайн. Не е ли справедливо така?

– И без това никога не пия портвайн в компания – отвърнах аз. – Само пред дядо ми.

– В такъв случай въпросът е разрешен. – Съпругът ми вдигна чаша-та си и я чукна леко в моята. – За красивата ми нова съпруга. Дано никога не си помисли, че се е омъжила за досаден старец.

– Наздраве – рекох аз и се ухилих до уши като грешница, отгървала се току-що от наказание.

Отпих от портвайна. Той не беше толкова хубав като този, който се намираше в мазето на дядо. Ако сега бях с него, щях да изпръхтя и да го изхвърля от чашата си. Но продължих да пия. Дядо определено беше справедлив човек, но понякога животът не беше. Някой вероятно би казал, че бях паднала в собствения си капан.

– Вие може би имате силна воля?

– Ни най-малко – отговорих аз, като премигнах няколко пъти. Све-дох поглед към салфетката си. Разгънах я, след това я сгънах отново и пак я разгънах. – Ако някое от действията ми ви е неприятно, трябва да ми кажете. Както казахте, жененият човек трябва да се научи да прави компромиси. Да пречупва волята си. Възможно е в някои случаи дори да е сгрешил.

– Трябва ли да разбирам, че току-що ми дадохте разрешението си да ви поправам, ако нещо ми се стори особено нередно?

Не бях казала нищо подобно, но той бе изключително снизходител-лен; бях чувала, че доста по-възрастните мъже се държали често така към много по-младите си съпруги. Отново се почувствах поразена от то-ва колко е мил, и отвърнах:

– Точно така. Вие сте джентълмен, Лорънс, също като дядо ми.

В мига, в който думите излязоха от устата ми, аз изгубих способ-ността си да говоря. Само го съзерцавах безмълвно. И, за свой огромен

ужас, заплаках.

Кълна се, нямам представа откъде се взеха проклетите сълзи, но те просто заизвирах от очите ми и потекоха по бузите.

– О, Божичко, много съжалявам.

Когато графът ми помогна да се изправя и ме притисна към гърдите си, не се поколебах. Никоой не ме беше прегръщал след смъртта на дядо, никоой, преди завръщането на Питър. Отпуснах се в обятията му. Той беше висок. Допирът до него ми носеше утеха. Плаках дълго.

Усещах топлия му дъх в косите си.

– Всичко е наред. Ти преживя тежък период. Всичко е наред, Андрея, не, Анди. Поплачи си, скъпа. Всичко е наред.

В този момент щях да се откажа доброволно от портвайна си, ако ме беше помолил. Но той предпочете да не го иска от мен. Вместо това ми предлагаше своето приятелство. Носеше ми утеха. Бях голяма късметлийка, че беше дошъл да ме навести и бе преценил, че би могъл да живее с мен.

След като се наридах и нахълцах, вдигнах лице.

– Ако наистина не ви харесва да пия, ще престана да го правя.

Той се позасмя и ме прегърна отново.

– Не, една графиня не би трябвало да се разделя с портвайна си.

В този момент бях готова да убия заради него. Усмихнах му се през сълзи.

– Ако криете някакви ужасни семейни тайни, кълна се да не ги издам никога.

Лорънс замълча за миг, после изрече спокойно:

– Не бих очаквал друго от вас – дядо ви ви е възпитал толкова добре. Надявам се, че няма да се разочаровате, но моите предци са били изключително уравновесени хора и са следвали един след друг без особен шум, предателство или скандали. Е, може би по малко, но не особено много. Въпреки това ценя обещанието ви. И така, скъпа ми Анди, вие се държате достойно досега. Надявам се, че новият дом и новите хора, които ще срещнете, ще спомогнат за намаляване на мъката ви. Но все пак, скъпа, мъката е важно нещо, както знаете. В крайна сметка спомените ви за вашия дядо ще улегнат около вас като удобна стара дреха. Те ще ви утешават, ще ви карат да се усмихвате, може би дори да се смеете, в най-странни моменти. Но моето рамо ще бъде винаги наблизо, ако пожелаете да го използвате отново.

– Господ ви е създал много добър човек, сър – подсмъркнах аз и се изсекнах в кърпичката, която ми подаде. – В моето семейство обаче има

тайни, някои от тях доста скандални, но нито една не е достатъчно стара, за да бъде романтична.

– Заедно ще съумеем да създадем някоя чудесна история на ужасите от миналото, с която да се забавляваме през студените зимни вечери.

– Трябва да побързаме, тъй като зимата почти пристигна.

– Ще направя отново справка с историята на моето семейство, за да видя дали ще мога да изнамеря някой възмутителен факт.

Графът ме придружи до спалнята ми, сведе към лицето ми усмихнатия си поглед и ме потупа по бузата.

– Приятни сънища, скъпа Анди.

Проследих го с очи, като тръгна по слабо осветения коридор. Той ми махна, преди да отвори вратата към своята стая. Интересно дали камериерът му Флинт вече бе заспал. Аз самата не бих искала Флинт да спи някъде наблизо до мен.

Щом влязох, бях посрещната от деликатните въздишки, които изпускаше насън мис Крислок, и гръмкото хъркане на Джордж. Сетих се за парченцата пържола, които му бях отделила. Забравих ги увити в една салфетка долу на масата. Мисълта, колко щастлив щеше да бъде териерът, когато му ги дам утре сутринта, ме накара да взема свещ и да заслизам надолу. Може би едрогъдрата Бети все още не беше разчисти-ла всичко.

– Тя е много млада.

Спрях веднага, както бях протегнала ръка да отворя вратата към салона. Беше непознат за мен мъжки глас. Идваше от помещението, където бях вечеряла със съпруга си, и бях плакала за дядо, а той ме бе утешавал в прегръдките си.

Кой беше говорещият?

– Някоя жена никога не е млада – заяви Лорънс и думите му ме поразиха.

Разбира се, че бях млада. Недоволството в гласа му ме накара да се намръщя. Наистина бе слязъл много бързо.

– Ще видим – продължи графът. – Продължавай напред. Ще пристигнем в имението Девбридж за вечеря в друг ден, за да изпреварим лошото време. Всичко върви добре. Не се притеснявай.

Хукнах нагоре по стълбите, забравила за пържолата на Джордж. С кого говореше Лорънс? Защо?

Може би с човека, който управляваше бизнеса му? Нямаше да забравя този глас. Несъмнено щях да срещна скоро притежателя му.

Бях млада и здрава, стомахът ми беше пълен и заспах бързо. Спах

дълбоко през цялата нощ и дори хъркането на Джордж в ухото ми не прекъсна сънищата ми.

Бети почука на вратата малко след седем часа на следващата сутрин.

Мис Крислок ме разтърси за рамото.

– Анди, скъпа, трябва да се събуждаш вече. Опасявам се, че ако не изведа веднага Джордж на разходка, ни очакват неприятни последствия.

– Бедният Джордж – заявих аз и се протегнах. – Той така и не си получи пържолата.

– Няма нужда от пържолата. Така, излизаме двамата. Ти се изкъпи, Анди. Аз няма да се бавя много.

– Благодаря ти, Мили. И аз, и моят красив Джордж ще ти бъдем задължени.

В този момент бях готова да убия не само заради новия си съпруг, а и заради мис Крислок. Молех се и двамата да нямат големи врагове, защото в противен случай със сигурност щях да увисна на бесилото.

След леката закуска напуснахме странноприемницата. Беше сив, влажен ден. Джордж изръмжа. Целунах го по главата.

– Хайде, Джордж, сега поне небето е сиво заради времето, а не заради ужасно замърсения въздух, както е в Лондон. Затова недей да скимтиш.

Лорънс позволи Джордж да пътува с нас известно време. Кучето, което не беше глупаво животно, го лизна по ръката.

– Нямах срам – обадих се аз.

Съпругът ми се усмихна.

Денят премина приятно. Прекарахме нощта в странноприемницата в Колингфорд.

– Остава само още един ден – рече Лорънс, когато ме остави пред вратата на спалнята ми същата вечер. – Ще пристигнем вкъщи навреме за вечерята.

Точно това бе казал и на непознатия предишната нощ.

– Утре – добави той, като ме изчака да се прозеея, – ще ти разкажа за Хюго, единствения ми предшественик, чиято история съдържа някои интересни моменти. Той си е водил даже дневник, за да знаят следващите поколения за манията му по прокълнатите еретици. Приятни сънища, Анди.

И така, на следващия ден научих, че Хюго Линдхърст, тогава ви-конт Линдхърст, бил издигнат в граф на Девбридж от добрата кралица Бес през 1584 година.

– Значи дневникът му съществува все още? – възкликнах аз. – Не си се шегувал с мен?

– Части от него. Страниците, които са останали, се пазят под стъкло в старата зала. Ще ти ги покажа. Той построил имението Девбридж, като го завършил през 1590 година. След като станал граф, ентузиазмът му да коли големи групи католици намалял. Започнал да се задоволява само с някое и друго аутодафе от време на време, когато някой католик минел през земите му. Умрял на седемдесет и четиригодишна възраст в леглото, заобиколен от седемте си деца.

Замислих се.

– Този Хюго изглежда доста зъл, Лорънс, но не виждам нищо романтично в цялата история. Не можеш ли да предложиш нещо по-добро?

Графът потъна в размисъл.

– След Хюго няма графове, които да представляват интерес. Процъфтявали сме под управлението на Стюартите, тъй като сме били заклетни роялисти. За нещастие това в крайна сметка ни струвало твърде много. Кромуел и неговите хора превзели имението, когато Джеймс Линдхърст, тогавашният граф Девбридж, угощавал богато цял полк от роялистките войски. По-голямата част от сградата била унищожена по време на битката; единствено старата зала останала непокътната.

– Джеймс Линдхърст ми се струва по-обещаващ. Какво е станало с него?

– Последвал краля и в крайна сметка се качил на ешафода. Принуден съм да призная, че твоите предци, които са успели да избегнат неприятностите с Кромуел, са били по-гъвкави от моите. Родът Девбридж има късмет, че Стюартите се връщат бързо. Оттогава досега процъфтяваме. Последните ми предци съумели да се харесат на техни немски височества и били възнаградени подобаващо. И така, скъпа моя, стигаме до днешния ден.

– Ами имението? Кога е било възстановено?

– Както казах, старата зала си е същата от времето на Тюдорите. Всеки Девбридж оттогава досега е добавял по нещо свое и сега имението представлява не особено привлекателна смесица от различни архитектурни стилове.

Засмях се.

– Същото се отнася и за Диърфийлд Хол. Видях го за първи път, когато бях на десет години. Няма да забравя как се губех поне по веднъж на ден в продължение на цели три месеца.

– Ще ти бъде нужно известно време, докато се научиш да се ориентираш и в Девбридж. Аз затворих северното крило, така че ще се тревожиш за по-малко тъмни, плесенявали коридори.

Винаги бях обичала Йокршир. Човек разбира, че се намира в някоя по-специална част на Англия, когато може да види и да подуши тресавищата, които се простират като че ли чак до небето. Земите на съпруга ми се намираха на не повече от двайсет мили югозападно от Йорк, един от най-любимите ми градове. Бяхме се разхождали с карета в продължение на почти половин час сред гъста дъбова гора. И, дори още по-хубаво, Девбридж Манър отстоеше на не повече от петнайсет мили от Диърфийлд Хол. Имах чувството, че се прибирам у дома. Само дето дядо нямаше да е там.

Когато взехме поредния завой на пътя, пред нас се изправи Девбридж Манър, който все още блестеше под последните лъчи на яркото слънце. Както бе казал съпругът ми, той представляваше богата смесица от архитектурни стилове, но всички те се съчетаваха красиво – от назъбената кула до прекрасните арки в античен стил.

Бях се влюбила в имението, още преди да спрем пред огромните входни врати. Те бяха отворени със замах от Мойсей. До последния си ден ще се кълна, че библейският Мойсей не може да е бил по-впечатляващ от иконома на Девбридж – Брантли беше с дълги бели коси, черен костюм и светещи пророчески огънчета в светлите си очи.

Той щракна с пръсти и като по магия се появиха двама лакеи с ливреи в тъмносино и бяло. Единият от тях отвори вратичката на каретата, а другият постави табуретка за стъпване.

– Брантли – провикна се Лорънс, – това, разбира се, е новата ти любовница.

Очаквах от устата на Брантли да се излее някой от Божиите закони, но когато заговори, съседните хълмове не се разтърсиха, нито пък някой от храстите пламна.

– Добре дошли у дома, милорд, миледи – произнесе той с мек като бренди глас. – Цялото семейство е вътре и ви очаква.

Влязох със съпруга си в древна зала, мрачна и миришеща леко на ароматизиран с лимонова есенция паркетин и гниещо дърво.

Брантли ни поведе вдясно към красива двойна врата от орехово дърво. Отвори я, разпери широко ръце и обяви:

– Граф и графиня Девбридж.

Гостната представляваше дълго тясно помещение с висок сводест таван, доминирано от тъмночервени пердета и тежки махагонови мебели. Подът бе разделени от три прекрасни персийски килима и тази негова част, която се показваше между тях, блестеше с приятен, тъмен цвят. Всичко сияеше на светлината на най-малко петдесет запалени свещи, разположени в големи орнаментирани свещници.

В стаята имаше трима души. Те погледнаха от Лорънс към мен и отново – към него.

Определено не изглеждаха особено щастливи.

ШЕСТА ГЛАВА

– Влизаме в леговището на змея – прошепна в ухото ми графът, из-
хили се и стисна ръката ми.

Опитах да се засмея, но се оказа трудно. Събрах смелост, преглът-
нах с усилие и погледнах към тримата, които продължаваха да ни съзер-
цават безмълвно. Не бяха помръднали. Изкашлях се и тръгнах към тях.

И в този миг се заковах на мястото си. Не, просто не беше възмож-
но. Не можеше да е той, не можеше. Но беше точно той. Мъжът се отде-
ли от сянката в другия край на камината. Беше Джон, същият Джон, ко-
гото Джордж обожаваше, Джон, който на три пъти бе искал да се запозна-
е с мен.

Той беше племенник и наследник на моя съпруг. Мрачния, онзи,
който не се разбираше добре с Лорънс, и който сега се връщаше от война.
За да остане.

Моят племенник.

В този момент реших, че мразя съвпаденията с цялото си сърце.

Внезапно, без никакво предупреждение, Джордж залая лудо зад
гърба ми. Очевидно бе забелязал Джон, беше го познал и се бе отскуб-
нал от ръцете на мис Крислок. Нямах представа, че има толкова остро
зрение.

Териерът се спусна напред, като размахваше опашка така диво, че
бе невъзможно да я види човек. Лаеше, скимтеше и подскачаше, като
същевременно тичаше с пълна скорост към Джон, който коленичи пър-
гаво и го посрещна със смях в обятията си. Джордж бе на път да го об-
лиже по лицето, а Джон продължаваше да се смее. Правеше безуспешни
опити да се опази от езика на животното.

– Какво е това, Джон? – проговори най-сетне графът. – Познаваш
ли кучето?

Младият мъж спря да се смее в мига, в който чу гласа на чичо си.
Стисна Джордж под лявата си мишница, но не престана да го дърпа за
ушите и да гали копъринения му перчем.

– Да – промълви бавно той, без да помръдне, – познавам го. Казва
се Джордж. Срещнах го преди време в Хайд парк. Собственичката му
беше с него. Но така и не се запознах с нея.

Лорънс обърна поглед към мен.

– Предполагам, че той не е същия Джон, за когото говореше?

Изненадах се, че си спомняше. Все още не ми се искаше да повярвам, че всичко това е възможно, въпреки доказателството пред очите си, което държеше и галеше безкрайно щастливия ми териер.

– Да, точно той е въпросният Джон. Ако си спомняш, казах също така, че има магическо въздействие върху животните, поне така твърдеше. Със сигурност спечели любовта на Джордж.

– Е, в такъв случай нещата се улесняват. Майор Джон Линдхърст е мой племенник и наследник. Джон, това е Андрея Джеймсън Линдхърст, моята съпруга, графиня Линдхърст. Тя спомена, че те е срещала, но знаеше само първото ти име.

Младият мъж продължаваше да гали главата на Джордж, който премрежваше поглед от екстаз и завираше главата си още по-силно между пръстите му.

– Аз знам коя е тя, чичо. Братовчедка е на Питър Уилтън. Но съм изненадан, че тя ме помни, и още повече – че е споменавала за мен.

Аз също не можех да повярвам, че съм направила такова нещо. Вдигнах очи към него – той изглеждаше внушително висок дори от това разстояние.

– Струва ми се, че споменах, тъй като чичо ви говореше за вас като за свой племенник и наследник. Имахте едно и също име. Наистина е съвпадение.

Не можех да разбера нищо по изражението му. Най-сетне той рече, докато почесваше леко лявото ухо на кучето ми:

– Питър дойде ли на сватбата ви? Добре ли е?

– Да, добре е. Остана в Лондон за съвсем кратко време, тъй като трябваше да се връща незабавно в Париж. – Не беше негова работа, че братовчед ми не бе дошъл на сватбата. Осъзнах, че не можех да отлагам повече. Трябваше да посрещна съдбата и да се справя с нея. Разтегнах устни в ослепителна усмивка. – Наистина ми е приятно да се запознаем, Джон. За мен е голямо облекчение, че вече сме роднини, тъй като ти определено си пленил кучето ми. Джордж, имай малко достойнство. Прес-тани да му лижеш пръстите.

Джон се разсмя, от което на мен ми олекна донякъде, и остави Джордж на пода... само дето териерът не помръдна. Той продължи да стои в краката му и да размахва опашка, изплезил език. После протегна лапа към него.

– Джордж – извиках аз. – Достатъчно. Ела при мен, където ти е мястото. Аз съм твоята господарка, единствената на света, на която можеш да разчиташ наистина за следващото си хранене.

Джордж изскимтя и, след десетина, изпълнени с нерешителност секунди, се помъкна към мен. Е, поне бе разчупил напрегнатата атмосфера, сред която се бяхме озовали. Взех го в ръцете си, а в това време Лорънс каза:

– А това, скъпа, са Томас и съпругата му, Амилия.

Приближих се към тях и подадох свободната си ръка.

– Приятно ми е. Чичо ви ми разказа всичко за вас. Действително ми е много приятно да се запозная с двама ви.

Томас целуна подадената му ръка, Амилия докосна едва-едва връхчетата на пръстите си в нея.

– Това е голяма изненада за нас, мадам – проговори младата жена, повдигнала невярващо красивите си вежди поне с три сантиметра.

Мадам ли? Усмихнах ѝ се с цялата си добра воля. Тя беше по-висока с цели петнайсет сантиметра от мен и ме наблюдаваше отгоре надолу. Когато заговорих отново, от гласа ми буквално капеше такава благоразположеност, че дори един викарий би се изпълнил със съмнение.

– Наричай ме Анди. Дори Лорънс ме нарича вече така. Много по-приятелски е, не мислиш ли?

– О, да, права си.

– И защо сте изненадани?

– Разбрахме едва вчера от пристигналия пратеник, че чичо Лорънс се е оженил – отвърна Томас. – Това бе първата изненада. Струва ми се, че всички очаквахме някоя дама с по-майчински вид, не толкова млада и красива жена като вас.

– Предполагам, че ще придобия по-майчински вид с времето, Томас.

– Какво? Да не би вече да очаквате дете? – извика Джон; тонът му бе нисък и зъл.

Отдели се от стената до камината и направи две дълги крачки към нас.

Езикът ми отказваше да помръдне; чувствах го като дървен.

– Не, Джон – отвърна невъзмутимо графът, като хвана свободната ми длан в ръката си, – тя искаше да обясни, че с времето ще свикне с вас.

Не казах нищо, просто оставих новите си роднини да ме оглеждат на воля. Какво виждаха, освен едно по-скоро ниско момиче с къдрици червеникаво-кестеняви коси? Не бях грозна, но се съмнявах, че мога да претендирам за епитета „красива“, който Томас току-що бе употребил в моя чест. Знаех, че имам хубави сини очи, „като лятно небе“, както

казваше дядо ми, но и тримата бяха прекалено далеч, за да могат да им се възхитят, дори да искаха да го направят.

Защо Лорънс не им бе казал, че ще се жени за мен? Какво ставаше тук?

– Скъпа – обърна се съпругът ми към Амилия, – Брантли казал ли ти е кога можем да очакваме вечерята? Анди има здрав апетит. Струва ми се, че стомахът ѝ започна да се оплаква десетина мили преди да стигнем в Девбридж.

Червата ми наистина бяха куркали, но не шумно.

Дарих го със слънчева усмивка.

– Можем би един-два фазана, добре изпечени, ще ми стигнат.

Графът докосна леко с пръсти бузата ми и ме погали. Замръзнах. Знаех, че усети как се свих в черупката си, въпреки че не помръднах изобщо. Това не помрачи усмивката му.

– Ще позвъня на Брантли и ще се погрижа за твоя фазан.

– Благодаря, Лорънс.

Той не беше имал предвид нищо; просто ми засвидетелстваше привързаността си. Трябваше да свикна с подобен род прояви, типични за мъжете. От страна на съпруга ми. Не означаваше нищо. Той просто бе привързан към мен. Не беше проблем да се справя с привързаността му.

Амилия седна на един от прекрасните махагонови столове от миналия век, с извити странични облегалки за ръцете, и подреди тъмносинята си копринена пола. Тя беше вероятно три години по-голяма от мен, не повече. И прекрасна с тези черни като грешни мечти коси, както би казал в такъв случай дядо ми, с майсторски аранжирани къдрици.

– Ти не яздиш ли, Амилия? – попитах аз.

Джордж изляз, тъй като Джон тръгна към нас.

– Защо мислиш, че не яздя? Джон, не насърчавай това куче.

– Толкова си бяла – отвърнах аз. – Не мога да си представя, че слънцето някога те е докосвало. Приличаш на статуите на богинята Диана, които съм виждала в Британския музей. Джордж, дръж се поне за момент както трябва, ако обичаш.

– Прекалено е бяла, и аз ѝ го казвам – намеси се Томас. Той бе засанал зад съпругата си и бе поставил леко длан върху рамото ѝ. – Може би дори мъртвешки бледа през зимата, а тя вече чука на вратата. Не искам да имам нищо общо със смъртта. Организмът ми не е така силен, както би трябвало да бъде.

– Не обичам луничките – заяви Амилия. – Достатъчно е един слънчев лъч да се докосне до лицето ми и веднага ми излизат лунички.

Тя се усмихна, а аз останах поразена, че бялата кожа на лицето ѝ поруменя.

– Луничките винаги са ми напомняли старчески петна – обади се Томас. – Старческите петна се появяват преди смъртта. Не, определено не обичам и луничките. Амилия, скъпа, предпочитам мъртвешки бялата кожа пред луничките. Колкото повече мисля за това, толкова повече харесвам бялата ти кожа. Да, сега вече се смятам доволен.

Джон, който съзерцаваше брат си с изумено изражение, рече:

– Томас, какви са всички тези приказки за смърт? Не виждам нищо нередно в теб. Здрав си като бик. Ще ни надживееш всичките.

– Много мило от твоя страна, Джон, но през последните години почти не си живял тук и нямаш представа колко крехко е всъщност здравето ми. Ето, тази сутрин кашлях. Нямах дори още седем и половина и кашлицата се появи, дълбоко в гърдите, може би малко водна. Уплаших се, че имам инфекция на белите дробове. Амилия реагира незабавно. Изля ми лековита отвара в гърлото и ми уви врата с топла кърпа. Благодарение на грижите на моята любима, аз се отървах от нещо, което можеше да сложи край на съществуването ми. Да, отървах се на косъм. О, Анди, според мен това куче много иска да се добере до Джон.

– Всеки ден, подарен на Томас от Господ, е дар, който трябва да се цени – заяви Лорънс с непроницаемо лице, без да се обръща към някой специално. – Стори ли ми се само или наистина долових в гласа му сарказъм? Мъничко изпълнено с обич презрение? Не можех да бъда сигурна. Подобно на Джон, Лорънс също пазеше за себе си своите мисли. – Да, Джон, или излез, или вземи досадното куче. То направи истинска сцена.

Погледнах към Джон, който стоеше зад брат си, и стиснах Джордж. Младият мъж все още не бе помръднал, но срещна погледа на чичо си. Запознах да тананикам тихичко една от любимите мелодии на терьера, песничката за кучето, което хванало заека и му съдвкало ухото.

– Е, Джон, радвам се да те видя. Този път за да останеш ли се прибра?

– Така мислех – отвърна бавно Джон, като погледна към мен, или към Джордж, не знам.

– Какво, отново ли си сменяш намеренията? Искаш да стоиш в Париж в мирно време ли?

– Не, изобщо не става дума за това.

– Вечерята е сервирана, милорд.

– А, Брантли, тъкмо навреме. Скъпа, ще правиш ли нещо с

Джордж?

– Нека да го занеса горе на Мили. Тя иска вечерята ѝ да бъде занесена на поднос в стаята. Помоли ли те вече, Брантли?

– Да, миледи. Мисис Редбрест, нашата икономка, се грижи много добре за вашата мис Крислок. Тя ме помоли да ви уведомя, че ще бъде много щастлива да се запознае с всички сутринта, след като си почине. Да заведе ли аз кучето, миледи?

Погледнах към Джордж.

– Ще се довериш ли на мъжа, който прилича на Мойсей, да те заведе при мисис Крислок?

Джордж приближи муцунката си до Брантли и подуши дългите му бели пръсти.

На Брантли това трябва да му се признае. Той може и да прилича на библейски пророк, но има чувство за хумор и е много мил. Сега завря бавно длан в муцунката на Джордж и го остави да го души на воля. Най-сетне териерът се отдръпна.

– Чудесно – рекох аз и му го подадох. – Благодаря, Брантли.

– А сега, скъпа, да се погрижим за стомаха ти – обади се съпругът ми.

Вечеряхме в голямата официална трапезария; петимата бяхме насядали около маса, където можеха да се хранят спокойно шестнайсет човека. Един лакей, когото Брантли нарече Джаспър, ме настани в единия край на масата.

Джон се настани в средата, между чичо си и мен. Томас и Амилия седнаха от другата страна, срещу Джон. Точно тогава за първи път видях добре Томас; свещите го осветяваха добре.

Вероятно съм изхълцала на глас. Божичко, опитвах да не се взирам, но беше много трудно. Томас беше най-красивият мъж, когото бях виждала в живота си. Слабоват, рус – за разлика от своята майка испанка и брат си, а чертите му бяха изваяни така безупречно, че Микеланджело със сигурност би се побъркал от желание да направи скулптура по неговия образ. Докато по-големият му брат изглеждаше тъмен, опасен, непреклонен и зъл като побесняла хрътка, Томас приличаше на ангел. Имаше гъсти, чупливи руси коси и очи с цвят на лятно небе, почти същия като моя.

Той беше просто красив, по друг начин не можеше да се определи. Най-сетне видях нещо, което го спаси – имаше инатчийска брадичка, но дори тази брадичка, наклонена в нужния ъгъл, караше човек да иска да прокара пръст по лицето му, без да отделя погледа си от него. Това бе

наистина смущаващо. В този момент срещнах погледа на Джон; той ме съзерцаваше, повдигнал леко вежди.

– Съжалявам – промълвих аз. – Просто не зависеше от мен.

– Повечето дами реагират така – отвърна той. – Опитай да се сдържаш.

– Ще опитам.

В този момент се върна Брантли, за да ръководи сервирането на вечерята. Ритуалът беше официален, очевидно изпълняван многократно, и много по-официален от ритуала, който бяхме съблюдавали с дядо ми. Тази стриктна церемония несъмнено щеше да достави истинско удоволствие на мис Крислок. Именно благодарение на нея, с дядо спазвахме шо-годе разумно разписание за вечерята. Винаги бе настоявала да се облечем официално, нещо, което ни караше да мърморим и двамата, но все пак го правехме, защото беше важно за нея.

Наблюдавах как двамата лакеи Джаспър и Тимоти се движат тихо около масата, без да вдигат ненужен шум. Освен това бяха много добре обучени и се преструваха без проблем, че не чуват, когато графът говореше свободно за времето, за състоянието на тревата в източната ливада и дори когато премина към по-спорна тема – за проклетите виги, безкрайното нещастие, което сме били принудени да понасяме, тъй като човек нямало как да ги нареди в една редица и да ги изпозастреля.

Едва когато Брантли даде знак с глава на двамата лакеи да минат в далечния край на помещението и застана сам до затворената врата, Лорънс се обърна към по-големия си племенник, който точно бе вдигнал вилницата си със забодено на края й парче пуешко месо с кестеново пюре, и рече:

– А аз си мислех, че възнамеряваш да останеш в Девбридж. Има ли вероятност да не останеш тук и да не се захванеш с изучаването на управлението на имението?

Младият мъж се намръщи на забодената на вилницата си хапка и я изяде, без да каже нищо, преди да я преглътне. Облегна се назад на стола си, кръстоса ръце пред гърди и заяви много бавно:

– Ти току-що си се оженил за съвсем млада дама, чичо, съвсем млада. Тя изглежда изключително здрава. Очевидно в недалечно бъдеще ще се появи наследник. Вече не виждам причина да уча как да управлявам това имение. Ти ще отгледаш сина си така, както би трябвало да се отгледа и възпита един бъдещ наследник. Докато навърши дванайсет години, момчето сигурно ще знае всичко, което трябва да знае за ръководенето на едно имение. Няма да има нужда и аз да се мотая наоколо и да

правя навалица на масата.

Лорънс вдигна чашата си към мен и поклати безмълвно глава. Обърна се към Джон с глас, леден като зимен вятър, носещ се из Йоркширските тресавища:

– Казвал съм това преди, ще го повторя и сега. Ти, Джон, си моят наследник. И ще си останеш мой наследник. Следователно трябва да се подготвиш един ден да заемеш мястото ми. Няма какво повече да кажа.

– Но, чичо Лорънс – обади се Томас, като махна със слабата си, красиво оформена ръка към мен, – Джон има право. Тя е съвсем млада. Защо си се оженил за нея, ако не, за да се сдобиеш с наследник?

– Мъжът не може да живее само чрез наследниците – заявих аз.

Настана мъртва тишина.

Защо не си бях държала езика зад зъбите?

СЕДМА ГЛАВА

Амилия се задави с глътката вино, която отпиваше в този момент.

Джон пък се задави с хапката пъстърва, която точно бе лапнал, след което се изкашля шумно няколко пъти.

Томас стовари юмрук върху гърба на съпругата си.

Лорънс имаше вид на човек, който с удоволствие би ме изхвърлил през прозореца на трапезарията, но все пак не го направи. Безкрайно съм благодарна на Бога за сдържаността му. Всъщност като го погледнах повторно, си помислих, че той по-скоро опитваше да не се размее. Не ми беше ядосан и това ми достави безкрайно облекчение. Но все още ми се щеше да попитам защо проклетите мъже мислеха, че единствената цел в живота на една съпруга бе да роди момче. Вероятно бях изненадана, че и Джон, и Томас гледаха на брака ми с чичо им само в тази светлина, а то просто не трябваше да ме изненадва. Бях чистокръвна кобила, чиято функция в живота бе да създаде момче... нищо повече.

– Може би – рекох аз, макар да знаех, че трябва да си дъвча пуйката с кестени, вместо да нагазвам в подобни мътни води, – чичо ви просто ме е харесал и затова се е оженил за мен. Все пак на Джордж определено му допадам, а той е прекрасен съдник на характери.

– Не разбирам – промълви Амилия; бузите ѝ бяха зачервени от смях. – Чичо Лорънс не е куче. За какво става дума, Анди?

– Опит за шега, нищо повече – отвърнах аз.

Разбира се знаех, че ще стане дума за това и ще трябва да се справя с него. Просто не бях предполагала, че ще бъде толкова скоро и ще се обсъжда пред всички, включително и Брантли. Въздъгнах, навела глава към чинията си.

– Анди притежава превъзходно чувство за хумор – обади се Лорънс, но той самият не се усмихваше. И додаде: – Сами ще се убедите.

Това бе всичко, което имаше да каже моят съпруг от три дни. После отново се зае с пуйката. Всъщност не бе казал нищо. Погледнах към Джон. Той ме съзерцаваше и в тъмните му очи имаше нещо, което не разбирах. Но в следващия миг го проумях. Беше ярост. И тогава, също така внезапно, тя изчезна.

„Погледни фактите в лицето“ – рекох си аз. Джон беше искал да се запознае с мен. Може би бях предизвикала интереса му, макар да не можех да кажа защо, дори от това да зависеше животът ми. Бях в дълбок

траур. Не се бях държала особено учтиво. А и оттогава бяха минали три месеца. Сега бях омъжена и разделена от него. Ако чувстваше някакво разочарование, което би ме учудило много, просто трябваше да се овладее.

Поне думите на Лорънс бяха умиротворили семейството. Искаше ми се да им кажа, че няма да видят нищо; осъзнах обаче, че по този начин Лорънс ме предпазваше. Последното, което би пожелал да им каже, бе, че бракът ни е по взаимно споразумение и се крепи върху двустранното уважение и одобрение. В него нямаше нищо такова като унижена от гол мъж гола жена, в случая – аз.

Погледнах отново към Джон. Той се беше втренил в чашата си с вино. Защо ли бе пожелала да се запознае с мен? Е, така или иначе вече нямаше значение. Въпреки това продължих да го съзерцавам още известно време.

Той изглеждаше все така висок и едър в черните си вечерни дрехи. Струваше ми се дори още по-едър, отколкото като го бях видяла преди три месеца. Усещах колко е опасен, чувствах студения самоконтрол на свикналия да му се подчиняват мъж. Според мен обаче беше прекалено млад, за да притежава такъв самоконтрол. Лицето му беше все още мургаво от годините, прекарани във военните лагери и благодарение на испанската кръв на майка му. Косата му бе гарвановочерна, също като на Амилия. Очите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни на меката светлина на свещите, а веждите му бяха гъсти и леко извити.

– Как се оженихте?

Като чух студения глас на Джон, толкова официален и индиферентен, ми се прииска да изкарам с удари грубостта от него, но Лорънс отвърна невъзмутимо:

– Епископ Костейн, който ми е приятел, и освен това познаваше и баща ти, Джон, бе щастлив да изпълни церемонията.

Аз, разбира се, не успях да се въздържа. Погледнах младия мъж право в очите и заявих:

– Да не би да мислиш, че всичко е само измама. Някаква шарада², с която чичо ти смята да ви забавлява?

Джон се облегна на стола, стиснал винената чаша между тънките си пръсти.

– Чувал съм случаи, когато мъже водят настоящите си любовници у дома и ги представят като своите нови съпруги. Естествено, подобна

---

2. Игра на отгатване – Б.пр.

измама не може да се поддържа дълго.

– Наистина не си представям как можеш да заблуждаваш дълго някого с такова нещо – обади се Лорънс. – Помня какви клюки се носеха за лорд Понтли, стар развратник от миналия век, който води пет невести в дома при семейството си, но винаги биваше разкрит доста бързо. При шестия опит роднините му отказаха да допуснат новата булка в къщата. Последва голяма кавга. – Лорънс се усмихна на всички ни. – Естествено, номер шест се оказа наистина съпруга; церемонията бе осъществена от местния викарий.

– Никога не съм чувала подобно нещо – рекох аз. – Да не би да си измисляте, сър? Нима някой мъж е причинил действително такова нещо на своето семейство? И то пет пъти? Защо някой от роднините му просто не го е застрелял?

– И аз мисля, че подобна възможност е наистина изкусителна, но лорд Понтли умря в леглото си от старост, а шестата съпруга, три пъти по-млада от него, го държа за ръката до последния момент, когато си отиде с умиротворено изражение на лицето.

– Интересно – намеси се Томас и аз си помислих, че дори гласът му е красив, изпълнен до такава степен с несъзнателен чар, че дори най-черният грешник би се изкусил да се разкае, – дали лорд Понтли не е открил нещо.

– Какво имаш предвид, Томас?

– Ами, след като е умрял от старост, а не от някоя лоша болест, тогава може би целият този набор от фалшиви съпруги му е помогнал да остане здрав. Може би това му е помогнало да запази жизнеността си, подобрило е възгледите му относно късмета му в този живот.

– Човек поне може да изгони фалшивата съпруга, когато се умори от нея – подхвърли Джон. – Това със сигурност може да увеличи значително задоволството му от живота.

Амилия го замери с намазаната си с масло кифличка, но той я подхвана сръчно във въздуха.

– Каква подигравка. Вземи си думите назад, Джон, на минутата, или ще измисля нещо ужасно, с което да те накажа.

Джон вдигна ръце и разпери пръсти.

– Смятай, че не съм го казвал, Амилия. Извинявам се, ако си разбрала неправилно думите ми.

– Просто нямаше как да не бъде разбрано правилно – обадох се аз. – Ако в момента държах кифличка в ръцете си, сигурно щях да се изкуша да я хвърля по теб, само дето бих предпочела да я изям.

Томас се засмя, прекрасен звън на човешки камбани, безкрайно очарователни за ухото. Нима нищо, което правеше този човек, не опъваше нервите?

– Трябва да признаеш, Амилия, че понякога жените са непостоянни и капризни. Може би дори по-често, а не само понякога.

Погледнах към чинията си и забелязах, че в нея се бе появила някаква кифличка. Вдигнах очи и видях как Брантли се връщаше на мястото си до вратата на трапезарията. Взех кифличката и му я показах, като се усмихнах до уши. Лицето му остана напълно безизразно. Какво ли мислеше за нас? Дали ми бе дал кифличката, за да я хвърля по Джон? Забавляваше ли се?

– Никога не съм срещала непостоянна жена в живота си – заяви Амилия. – А твоето извинение, Джон, звучи фалшиво като третото поред обещание на грешника да се поправи. Не, според мен непостоянните сте вие, мъжете.

– Причината лорд Понтли да живее толкова дълго – обади се Лорънс преди младата жена да бе хвърлила още една кифличка по племенника му, – е, че той беше толкова ужасен човек, че дори дяволът не го искаше. Но след като изминаха твърде много години, даже дяволът нямаше избор, освен да го вземе в дома си, където да се пържи в дяволската фурна.

– Това беше много умно – рекох аз и вдигнах чашата си, за да кажа наздраве на графа.

Той поклати глава, сякаш искаше да каже „Млади мъже, какво да правиш с тях?“

Знаех отговора. Трябваше да бъдат застрелвани.

– Амилия, скъпа моя, – намеси се Томас, – ти беше непостоянна. Помисли си и сама ще се съгласиш с мен. – След което се обърна към мен. – Тя обаче беше очарователно непостоянна. Аз видях в това предизвикателство и се постарях да преодоля прелестното й своенравие, макар да ми отне почти шест месеца. Писах поеми за нея, най-хубавата от които е „Без теб аз съм свършен човек“. Струва ми се, че именно тази поема я накара да постави дланта си в моята.

Младата жена потупа ръката на съпруга си.

– Не, Томас, не беше тази поема, въпреки че тя предизвика появата на стряскащи картини в съзнанието ми. Окончателно ме спечели с песента, която пееше под прозореца ми. – Погледна към мен. – Може би, ако дробовете му са достатъчно здрави, Томас ще се съгласи да изпее своята песен под твоя прозорец, Андрея.

– Анди – поправих я аз. – Би ми допаднало, Томас. Може би ще ми запееш темата на песента?

Той се намръщи за момент над пълната си с грах лъжица.

– Беше едно от най-успешните усилия от моя страна – отвърна най-сетне той и слабите му бузи поруменияха едвам-едвам.

После отвори красивата си уста и запя с прекрасен теноров глас:

О, сочна хубавице, прошепни, че ме обичаш,
но не на френски.
Кажи, че ще се омъжиш за мен
и го направи по-скоро,
в противен случай ще ми поникнат пера
и ще поля към звездите.

Когато свърши, вече се смеех така силно, че не можех да си поемам въздух. От очите ми течаха сълзи. Съпругът ми се изправи, прекоси пъргаво разстоянието до другия край на масата и ме тупна няколко пъти с разперена длан между лопатките.

– Ще трябва да кажа на Брантли да сложи по-малка маса тук – рече той. – Не мога да скачам на всеки няколко минути, за да те тупам по гърба.

– Чудесна идея – отвърнах аз, щом най-сетне успях да си поема дъх. – Така ще можем да се тупаме едни други по гърбовете.

Видях, че Джон също бе изгубил контрол. Той гълташе вода от чашата си и се даваше. Погледнах към Брантли; за мое голямо учудване той бе затиснал устата си с юмрук.

Томас като че ли не забелязваше реакцията, която бе предизвикал. Приведе се със сериозен вид към съпругата си я целуна леко по бузата.

– Той ме спечели, когато си го представих налепен целия с бели пера – каза Амилия. – Привлече ме с тези пера, въпреки че бях принудена да покритикувам усилията му, само малко, нали разбирате. Опитах се да му обясня, че липсват рими. Той обаче ме озари с архангелската си усмивка и заяви, че не обичал да прави онова, което очакват всички; било скучно. Римите не били за него. Не желал да ме отегчава. И, разбира се, никога не ме е отегчавал.

Лорънс само клатеше глава. Колкото до Брантли, сега той стоеше с изправен като ръжен гръбнак; вече се бе овладял. Погледнах към двамата лакеи; очевидно не бяха така добре обучени като Мойсей. И двамата бяха извърнали глави. Виждах само профилите им.

– Сър – обърна се Амилия към графа, – неприятно ми е да сложа край на тази прекрасна вечеря, но трябва да бъда честна. Струва ми се, че бедната ви съпруга ще заспи всеки момент.

Наистина бях изморена, но тя как бе разбрала? Бях се смяла здраво като всички останали. Все пак беше познала.

– Имаш право, Амилия – обърна се към мен Лорънс; дълбокият му мек глас бе изпълнен с топло съчувствие. – Скъпа, господата приключват скоро. Аз самият съм готов да се поотпусна. С Амилия ще дойдем за малко с теб в гостната, след което отиваш да си легнеш.

– О, добре – отговорих аз и се прозях. – Както желаш. Денят бе изморителен. Освен това ще трябва да разходя Джордж, а никога не знам колко време ще иска да души насам-натам. – Обърнах се към Томас. – Наистина ли ще дойдеш под прозореца на спалнята ми, за да изпееш някоя прекрасна песен като тази, която си написал за Амилия?

– Ще трябва да помисля върху нещо от рода на „Ода за едно смеещо се момиче“. Хмм. Ще поработя върху идеята, Анди.

Амилия даде знак на един от лакеите. След миг той се озова до нея, за да ѝ помогне да стане от стола. Тя обаче се спря, все още седнала.

– О, Божичко, но това вече не е моя работа. Анди, ти си новата господарка. Когато пожелаеш да станем от масата, трябва да дадеш сигнал.

Пъхнах пръсти в устата си и изсвирих тихичко.

– Ето, сигналът е даден – заявих аз и отблъснах сама стола си.

Брантли се озова зад мен след секунда.

– Миледи – рече той и равният му спокоен глас ми подейства по-ефикасно от всякакво смъряне.

Съпругът ми също не беше доволен, но аз не исках да стана от масата като някоя тежка матрона с пурпурен тюрбан на главата.

– Виждам, че с Брантли ще трябва да си отработите сигнал – каза графът. – Свиренето с уста може да става за викане на кон, но не е подходящо за дами.

Тримата джентълмени се изправиха и изчакаха, докато излезем от помещението, преди да заемат отново местата си и да се насладят на портвайна. Почти усещах вкуса на портвайна, но очевидно нямаше да ми се отдаде да пия от него.

– Къщата е наистина прекрасна – заявих аз, докато с Амилия се връщаме към дневната. – Лорънс ми разказа за дневника на стария Хюго, изпълнен с брътвежи за еретици и тям подобни.

– Да, намира се в една малка стая от другата страна, зад ръждясалите стари ризници, които прислужниците не обичат да чистят от праха.

Мислят, че рицарите са все още вътре в тях, поне костите и духовете им, и само ги чакат да си отвлекат нанякъде вниманието, за да ги ошипят. Веднъж чух как една от слугините обясняваше на друга да не се приближава много-много към която и да било от ризниците, тъй като рицарят в нея можел да я грабне, да я напъха вътре и да я плени завинаги. – Тук Амилия се изсмя. – Понякога тази къща ме кара да се питам дали тук няма повече призраци, отколкото призна Томас, преди да се оженим. Имам някакво странно усещане, нали разбираш, не нещо открито или явно заплашително като тракане на вериги или скърцане на дъските по пода.

– Питала си за това преди да решиш дали ще се омъжиш за Томас?

– Баща ми е учен, известен с дадената от него характеристика на проявленията от другите светове. Той смята, че Девбридж Манър вероятно се обитава от множество духове и други призрачни феномени, но никой не иска да го признае. Според него повечето от тях са от шестнайсети и седемнайсети век, когато тук е имало доста насилие, както впрочем и навсякъде другаде. Той настоя всеки призрак да се обсъди, докато се увери, че никой от тях няма да ми стори зло. Честно казано, основният интерес на баща ми май е да хвърли повече светлина върху най-отвратителния от призраците, за да се надува след това пред колегите си; според мълвата той обитавал Черната стая. За жалост Томас не успя да подсигури дори един призрак, макар да ни уверяваше, че прекосявал всеки един от дългите коридори поне по два пъти след полунощ. Никой от тях не благоволил да се изправи пред него. Както казах, става въпрос само за особено усещане. Може би в най-скоро време ще помоля баща си да дойде и да проведе някой от научните си експерименти за установяване присъствието на призрак. Може би той ще усети нещо злокачествено в Черната стая. Аз лично никога не съм почувствала нищо там.

– Ще ми се да се запозная с баща ти и да го понаблюдавам – рекох аз, но веднага си помислих, че сигурно съм голяма глупачка.

Кой би искал да се озове лице в лице с някой нещастен дух? Кой би желал в близост до него да се намира призрак и да се чува дрънкане на вериги и стенания? Какво ли се бе случило в Черната стая?

– Божичко, изобщо не съм се сетила за призраци, когато приех предложението за брак на Лорънс. – В този момент долетя гласът на излизацията от трапезарията Лорънс. – Искам да науча нещо повече за живеещите тук призраци, Амилия – побързах да добавя аз. – Утре сутринта искам да посетя въпросната Черна стая.

Знаех, просто знаех, че ако новият ми съпруг чуеше думата „призрак“ да излиза от устата ми, отсега нататък щеше да ме смята за пълна глупачка. Затова бе по-добре да пазя за себе си някои неща.

– Разбира се. – Младата жена замълча, взря се за момент в нокътя на палеца си и додаде: – И за други помещения се предполага, че са посещавани от духове, но аз самата никога не съм чувала или виждала каквото и да било. А признавам, че съм ги посещавала често. По този повод обаче се разказват най-различни истории, особено за една от тях. Най-разумно би било да не я споделяш. Чичо Лорънс няма никакво търпение, когато стане дума за призраци.

Коя ли беше въпросната стая?

– Амилия, скъпа – каза графът, като влезе в дневната. – Анди ще спи в Синята стая. Имаш ли нещо против да я заведе там?

Младата жена го изгледа втрещено. И безмълвно, като ризниците, в които се криеха рицарските призраци.

Обърнах се и също се вгледах в съпруга си.

Томас се изкашля.

– Работата е там, сър, може би си забравил, че Синята стая е по-подходяща за някой по-възрастен роднина, с отслабнал слух и замъглено зрение.

– Да, чичо – допълни Джон, – роднина със силно притъпени сетива.

Какво ставаше тук? Да не би да ставаше дума за същата стая, за която бе споменала Амилия?

ОСМА ГЛАВА

Лорънс се разсмя.

– Всички сте невероятно лековерни. Не ги слушай, Анди. Синята стая е прекрасна спалня с удобна дневна, свързана с нея, която ще ти се стори очарователна. Отвсякъде струи светлина, а от широките прозорци се разкрива красива гледка към източната ливада и гората. Тези приказки за призраци са наистина само приказки. Те спомогат за по-бързото преминаване на дългите часове през студените зимни вечери. А сега, скъпа Анди, върви с Амилия. Мис Крислок се намира отсреща по коридора, в стаята на Димуимпъл.

– А, да – обади се от мястото си край камината Джон. – Тя е живяла през миналия век и спасила богатството на Девбридж по времето, когато графската титла била наследена от един мошеник. Не ми се вярва, че все още се навърта насам, как смяташ, чичо?

– Алис Димуимпъл е била голяма щастливка, така твърдеше баща ми, който я помнеше от детските си дни. Тя умряла, като се задавила с чаша прекрасно бренди и несъмнено се е изкачила на небето, за да поиска полагащото ѝ се възнаграждение.

– За разлика от мъжете в семейството – намеси се Томас, – които оставили толкова много копелета, че тук в имението вечно идвали да се представят разни бременни жени.

– Както разбрах, моят пращичко, последният от плеядата големи мошеници, оставял своя управител да се оправя с бедните жени – отбеляза Джон. – Управителят бил много набобен човек. Според документите той осиновил три от бременните момичета и отгледал копелетата на негово височество като свои деца.

– Дядо никога не ми е разказвал подобни истории – заявих аз и графът ме потупа лекичко по ръката, очевидно, за да ми помогне да намалая разочарованието си. – Това е изумително. Иска ми се да чуя повече.

– Не тази вечер. – Съпругът ми се приближи до мен, целуна ме по бузата и прошепна в ухото ми: – Синята стая ще ти подхожда много. До утре сутрин, скъпа. А сега трябва да поговоря по-сериозно с Джон. Струва ми се, че е важно да изясня някои въпроси с него.

Може би щяха да обсъждат проблема как Джон ще остане негов наследник, тъй като от връзката ни нямаше да се родят деца?

„Чудесно – помислих си аз, – така няма да се изпречвам на ничий

път.“ Не исках неприятни моменти с доведения ми племенник, никога вече.

– Божичко – възкликнах аз и се вгледах в тъмното му лице, – сега ти си ми племенник.

– Точно така, скъпа лелке – отвърна той и направи дълбок, пародичен поклон.

В тъмните му очи се появи отново онзи поглед, изпълнен с ярост, за да изчезне почти мигновено.

Обърнах се отново към Лорънс.

– И Синята стая ли има такава чаровна история? Наследница на семейството, която може би е била наричана „Мис Блу“³?

Той се засмя; имаше дълбок, сребрист смях. Много ми харесваше смехът му. Излъчваше утеха и топлина. Определено го предпочитам пред всякаква проява на неодобрение.

– Върви, скъпа. Ще опитам да измисля нещо, с което да те забавлям утре.

– Лека нощ, сър, Томас, Джон.

С Амилия се запътихме обратно към централния входен вестибюл. Той беше огромен, с каменен под, направен грапав от хилядите стъпвали по него крака.

Амилия спря за момент и махна с грациозната си ръка.

– Това е Старата зала, оцеляла от първата постройка. Изградена е от стария Хюго през осемдесетте години на XVI век.

Помещението беше впечатляващо. Високият, потъмнял от дима таван с дървени греди почти не се виждаше на мъждивата светлина на поставените по стените факли. На ризниците, най-малко десетина, не им липсваха никакви части; те като че ли изтриваха границите между вековете и имаха леко заплашителен вид на слабото осветление.

Лъскавото дъбово стълбище, което беше толкова широко, че по него можеха да се изкачват едновременно поне шест човека, водеше в средата на Старата зала. То не можеше да е на повече от два века, най-много – два и половина.

Едната стена беше заета от грамадна камина, която приличаше на опушена пещера на неясната светлина. Чаткането на обувките на Амилия по голия каменен под образуваше ехо. Стълбите от излъсканото до блясък дъбово дърво също не бяха застлани.

Пътят нагоре по извитото стълбище се осветяваше от факли.

---

3. Синьо (англ.) – Б.пр.

Приятно беше да не се налага да носиш свещ и да пазиш грижливо нестабилното й пламъче. Когато стигнахме площадката, се обърнах и погледнах надолу към Старата зала. Това бе реликва от друга епоха, изпълнена с богати тъмни сенки, сгушени тайнствено по стените, и може би дори и други неща. Ако бях някой много стар призрак, сигурно щях да предпочета да живея тук. Това място притежаваше нужната атмосфера.

– Женитбата на чичо ни с теб... беше голям шок за нас.

– Виждам. Интересно защо Лорънс я е пазил в тайна от вас.

Събеседницата ми като че ли внезапно взе някакво решение. Тя се изкашля и заяви с ужасяващо откровение:

– Надявам се, че няма нищо общо с миналото ти.

Не особено мили думи от една племенница, но напълно разбираеми, след като графът не бе обелил нито дума за мен. Дали се бе страхувал, че ще се възпротивят поради голямата разлика във възрастта ни? Амилия беше видимо притеснена. Въпреки всичко постъпката ѝ не беше особено тактична. Затова отвърнах донякъде официално:

– Наистина не знам. Ще попитам съпруга си.

Амилия упорстваше.

– Може би умалителното име, Анди, ти е дадено от някой джентълмен?

Тонът ѝ беше едновременно внимателен и предизвикателен. Наистина ли смяташе, че съм някоя леконравна танцьорка от операта, някоя пътуваща любовница? На човек действително можеше да му мине всичко през ума, след като имаше случаи като този на лорд Понтли, който си водел въщи любовница след любовница.

Едва не унищожих ефекта от думите си, тъй като се разсмях.

– Колко умно от твоя страна, Амилия. Наистина ми е дадено от един джентълмен. Възрастен джентълмен. А аз съм си Анди до мозъка на костите. Андрея ми звучи като някое неприятно, капризно създание, което би трябвало да пази лошите маниери за себе си. Ти какво мислиш?

Тук може би тя щеше да си припомни старото правило, според което бях невинна до доказване на противното. Тя понечи да се усмихне, но в последния момент се отказа. Не ми се щеше да се разправам повече с това. Бях изморена и главата започваше да ме боли точно над лявото ухо. Мразех главоболието.

– Този коридор няма край. Слава Богу, че има толкова много факли по стените.

– Да – отвърна Амилия; гласът ѝ отново звучеше нормално, за

което бях безгранично благодарна на небесата. – Девбридж Манър е обширна стара къща, с огромно количество стаички, които, доколкото виждам, никой не използва за нищо. Има даже две стълбища, които водят до гола стена. Може би е много по-различно от онова, на което си свикнала?

Тя отново опитваше да се добере до някаква информация и не го правеше с особен финес.

– Признавам, че в къщата ни в Лондон нямаше стълбища, които не водят доникъде – отвърнах иронично аз.

– Хайде де, Анди, кажи как се запозна с чичо Лорънс. На някой бал? Или вечеринка? В операта? Или в „Друри лейн“⁴⁴? Иска ми се да престанеш да си играеш и да ми отговориш честно.

„Наистина става интересно“ – помислих си аз и й се усмихнах слънчево. В гласа й долових съмнение. Тя искаше честен отговор, нали така?

– Попитай чичо си – отвърнах аз.

– Не, питам теб.

Стиснах устни и наклоних глава на една страна, сякаш опитвах да си припомня.

– Знаеш ли, май беше в „Друри лейн“. Трудно ми е да си спомня – все пак съм ходила на толкова много места.

– Не си на чак толкова много години.

Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се пръсне по шевовете. Въздъхнах и рекох:

– Всъщност той дойде вкъщи, за да изкаже съболезнованията си. И това, Амилия, е всичко, което ще кажа по въпроса тази вечер. Повярвай ми, не съм някаква авантюристка, дошла тук, за да открадне всичките ви бижута.

– Съжалявам – промълви младата жена, но в тона й не усетих никакво съжаление, а облекчение. – Просто с Томас няхахме представа какво става, а и чичо не каза нищо тази вечер.

– Не. А и някак си не мога да си представя подобна сценка – Лорънс да застане пред трима ви и да изрецитира семейните ми имена и годишния ми доход, както и дали съм или не съм пристрастена към хазарта.

– Не, и аз така смятам. Всъщност, още след първите десетина минути, особено пък след като Джордж влетя в гостната, вече изобщо не ми

---

4. Един от най-прочутите лондонски театри – Б.пр.

приличаше на някаква любовница. – Въздъхна. – Но нали знаеш, от всички страни сме заобиколени от толкова лошотия. Радвам се, че ти не си част от нея.

– Каква лошотия?

– О, нищо, което се отнася специално за тук. Но лошотията е премного. Говорех най-общо. Живеем в либерални времена. Чудя се какво ще стане с този свят, след като повечето деца се възпитават без никаква стойностна система, без чувство за справедливост, без морал или съпричастност към религията.

– Не съм мислила за състоянието на света по този начин, но вече ще си променя гледната точка. – Спрях и поставих длан върху ръката ѝ. – Амилия, ти се тревожиш за всичко наведнъж. О, този коридор сигурно стига до следващото столетие. Къде е печално известната Синя стая?

– Тъкмо пристигнахме. Твоята мис Крислок е точно от другата страна.

Отвори със замах вратата. Вътре имаш най-малко шест свещника и светлината на свещите достигаше до всяко ъгълче. В камината гореше огън. Стаята беше топла, гостоприемна.

Нещо повече, беше най-красивата спалня, която бях виждала досега. Трябва да съм хлъцнала тихичко, тъй като след кратка пауза Амилия се обади предпазливо, сякаш изпробваше почвата.

– Ако човек не е свикнал с такова великолепие, може да му се завие свят, не мислиш ли?

Сега вече се шегуваше с мен и това ме очарова. Кимнах сериозно.

– Определено съм съгласна. Прекрасна е. Разбира се, вечер, когато всичко изглежда по-приглушено, така да се каже, тя има особено романтичен вид.

– Точно така. Сега, тъй като не си водиш камериерка, казах на моята Стела да се погрижи за теб тази вечер. Виж, оставила ти е нощница на леглото. Изглежда смята, че бялата бродерия по нея е великолепна.

– Тя е дело на мис Крислок.

Нямах истинска нужда от камериерка, но можех да изпратя тази Стела да ми донесе капка бренди, с което да облекча главоболието си.

– Лека нощ, Анди. Утре ще ти покажа малката, боядисана в черно стая. Най-хубавата история, която съм чувала за нея, е, че там една от-давнашна княгиня убила иконома, защото заплашил да каже на съпруга ѝ, че ѝ е любовник.

– О, Божичко, потръпвам само като си помисля за това. Наистина искам да видя Черната стая. Сега ти най-сетне успя да кажеш името ми.

Благодаря. Ще свикнеш с него, ще видиш. Всички свикват, дори твоят чичо.

– До утре сутринта.

– Очаквам с нетърпение този момент. И стига си се тревожила за всичко. Няма за какво да се страхуваш от мен. Аз съм най-добронамереното същество на Земята.

– Ще се опитам – обеща тя, като сведе поглед към прекрасните си, прекалено бели ръце. А после изтърси: – Защо не спиш в спалнята на чичо Лорънс или в спалнята за графинята, която се намира в съседство с неговата?

Потупах я по ръката.

– Остави това, Амилия. То наистина не е твоя работа. Знам, че имаш въпроси, но, моля те, остави нещата дотук за тази вечер.

– Притеснявам се за чичо Лорънс. Той вече не е млад. Не е изключено да си го привлякла по някакъв не особено добронамерен начин да се ожени за теб.

– Да не мислиш, че чичо ти Лорънс е някой клатушкащ се от слабост, оглупял старец?

– Разбира се, че не, но той е сам вече от доста години. Страхувам се да не го нараниш. Никой от нас не иска чичо Лорънс да пострада. Ето, най-сетне изплюх камъчето и казах какво ме тревожи в действителност.

– О, добре – рекох аз. – Нека винаги бъдем напълно откровени една с друга, колкото и ужасно да е понякога. Лека нощ, Амилия. Повярвай ми, аз съм най-малкият проблем, който ще имате някога.

Но веднъж започнала, тя не можеше да остави нещата дотук.

– Надявам се. Но нима не виждаш? Ти си съвсем млада и много хубава. Ако си почтена и добронамерена, защо тогава си се омъжила за него?

– Той ми допада.

– А той защо се е оженил за теб? За едно толкова младо и толкова ексцентрично възпитано момиче, което изсвирва с уста, когато реши да стане от масата?

– Лорънс е човек със завиден вкус. Лека нощ, Амилия. Не, край на откровенията, поне за тази нощ. Обещавам никога повече да не свира така на масата. Напълно си права, свиренето с уста на масата не беше хубава постъпка от моя страна.

– Тогава...

Буквално я избутах към вратата.

„Амилия воинът“ – помислих си аз, докато затварях вратата.

Вероятно във всяко семейство имаше по един такъв воин. Всъщност ми беше приятно, че изпитва такава привързаност и загриженост към чичото на своя съпруг.

Не бях направила и три крачки, когато Стела, камериерката, която не бих искала да срещна на някоя затънтена уличка в тъмна нощ, се появи неочаквано, като се поклони глуповато и се усмихна насила. Беше на средна възраст, с тъмна коса, осеяна с бели нишки, опъната силно назад и навита на кок. Беше по-висока от мен, но това не беше нещо необичайно – почти всички бяха по-високи от мен – и толкова мършава; бях готова да се закълна, че виждам формата на костите ѝ на светлината на свещите. Над горната си устна имаше тъмен мустак.

Видимо не ѝ се искаше да бъде тук. Все пак не аз, а Амилия бе нейната господарка.

– Благодаря ти за помощта, Стела. Моля те, донеси ми малка чашка с бренди за главоболието, и след това можеш да се оттеглиш за през нощта.

Едната гъста черна вежда се вдигна до средата на челото ѝ. Тя кимна едва забележимо и излезе.

„О, Боже!“ – помислих си аз. Дали нямаше да се втурне в кухнята и да съобщи на всички, че новата графиня си пада по пиенето? Най-вероятно точно така щеше да направи. Е, поне щяха да имат с какво да си чешат езиците, докато разберат колко безвредна е в действителност новата им господарка.

Останала сама, аз се приближих до спуснатите пердета и ги дръпнах. Беше тъмна нощ, осветявана само от тъничкия лунен сърп, а върху звездите непрестанно се движеха облаци. Завързах отново златния шнур за дърпане на завесите. Не виждах кой знае какво, само гъсти тъмни сенки, които най-вероятно бяха от близката гора. Не се забелязваше абсолютно никакво движение. Всичко беше спокойно и неподвижно.

Приближих се до гардероба от черешово дърво, който сигурно беше на не по-малко от двеста години. Извадих прелестна роба от яркочервено кадифе, поръбена с хермелин, и я облякох. Скъпият Джордж вече сигурно не можеше да си намери място. Не желаех никакви кучешки инциденти още през първата нощ в новия ни дом.

В този момент се появи Стела с брендите, пълна чаша, която ми подаде със зле прикрито презрение. Щом се скри от погледа ми, отпих няколко глътки, поех си дълбоко въздух и казах на болката в главата да си върви.

След няколко минути почухах леко на вратата на мис Крислок.

Джордж наистина ходеше нервно напред-назад. Щом ме видя, той вдигна врява и се успокои едва след като го взех на ръце и започнах ту да го целувам, ту да му разтвирям ушите.

– Готов ли си за разходката преди лягане?

Уверих се, че мис Крислок се е настанила удобно, пожелах ѝ лека нощ, целунах я по бузата и изнесох терьера. Слава Богу той мълча, докато излезем навън. Тогава вдигна глава към тъмното небе, към къщата и земите, които не познаваше, и изскимтя жално. После се залепи за крака ми.

– Всичко е наред – казах аз и се наведох да го погалая. – Това е новият ни дом. Не е чак толкова по-различен от Диърфийлд Хол. Тази вечер не можем да разузнаваме, много е късно, а и имам чувство, че главата ми всеки момент ще падне от врата и ще се затъркаля по земята. Обещавам утре сутринта да си направим голяма разходка. Отиди и намери някой подходящ храст, Джордж. Аз ще те чакам тук.

Слава Богу, че вятърът поне бе съвсем слаб. Увих се по-плътно с робата и проследих с поглед терьера. Той спря край един храст, реши, че, кой знае поради каква причина, не му допада, и се помъкна към следващия и след това – още по-нататък.

– Кога ли ще вземе решение?

Беше Джон. Бях съвсем сама с него. Това нямаше значение. Той ми беше племенник. Вече нямаше защо да се страхувам от него.

– Рекордът му е единайсет храста и едно хилаво дръвче. Доколкото си спомням, през онази вечер времето беше особено топло и приятно. Тъй като сега е студено, се съмнявам, че ще се бави много.

Джордж не се бави изобщо. Петият храст очевидно му хареса много. Когато хукна назад, видя Джон и не спря да лае, докато той не го вдигна.

– Никога не съм виждала Джордж да се подмазва на някого така, както на теб.

– Казах ти още първия път, като те видях, че имам магическо въздействие над животните.

– Да, каза ми. А сега ми дай кучето. Лека нощ, Джон.

Той не промълви нито думичка, за което му бях дълбоко благодарна. Но знаех, че ме гледа, докато пресичам обширната входна част на Старата зала, с кучето на ръце, и как изкачвам стълбите. Не се обърнах, но Джордж го направи и по реакцията му разбрах, че младият мъж бе все още там.

Докато си обличах нощницата, териерът започна да изследва

Синята стая. Душеше всяко ъгълче, всяка мебел, поспря за момент пред камината и се вгледа в оранжевите въглени, които припламваха мързеливо от време на време. Накрая застана пред мен и ме загледа, наклонил глава на една страна.

– Всичко е съвсем непознато, нали? Ние с теб обаче сме млади и гъвкави. Ще се приспособим.

Бяха ми необходими почти десет минути, докато изгася всичките наредени в красиви свещници свещи, и се пхна в леглото.

Когато Джордж се намести от лявата ми страна, обичайното му място за спане, казах:

– Искам да бъдеш бдителен. Ако някой бродещ призрак дойде да ни навести, очаквам от теб да ме предупредиш.

Кучето вече хъркаше.

Спахме непробудно цялата нощ. Винаги съм се надявала, че не хъркам силно като Джордж. Ако някакви духове са дошли да ни навестят, нямаше да ги чуя.

Рано на другата сутрин на вратата ми се почука. За моя изненада не влезе нито Стела, нито любопитната Амилия. Беше Брантли. Той погледна встрани, тъй като бях по пеньоар, и каза, вперил очи в гардероба:

– Идвам, за да разходя мистър Джордж.

Териерът, който бе потънал толкова в пълния с гъши пух дюшек, че трябваше да подскача на късите си крачета, за да види какво става, зърна Брантли, скочи на пода от високото легло и се протегна. Приближи се право до иконома и протегна лапичка. Брантли може би се очарова, не бях сигурна. Той не каза нищо, само се ръкува с Джордж и го взе на ръце.

– Няма да се бавим, миледи.

И излезе.

„Мистър Джордж“ – помислих си аз.

Но не знаех какво ще правя аз самата. Надявах се, че Лорънс ще се погрижи за отговора на всички въпроси, които ми бе задала предишната вечер Амилия.

Бях оставила вдигнати завесите и сега стаята бе окъпана от ранната утринна слънчева светлина. Посетих малката баня, която се намираще до будоара, и се върнах в голямата спалня. В нея имаше три различни канапенца, огромното, приказно меко легло, което се издигаше на не помалко от метър от пода. На високите и широки прозорци висяха богати светлосини пердета.

Обърнах се да огледам новата си спалня. Първото ми впечатление

бе, че току-що съм се потопила във възможно най-синьото море. На три от стените имаше тапети в различни нюанси на синьото. Четвъртата бе боядисана в най-светлосиньото, което бях виждала, светло като лятно небе. Лорънс имаше право. Стаята беше очарователна, просторна и светла.

И аз не се чувствах така нервна и напрегната, както се бях опасявала. Тръгнах с намерението да позвъня, за да поискам да ми донесат гореща вода. Не можех да си представя защо някой, независимо от възрастта, не би бил щастлив да използва Синята стая.

Какво, по дяволите, не беше наред с нея?

ДЕВЕТА ГЛАВА

След по-малко от десет минути се появи много хубаво запъхтяно момиче, което носеше голямо ведро с гореща вода.

– За банята ви, миледи – обяви то и опита да се поклони, докато държи ведрото, което стигаше приблизително до половината ѝ височина.

– Божичко, няма ли лакей?

– Не ми е нужен лакей – отвърна задъхано девойчето. – Това ми е работата и аз мога да я върша. Ще видите, миледи.

– Виждам – усмихнах се аз на тази проява на независимост. – Коя си ти?

Момичето остави ведрото и постоя малко неподвижно, докато възстанови нормалното си дишане.

– Аз съм Белинда. По принцип съм лична камериерка на мисис Томас, когато Стела не е в настроение, което се случва доста често напоследък, тъй като наскоро тя престана да разговаря с касапина на Девридж Аштън, нашето село, което е само на една миля източно.

Погледнах я впечатлена.

– И защо Стела престана да говори с касапина?

– Е, аз, естествено, не си падам по клюките – промълви тя и пристъпи по-наблизо, – но вие сте новата господарка на къщата и би трябвало да знаете за този човек; както подочула Стела, той се срещал с мисис Грейсток, особа с разпуснати нрави, която живее в очарователна къщичка край селото.

– О! Това обяснява всичко. Радвам се, че се запознах с теб, Белинда. Ще ти бъда благодарна, ако излееш горещата вода.

– О, ще направя даже нещо повече – ще ви изтъркам гърба.

Никой никога не ми беше търкал гърба. Нито веднъж в живота.

– Звучи чудесно.

И наистина беше. Дори и не помислих да освободя Белинда. Бях оставила всичките си черни рокли в Лондон. Тя ми помогна да облека една рокля от мек сив муселин, настани ме пред тоалетката и се зае с косите ми.

– Ако беше вечер, щях да вплета панделки, но е сутрин и ние не искаме да накараме мисис Томас да се почувства неопрятна в сравнение с вас.

Когато станях, усетих как настроението ми се покачва, а Белинда заяви с най-искрен ентузиазъм:

– О, колко сте красива, миледи. Имате прекрасни коси – в червено и кафяво и всички отсенки помежду, и при това – къдрави.

Щях да я разцелувам за тези думи, ако в този момент не се беше върнал Брантли с Джордж.

– Мистър Джордж – информира ме икономът, – измина цялото разстояние до конюшните с Джаспър, млад лакей, изпълнен с огромна енергия и добра воля. Джаспър докладва за задоволително приключване на телесните функции на мистър Джордж.

– Благодаря – отвърнах аз.

Честно казано, бях забравила напълно за кучето си, когато Белинда бе прокарала меката гъба по гърба ми.

– Едва осем сутринта е, миледи – заяви момичето, като погледна към красивия стенен часовник. – Мисис Томас няма да слезе преди да е станало поне десет. Ще бъдат само господата, страхувам се, с изключение на мистър Томас. О, бедният трябва да бъде винаги безкрайно внимателен. Ще научите, че здравето на мистър Томас не е особено стабилно. Всички ние искаме да се движи бавно сутрин, за да се увери, че частите на тялото му функционират добре до една, преди да започне деня пълноценно. Искаме да запазим колкото се може по-здрав красивия си господар.

– Той наистина прилича на бог.

– Така е. Трудно е да не се зазяпаш в него – заяви Белинда. И додаде с абсолютна убеденост: – Ние няма да му позволим да се разболе. Всички сме нащрек.

С Джордж отидохме да видим мис Крислок; тя беше все още в леглото, прекрасната ѝ черна коса, осеяна със сиво, бе събрана в дебела плитка, праметната през рамото ѝ. Тя беше чудесна жена и ако майка ми беше останала жива, сега щеше да бъде приблизително на нейната възраст. Мис Крислок бе дошла при мен, когато се бях преселила в Диърфийлд Хол при дядо. Бях изключително привързана към нея.

– Днес трябва да позволиш на цялото семейство да се запознае с теб, Мили – казах аз, като се наведох, за да я целуна по гладката буза. – Предполагам, че не си спомняш онзи човек, Джон, когото срещях на три пъти?

– Разбира се, че си го спомням, скъпа. Ти се страхуваше от него, макар да не го казваше.

Как бе стигнала до този извод?

– О, не, не съм се страхувала. Наистина, Мили, работата бе там, че той беше прекалено директен, може би дори нетърпелив. – Поех си дълбоко въздух. – Джон е племенник и наследник на Лорънс. Оказа се, че живее тук.

– Божиите замисли са загадъчни, Анди – отвърна замислено тя, набърчила чело. – Наистина изключително загадъчни.

Не смятах да я питам какво иска да каже.

– И така, сега той ми е племенник, наистина донякъде странно, но несъмнено ще се научим да общуваме безпроблемно.

– Ще бъде интересно.

Тя не бе казала нито веднъж нищо нито за, нито против брака ми с Лорънс. Струва ми се, че аз пък не я бях попитала за мнението ѝ, тъй като се страхувах да го направя.

Усмихнах ѝ се и взех Джордж, който бе започнал да се отегчава и искаше внимание.

– Доста странно семейство, но като се замисля, никога не съм била в къща, която да не е странна, всяка по свой начин. Постройката е голяма и объркана; много и различни хора са я строили в продължение на години. Ще ти бъде интересно да я изследваш. Запозна ли се вече с мисис Редбрест, икономката?

– Да, Анди; много мила жена. Извор на информация. Ще започна огледа си днес следобед в нейната компания.

– Ще ти изпратя новата си камериерка, Белинда. Ще видиш, че е прелестна. Много е независима и може да ти разкаже всевъзможни истории за всички обитатели на имението.

– Внимавай, Анди – извика след мен мис Крислок.

„За какво?“ – запитах се аз.

Излязох от стаята ѝ, последвана от Джордж. Тъй като крачетата му бяха много късички, той трябваше да слиза като подскача от стъпало на стъпало. Когато най-сетне се стовари на стария полиран дъбов под в Старата зала, вече се заливах от смях. Териерът отиде незабавно да подуши една от ризниците.

– Надявам се, че няма да я събори отгоре си – обади се Джон.

За мой безкраен ужас Джордж вдигна краче и се облекчи върху бронята.

– О, не, Джордж! Как можа?

Джон се смееше зад мен. В мига, в който чу гласа му, кучето забрави за рицаря. Този път обаче младият мъж само му се усмихна и заяви твърдо:

– Джордж, дрџ се прилично. Знам, че ризницата бе непреодолимо изкушение. Поне се облекчи върху фламандска, а не върху английска броня. Но ще трябва да се научиш да се сдържаш.

Почувствах се ужасно смутена. Сведох поглед към животното; то съзерцаваше Джон с безпределно обожание, изписано върху малката му грозна муцунка, а перчемът му се мятеше нагоре-надолу.

– Не мога да повярвам, че направи това. Никога преди не си вършил подобно нещо. Държиш се като дивак, Джордж.

– Намирал ли се е друг път в такава близост до толкова много стари, миризливи и на път да рџдясат напълно брони?

– Не. Но Джаспър го изведе само преди час. Нямаше причина да постъпва така. О, Боже, какво да правя?

– Ще информирам Брантли, че фламандската броня трябва да бъде почистена. Не се притеснявай. Предполагам, че мисис Редбрест ще изнамери някаква рецепта за премахване на всякакви миризми. – Разроши козинката на териера. – Ако желаш, Джордж, можеш да ни придружиш да източната трапезария.

– Той обича бекон.

– Да, помня, че ми го каза. Струва ми се, че чичо току-що отиде. Ти явно обичаш да ставаш рано.

– Да.

– Кой знае защо това не ме изненадва.

Когато влязохме в малката, очарователна кръгла източна трапезария с много прозорци, Лорънс стана веднага от мястото си.

– Добро утро, скъпа. Вярвам, че спа добре.

– Безкрайно добре. Инструктирах Джордж да ме събуди, ако решат да ни посетят духове от други светове. Но дори да са идвали, и двамата сме проспали визитата им.

– Не слушай Амилия. Тя е типична дъщеря на баща си и това означава, че вярва в призраци и странни феномени, които, естествено, не съществуват тук в Девбридж Манър, или където и да било другаде. – Обърна се към племенника си. – Ти идваш пръв, Джон. Радвам се. Предупредих Суонсън, че ще бъдем в кабинета точно в девет. Обучението ти започва.

В отговор Джон само кимна и се обърна към бюфета, където бяха наредени поне една дузина сребърни подноси с капаци. Присъединих се към него.

За видима изненада на графа, още щом двамата с Джон заехме на свой ред местата си, в стаята се появиха Амилия и Томас, хванати за

ръце.

– Не се изкашлях нито веднъж, като отворих очи тази сутрин – обяви младият мъж и се усмихна ослепително. – Амилия реши, че съм достатъчно добре, за да слеза долу.

Изглеждаше толкова красив, че несъзнателно се вторачих в него, забравила във въздуха между устата и чинията си забодените на вилицата бъркани яйца.

– Съвземи се – обади се Джон.

– Не е лесно. Няма ли нещо грозно в него?

– Аз поне все още не съм забелязал – отговори Джон и се усмихна на брат си, който сипваше впечатляващо количество храна в чинията си, докато обясняваше на чичо си за съвсем краткотрайното ускоряване на дишането, което имал около два часа сутринта.

– Масажирах гърдите му, докато пулсът му се забави – допълни сериозно Амилия, изпълнена със загриженост. – Трябва да призная, че за момент се изплаших.

Джон повдигна черните си вежди и погледна към Томас.

– Какво си правил в два часа сутринта, че да си ускориш пулса?

Младият мъж се изчерви силно, от шалчето около врата си до косата на челото.

– О! – додаде Джон, като приветства брат си с махване на ножа. – Ако пулсът ти не се беше ускорил, Томас, значи не си е заслужавало усилията. Напълно нормално е, повярвай ми.

– Точно това му казах и аз – заяви Амилия; тонът ѝ беше гладен като двете препечени филийки, които сложи в чинията си.

Аз давах парченца бекон на Джордж, който, слава Богу, се държеше прилично. Седеше между нас с Джон. Бях навела глава, насочила вниманието си към териера, който дъвчеше бекон. Знаех за какво говореха. Не бях глупава. Но не можех да повярвам, че обсъждат такива неща на масата по време на закуска.

Лорънс се изкашля и ме докосна леко по рамото.

– А, ето я и мис Крислок. Добре дошла, скъпа. Мога ли да ви сервирам яйца с пушена херинга?

Не бях очаквала да я видя преди следобеда.

– Да, Мили, ела да се присъединиш към нас.

Тя се настани; моментално пред нея бе поставена чаша чай и всички ѝ бяха представени. После графът се обърна към всички присъстващи:

– Познато ли ви е името Оливър Уилтън?

– Да – отвърна Амилия. – Той беше херцог Бротън. Баща ми го познава; твърди, че бил старо изкопаемо с великолепен мозък. Струва ми се, че почина неотдавна.

– Да, точно така. Всъщност, той беше дядото на Анди. Първият ѝ братовчед, Питър Уилтън, наследи херцогството. Той стана седмият херцог Бротън. Той е внук на покойния херцог. Питър и Анди са отгледани заедно като малки, тъй като родителите на Питър са били убити в детството му.

– Всъщност – обадох се аз, като опитах да се усмихна на всички, – с Питър сме по-скоро като брат и сестра, отколкото първи братовчеди, и се отнасяме като такива един към друг, откакто се помня.

– Какво е твоето име тогава, Анди? – попита Томас, докато оглеждаше съсредоточено глинения съд с масло край лакътя си.

Да не би в маслото да бе влязла някаква буболечка? Най-сетне го бутна встрани и се вторачи в кайсиевия конфитюр, който беше неописуемо вкусен.

Отговорих, като продължавах да давам на Джордж парченца бекон.

– Когато отидох да живея при дядо, той възнамеряваше да ме осинови и да ми даде своето име, но майка ми го помоли да не го прави и така все още нося бащиното си име. аз съм Андрея Джеймсън.

– Андрея Джеймсън Линдхърст – додаде Лорънс. – Внучка на Оливър Уилтън, единствено дете на дъщеря му Оливия, кръстена на него самия.

– Какво нещо, и двамата с братовчед ти да останете сираци на такава ранна възраст – промълви Амилия. – Не, скъпи, по-добре си вземи от бърканите яйца в този поднос. Те са по-запържени и следователно има по-малка опасност да получиш стомашно неразположение.

Томас кимна, усмихна ѝ се и си сипа цяла планина от по-твърдите бъркани яйца.

Джордж изля.

Джон сведе поглед към милата му космата муцунка и рече:

– Джордж, толкова си разглезен, че вече очаквам да поискаш да ми седнеш в скута и да се храниш от чинията ми.

– Никога не съм смятала – обади се тихо мис Крислок, – че е редно животното да се допуска в стаята, където има храна. Но когато видях Джордж, бях толкова заплена, че сега съм готова даже да му дам сутрин да пие от какаото ми. Той е един истински малък деспот.

Моят безкрайно толерантен съпруг от четири дни се засмя.

Трийсет минути по-късно бях отново в Синята стая и смених

меките си чехли от ярешка кожа с боти за разходка. Беше прекрасно утро и Амилия бе готова да изследва с мен местността.

Започнах да развързвам панделите около глезените си, като си подсвирквах. Внезапен блясък ме накара да премигна. Завъртях глава под същия ъгъл и последва нов ослепителен блясък. Този път продължителен, тъй като останах в това положение. Наклоних въпросително глава и, както бях с чехъл на единия крак и обувка – на другия, тръгнах към прозорците.

Те гледаха на изток. Утринната светлина беше ярка. Отворих един от широките прозорци и погледнах навън. Видях как момчетата, с дълги тояги в ръце, отвеждат кравите на паша. Чух как някакви градинари обсъждаха точно под прозореца розите от долната градина. В този момент на вратата се почука.

Обърнах се, почувствах опъване и шум от разкъсан плат. Ръкавът ми се бе закачил за нащърбено парче метал, прикачено за външната страна на прозоречната рамка. Внимателно го откачих оттам.

– Какво е това пък сега? – възкликнах на глас аз.

Джордж помръдна уши, но не стана от мекия килим пред камината. Вгледах се. Беше малко, остро парче метал, забито в някакво овална дупка. Дупки? В прозоречна рамка? Вперих внимателно поглед и установих, че има още няколко подобни дупки, разположени на еднакво разстояние една от друга отвън на дограмата.

На вратата се почука отново.

– Влез – провикнах се аз.

Беше Амилия.

– Само се преобувам – усмихнах ѝ се аз. – Ще се срещнем на входната врата.

В мига, в който тя излезе, аз се върнах до редицата прозорци и започнах да изучавам дупките.

Едва не паднах, когато установих какво означават тези така добре подредени дупки.

На този прозорец е имало решетки. Погледнах нагоре и видях подобна редица от дупки на горната част на прозоречната рамка.

– О, Божичко – промълвих аз и разтърках настръхналата кожа на ръцете си.

Сърцето ми се разтупка притеснено. Никой от тях не смяташе, че трябва да ми бъде дадена Синята стая. И аз се бях учудила защо.

На тези прозорци някога е имало решетки. Кой ли е бил затворен тук? Преди колко време се бе случило това? Може би някой луд чичо от

миналия век, помислих си аз и погледнах към териера, който продължаваше да дреме, поставил главичка върху предните си лапички.

Отворих един след друг всички прозорци, само за да установя, че положението и при тях бе съвсем същото. По някое време от съществуването им всички те бяха имали решетки.

Потреперих, но не от нахлуващия в стаята хладен въздух, а от напавеното откритие. Не виждах смисъл някой да държи като в затвор свой луд роднина в тази красива стая.

Разбира се, имаше си и убедително обяснение. Просто работата не беше свързана с бродещи призраци или феномени от други светове, освен ако обитателят на помещението не бе полудял именно от ужас заради въпросните духове.

О, ама че глупости. На кой му пукаше, дали е имало или е нямало решетки? За Бога, тази къща бе построена преди почти четиристотин години. Вероятно по пода ѝ имаше не едно древно кърваво петно. Всяка една от нейните стаи познаваше смъртта във всичките ѝ форми.

Тези проклетни решетки трябва да са били тук преди много време. Те нямаха нищо общо с мен. Въпреки това бях заинтригувана. Щях да попитам Лорънс още първия път, когато останехме сами. Затворих бавно прозорците.

Завързах бавно ботите, като на всеки няколко секунди поглеждах отново нагоре към прозорците и си представях редиците от дупки, черните решетки на разстояние не повече от петнайсет сантиметра една от друга, дори някакъв неопределен образ, стиснал отчаяно с длани тези решетки, който крещеше в нощта молбата си да бъде освободен.

Оставих Джордж да смели спейки изядения бекон и слязох долу, за да се срещна с Амилия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Амилия ме чакаше току пред огромната входна врата на Девбридж Манър. Беше топъл ден, нещо доста неочаквано за ноември. Лек ветрец раздвижваше въздуха. Йоркшир не приличаше на южните графства. Имаше груба красота и всичко изглеждаше прекалено голямо – огромни групи дървета, струпани нагъсто сред гола равнина, величествени скалисти маси на най-невероятни места, като че ли разпръснати там от капризната ръка на някой бог. И, разбира се, безкрайните йоркширски тресавища. Непосредствено на изток се намираше тресавището Гранард мур; то имаше толкова безутешен вид с окаяните вкочанени могили и хълмове и с дълбоките дерета, които разсичаха безредно земята като много стари белези. Обичах това графство, винаги го бях обичала. Но през последните три години дядо предпочиташе да ходим или в малкото имение в Пензанс, в края на мрачния Корнуол, или в петдесетгодишната градска къща на „Пътнам Скуеър“ в Лондон, която сега принадлежеше на Питър. Диърфийлд Хол вече също бе отговорност на братовчед ми. Сега всичко беше отговорност на Питър. Интересно дали щеше да продаде офицерския си чин и да се върне в Англия, за да поеме задълженията си като седми херцог Бротън. Надявах се да дойде в Диърфийлд Хол, който се намираше съвсем близо до новия ми дом. Много ме болеше от спомена за начина, по който се бяхме разделили в Лондон непосредствено преди женитбата ми за Лорънс. Но братовчед ми беше справедлив. Щеше да види, че съм щастлива, и щеше да престане да ми се сърди.

Вдъхнах ухания селски въздух и го поех дълбоко в тялото си. Оттук не можех да видя Гранард мур, но знаех, че е наблизо. Прииска ми се да заведе Джордж там. Все едно, че го виждах как съзерцава непознатия пейзаж и се пита какво точно очаквах да направи. Терриерът бе свикнал с Лондон, с неговия шум и оживено движение. Нямахме карета или каруца, след които да не тича, докато малките крачета му изневерят.

Тук обаче той щеше да се запознае с един напълно различен начин на живот. Може би беше най-добре днес следобед да го изведе до Гранард мур. Бях го оставила дълбоко заспал, след като се натъпка на закуска.

Амилия намести безгрижно в косите си полуизмъкналата се фиба и рече:

– Днес времето е прекрасно, нали? Помня как и аз, също като теб, бях застанала там; оглеждах се и попивах всичко с поглед. Понякога е нужно да мине време, за да се свикне. Мнозина мразят Йоркшир.

– А ти мразиш ли го?

– Аз съм от Съмърсет. Полегати хълмове, преминаващи постепенно в долини, земята е прорязана от десетки потоци, които достигат до всички ферми.

– Нещо като невинна девица, омъжена за неукротим воин?

Младата жена премигна и, честно казано, не можех да я виня за това. Сравнението ми може би не беше чак толкова точно.

– Абсолютно права си, ако думите ти означаваха, че Съмърсет е невинната девица, а Йоркшир – воинът – отвърна тя. – Миналата година свикнах с него. Сега даже ми харесва. Хайде да отидем в конюшната. Искам да се запознаеш с Бътъркъп, сладката кобила, която баща ми ми доведе от Уексфорд. Чичо Лорънс предложи ли ти вече какво да яздиш?

– Не, не още.

Конюшната на Девбридж беше безупречна, а слънцето светеше право в яркочервения ѝ, покрит с керемиди, покрив. Плетовете, с които бяха оградени отделните пространства за животните, бяха бели и очевидно – прясно боядисани. Погледнах към най-близкото от тях и моментално се влюбих.

Беше огромен, черен като греха жребец, с бяла линия, преминаваща по средата на главата и с четири бели „чорапа“. Шията му имаше гордата извивка на арабската кобила, която бях яздила някога, но това изчерпваше неговите грациозност и гъвкавост. Той беше изключително висок, имаше силни тежки крака и широки, мощни гърди.

– Какво има, Анди?

– Само момент, Амилия. Изгубих си сърцето. Ще те настигна ей сега.

Приближих се до отделението, като не виждах нищо друго, освен великолепното животно.

– Добър ти ден, красавецо – провикнах се аз.

За мое учудване и удоволствие той обърна голямата си глава към мен и изцвили. Покатерих се на оградата и протегнах ръка към него, като го наричах „красавец“, „ангел“ и дори „архангел“, но най-често употребявах „красавец“. Нямах нищо, което да му дам. Надявах се, че нямаше да се ядоса и да ми ухапе ръката.

И отново, за моя радост, когато го повиках, той тръгна към мен, като размахваше встрани опашка и кимаше нагоре-надолу с глава. Беше

вероятно около четиригодишен, в съвършено здраве, козината му блестеше на светлината на яркото утринно слънце.

Жребецът натисна глава в дланта ми и едва не ме избута от оградата. Засмях се.

– Прекрасен си, знаеш ли? Сигурно го знаеш. Трябваше да попитам Амилия кой си. Как ли се казваш? Не мога да продължавам да те наричам „красавец“, не и хубавец като теб.

– Името му е Темпест⁵.

Обърнах се бавно, все така без да отделям ръката си от Темпест. Джон стоеше на по-малко от два метра зад мен, облечен за езда.

– Защо не си с чичо си и Суонсън, управителя на имението? От теб се очаква да учиш усърдно, да се готвиш за деня, когато ще поемеш всичко в твои ръце.

– Съпругата на Суонсън току-що роди близнаци. Чичо реши да го остави да бъде с нея днес.

– Абсолютно правилно. – Махнах към Темпест, макар вече да знаех отговора. – Твой ли е?

– Да. Изобщо не си мисли за него. Той е войнишки кон, силен и интелигентен, по-зъл от дявола, когато се налага. В момента флиртува с теб, но само опитай да го яздиш, или няма да ти обърне никакво внимание, или ще те хвърли в най-близката река.

– О, не, няма да го направи. – Обърнах се отново към жребеца. – Ще ми позволиш ли да те пояздя?

Голямото животно ме изгледа доброжелателно, кълна се, че точно така направи.

– Яздя добре, само дето известно време нямах възможност да го правя. Наистина съм много добра. Всеки добър ездач знае, че физическата му сила няма нищо общо с тази работа.

– Темпест е умен, но се съмнявам, че дори той е разбрал всички тези обяснения. Пък и последното бе предназначено за мен. Така че по-добре се обърни към мен. Попитай ме дали можеш да яздиш коня ми.

Обърнах се върху оградата.

– Мога ли да яздя коня ти, Джон?

– Не. В никакъв случай. Той губи лесно търпение, идват му идеи къде иска да отиде и кога, и точно по кой път да стигне дотам. Изисква майсторство и вече е приел, че аз го притежавам. Може да стане зъл. Какво ще кажа на чичо, ако позволя на съвсем младата му изчервяваща

---

5. Буря (англ.) – Б.пр.

се съпруга да язди Темпест и той я убие?

– Не се изчервявам.

– Другото обаче е вярно.

– Добре. И какво точно би му казал?

– Ами, ако някога яхнеш Темпест, със сигурност си го направила без мое разрешение и си заслужила това, което ти е причинил. Ще трябва да обясня на чичо, че съпругата му е глупачка.

– Глупачка, аз? Сега пък аз ще ти кажа какво мисля. Ти се държиш грубо, защото не паднах в краката ти и не заскимтях безволево още там, в Лондон. Признай го. Не си свикнал на такова отношение от дамите. И сега си отмъщаваш. Наричали са ме с разни имена, но глупачка – никога.

Той влезе в отделението на жребеца и застана до мен. Вдигна единия си крак на парапета на оградата. Носеше черни, стигащи до коленете ботуши, така излъскани, че виждах отражението на смръщеното си лице в тях, и още нещо. Виждах, че съм нашрек. След като видях доказателството за това, което чувствах, което той ме караше да чувствам, аз си наложих да изпълня съзнанието си с най-студените възможни мисли, за да се преборя с него. Джон беше наистина много едър мъж и той го знаеше много добре и дори го използваше, за да доминира, но не можеше да ми стори нищо лошо, не и тук, не и в имението на чичо си.

– Тогава идиотка – рече той.

– Не, идиотка е дори още по-лошо от глупачка. Няма да приема нито едното, нито другото. Вярно е, нали? Вероятно си свикнал да караш дамите да се обръщат.

Той наклони глава леко на една страна и впери поглед в лицето ми. Погледнах отново отражението си в ботушите му. Имах едновременно студен и арогантен вид. Най-сетне той проговори, бавно и замислено:

– Това е смехотворно. Ти нямаш представа за какво говориш. Просто се опитваш да ме дразниш. Когато те видях за първи път в Хайд парк, поисках да се запознаем. – Сви рамене и погледна някъде зад мен. – Нещо в теб привлече интереса ми. Разбрах, че си в дълбок траур, но няхах никаква лоша мисъл, можеш да ми вярваш. И тогава, за моя изненада, ти ми даде да разбера ясно, че нямаш търпение да се отървеш от мен. Държа се грубо. Помня, че ми се прииска да те ударя, но не можех да го направя; не е джентълменско. Не, изчаках, докато те видях отново. Но всичко това няма значение.

Той се обърна и тръгна нататък в заградената поляна. Изсвири леко, почти беззвучно. Темпест вдигна едрата си глава и изпръхтя. Насочи

се съм Джон без колебание и го бутна в рамото. Ако го беше направил на мен, сега щях да съм на земята. Младият мъж само се засмя и го погали по носа. После рече през рамо:

– Едва третия път, когато говорих с теб, разбрах какво всъщност не е наред. Поради някаква причина, която все още не мога да си обясня, ти се страхуваше и все още продължаваш да се страхуваш от мен.

Все едно, че ме удари в стомаха. Не беше вярно, не беше, и затова казах:

– Абсолютна глупост.

– Аз смятам, че е вярно, но какво значение има сега? Никакво. Ти си съпруга на чичо ми. – Обърна се отново към мен и заяви: – Ако се качиш на коня ми и той те убие, поне тогава няма да се налага да те виждам повече.

– Само още веднъж. В ковчега ми.

– Искам да знам защо се омъжи за чичо ми.

В този момент Амилия ме извика.

Приближих се до Темпест и го погалих по носа. Той наклони глава към мен, усетил, че залагам на него, и аз го прегърнах.

– Тръгвам – обявих аз и скочих от оградата на поляната.

– Защо, по дяволите?

– Амилия ме попита същото снощи, когато ме заведе до Синята стая – отвърнах през рамо аз. – Не е твоя работа. Ако любопитството те измъчва толкова, попитай чичо си.

Видях как очите му потъмняха, но изпълненият с желание за насилнически поглед изчезна почти веднага; Джон отново се бе овладял. Не бих искала да бъда в лагера на враговете му по време на битка. Вената на врата му пулсираше бурно. Беше ядосан. Е, вината не беше моя. Най-накрая проговори; гласът му прозвуча безмилостно като решетките на прозореца на Синята стая.

– Очевидно не се страхуваш от мъжете по принцип, щом си се омъжила за чичо ми. Или нямаш страх само от старите мъже?

– Млъкни, дяволите да те вземат.

– А, да не би да улучих някакъв нерв?

– Ти не би могъл да улучиш и онази плевня, даже през увеличителното стъкло?

– Раздразних те, нали? Улучих те право между очите. А, ето, че те видях отново три месеца по-късно, вече като моя леля, омъжена за проклетия ми чичо, който определено е по-стар и от баща ти. Защо го направи?

– Махай се. Не, аз ще се махна. Довиждане.

Той не отговори. Вдигнах полите на дрехата си и забързах към Амилия, която държеше юздите на най-симпатичната кафява кобила, която съм виждала. Чух го да се смее, копелето. Погалих носа на кобилата, дадох ѝ моркова, който пхна в ръката ми едно от момчетата в конюшната, и изобщо не се обърнах към Джон. Насочих цялото си внимание към дружелюбното животно.

– Ти си голяма сладурана, нали така? – рекох аз. – Какво мислиш за Темпест? Би ли искала да тичаш с него?

– Не, Бътъркърп не желае да има нищо общо с него. Забелязах те като го галеше, Анди. Трябва да бъдеш предпазлива. Макар никога досега да не съм виждала този жребец да се държи добре с друг, освен с Джон, пак бъди внимателна. Конярите се страхуват от него. Той е зъл.

Най-сетне погледнах назад, към ограденото пространство. Джон точно слагаше юздата на поклащащата се глава на Темпест, за да я издърпа върху голия му гръб. След това двамата тръгнаха в абсолютен синхрон към оградата. Скоро се изгубиха от погледа ми.

– Недей да яздиш този кон, Анди. Ако гледаш Джон, ще останеш с впечатлението, че е много лесно, но не е. Джон е изумителен, но той е бил много дълго време войник. Свикнал е да укротява всевъзможни диваци.

Не ми беше трудно да повярвам на думите ѝ. Не знаех само какъв точно вид диваци имаше предвид Амилия? Аз обаче не се страхувах от него.

– Ти като че ли се караше с Джон. За какво?

– За нищо. Така ти се е сторило.

Слава Богу Амилия не каза нищо повече по този въпрос.

След десетминутна обиколка из конюшната се натъкнах на една дребна арабска кобила, наречена Малката Бес, и се влюбих за втори път този ден.

– Негово височество я доведе само преди три месеца – обясни Ръкърп, главният коняр, като я чеше по ушите.

„Значи – помислих си аз, – не беше купил Малката Бес за мен.“
Колко жалко.

– Защо не попитате негово височество? – додаде той, като започна да реше дългата ѝ сребристосива грива.

– Така и ще направя, Ръкърп. Довиждане, Малка Бес.

– Можеш да попиташ чичо Лорънс на обяд. Той така и не обясни защо я е купил, а и никой не попита. Само конярите са я яздили, никой

друг.

– Той не я е купил за мен – отвърнах аз. – Тогава даже не ме познаваше.

– Ще видим. А сега, Анди, искам да те заведа в Черната стая, където според легендата някаква отдавнашна графиня Девбридж намушкала с нож любовника си.

Усетих неестествения студ на малкото помещение в момента, в който Амилия отключи и отвори широко вратата. Вътре нямаше нищо друго, освен тесен одър, а дървеният под не бе застлан даже с чердже. Стените бяха боядисани в черно. Единственият прозорец бе покрит с тъмна завеса. Не можах да определя точно какъв цвят, но достатъчно близо до черното, за да ме накара да настръхна. Спътницата ми вдигна високо свещника в ръката си.

– Тук е като в кладенец – рекох аз и отстъпих обратно към вратата. – Не искам да стоя вътре. Действа ми депресиращо. Събужда мрачни предчувствия и опъва нервите.

– Хайде де, не бъди страхливка. Няма нищо. Искан ми се тук да имаше нещо странно, заради баща ми, но никога не съм забелязвала нищо необичайно в тази стая, освен че някой смахнат ѝ е боядисал стените в черно. Дали някоя от предишните графини наистина е наръгала любовника си? Неприятно ми е да го призная, но наистина би излязла чудесна история. Не, това е просто едно малко черно помещение. Аз самата бих накарала да го боядисат в бяло и да сложат хубаво дантелено перде на прозореца. Какво мислиш?

– Нещо не е наред тук. И то никак. Не го ли усещаш, Амилия?

Стоях доста далеч зад нея; вече се намирах само на две крачки от вратата. Тя стоеше в средата на стаята, вдигнала високо свещника, така че светлината на свещите осветяваше всички черни ъгли.

– Какво да усетя?

– Студа. Неестествения студ. Лепкаво-влажнен студ. От него кожата настръхва и сърцето спира. Нещо не е наред.

Амилия тръгна към мен, ококорена, наклонила леко глава на една страна.

– Какво искаш да кажеш? О, да, знам, че баща ми говори за наличието в някои стаи на определено място, където хората потреперват от внезапния и необясним студ. Аз обаче не чувствам нищо.

– Аз пък чувствам – заявих и побързах да изляза заднишком. – Не знам дали някоя графиня е убила тук любовника си, но определено има нещо, Амилия, нещо злонамерено и студено, и по-черно от тези стени.

Моята събеседница поклати глава, дори се усмихна, докато затваряше и заключваше вратата. Очевидно не ми вярваше, но това нямаше значение. И аз самата не желяех да си вярвам.

– Баща ти влизал ли е в тази стая?

– Не, татко все още не ме е посещавал тук. С Томас сме женени малко по-малко от година. Татко сигурно щеше да дойде с нас и да прекара множество часове в изследване на всяко едно помещение в къщата, но през последната година майка ми беше непрестанно болна. Сега вече е добре. Много ми се иска да дойдат да ни навестят.

Нямах търпение да се отдалеча колкото се може по-скоро от тази ужасна стая, така че Амилия трябваше да подтичва след мен.

– От какво беше болна майка ти? – попитах аз, когато прекосихме половината коридор.

Тя не ми отговори. Обърнах се и видях, че беше спряла и се взираше в някаква открехната около петнайсетина сантиметра врата. През нея в коридора нахлуваше ярко петно слънчева светлина.

– Колко странно – промълви тя и влезе в стаята. – Само за момент, Анди.

Спрях на свой ред, поклатих глава и се приготвих да я последвам, когато внезапно вратата се затръшна пред мен.

Защо го бе направила?

– Амилия? Отвори вратата. Какво правиш там вътре? Амилия, отговори ми.

Чух я как извика.

– Амилия! – Блъснах с рамо вратата, но тя не помръдна. Не можех да отворя, тъй като беше заключено. Испитах неистов ужас, от който за момент изгубих способността да мисля. – Амилия, отивам да потърся помощ.

Широкият коридор на западното крило не беше съвсем тъмен, но все пак беше достатъчно мрачен, защото всички водещи към него врати бяха затворени, а той самият нямаше нито един прозорец. На всяка крачка се движеха сенки, които сякаш идваха към мен с намерението да ме погълнат.

– Престани, глупачке! – извиках на себе си аз, като си поемах с усилие въздух.

Най-сетне стигнах масивното централно стълбище и хукнах надолу. Веднъж за малко не паднах, но се хванах за перилата и се задържах.

– Лорънс, Джон! Помощ! Елате тук, веднага!

Нямаше никой. В тази къща живеяха десетки хора. Извиках още

веднъж, колкото можех по-силно. Нямах представа колко силни бяха в действителност виковете ми, тъй като сърцето ми биеше по-силно от гръмотевици.

Почти бях стигнала долу, когато внезапно някой отвори двете крила на огромната входна врата така стремително, че те се блъснаха в стените на Старата зала. Нахлу ослепителна светлина, по-силна, отколкото бях в състояние да си представя, всепроникваща бяла светлина, която изпълни дори най-тъмните ъгълчета, докосна старите брони край задната стена, изпълни всичко с непоносима, болезнена белота. Изпищях и се строполих с главата надолу по последните три-четири стъпала.

Трябва да си бях разбила главата; всичко ми се виждаше размазано и като през мъгла, но не ми пукаше. Чух над себе си мъжки глас, който повтаряше отново и отново името ми.

Успях да отворя очи и да го погледна. Той като че ли плуваше над мен. Стори ми се съвсем черен, макар да се намираше наред цялата тази ослепителна белота. И тогава разбрах. Бях мъртва.

Слава Богу, че се бях добрала до Рая.

– Ти ангел ли си?

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ангелът премигна, това поне го видях съвсем ясно. Невероятно черните му очи премигнаха още веднъж. Той ме привлече към гърдите си, толкова близко, че усещах топлия му дъх върху челото си.

– Може би – отвърна с не по-малко мрачен глас той.

– Да не би да съм се объркала? Да не би да не съм в Рая, а в Ада? Ти си толкова тъмен, дори гласът ти, като държаните дълго в тайна грехове. Да не си някой от ангелите на дявола? Дядо винаги казваше, че не само Господ, ами и дяволът си има ангели. Ти такъв ли си? Очите ти са почти черни. Как понасяш цялата тази светлина?

– Не е чак толкова силна. А сега замълчи.

– Все едно, че небето се разцепи и от него рухнаха всевъзможни неща. Прекалено много е за мен, наистина, прекалено много. Не разбирам нищо от това, което става.

И затворих отново очи. Мозъкът ми като че ли се изпразни, но дълбоко в себе си не исках да бъда нито в Рая, нито в Ада. Не исках никакъв ангел край себе си, а ако на всичкото отгоре се окажеше, че е един от дяволските ангели, тогава ме очакваха сериозни неприятности. Опитвах да си припомня най-големите грехове, но успях да се сетя само за случая, когато бях откраднала един шилинг от бюрото на викария. Тогава бях на седем години.

– Не искам да умирам – заявих аз пред тъмното лице, което като че ли ту се губеше в нещо като мъгла, ту се появяваше отново пред носа ми. – Искам да остана тук, в Йоркшир, и да яздя Темпест.

– Можеш да правиш само първото, не и второто.

Той ме вдигна с лекота и си дадох сметка, че този ангел бе много силен. Обърна се и невероятната бяла светлина падна с пълна сила върху лицето ми.

След малко намаля значително.

– Искам и двете – заявих аз, сгушила лице в рамото му.

– Обещавам, че си все още в Йоркшир. Но няма да яздиш Темпест. Ако опиташ, ще те напердаша. А сега стой мирно.

Изведнъж всичко си дойде на мястото. В този момент внезапно разбрах, че това е Джон, и страхът избликна, мощен и непреодолим. Мразех това усещане. Просто не знаех как да се справя с него.

– Точно така – обади се той; гласът му беше спокоен и дълбок. – Не

се съпротивлявай. Знам, че се страхуваш от мен. Нямам представа защо, но може би ще ми го обясниш скоро. Имай ми доверие, Анди. Няма да ти сторя нищо лошо.

Усещах ударите на сърцето му в бузата си. Бяха силни, стабилни, леко ускорени. Беше си човек, никакъв ангел. Отворих очи и погледнах нагоре, към брадичката му. Изпълнена с несигурност, попитах с леко дрезгав глас:

– Къде отиваме? Защо просто не ме отнесеш на крилете си?

– Не съм никакъв ангел. И нямам криле. Аз съм проклетия ти племенник. Бузата ти се намира до сърцето ми. Не можеш ли да усетиш ударите на човешкото сърце? Не, не казвай нищо. Мълчи, все още не си дошла напълно на себе си.

– Добре – отвърнах аз, затворих очи и просто се отпуснах.

Страхът отмина и това определено беше приятно усещане. Не мисля, че бях в безсъзнание, но всеки, който се бе озовал в този момент край мен, си го бе помислил. Чувах толкова много гласове, и всички те говореха едновременно. „Амилия“ – сетих се ненадейно аз. Трябваше да им съобща, че Амилия бе заключена в една стая на втория етаж.

Наложих си да отворя очи, почувствах пробуждаща болка зад дясното ухо и казах:

– Джон, моля те, тичах, за да потърся помощ. Трябва да помогнеш на Амилия.

Томас почти скочи отгоре ми.

– Какво? Какви са тези приказки за Амилия?

Концентрирах вниманието си върху внезапно пребледнялото му лице.

– Западното крило – прошепнах аз, – една стая приблизително в средата на коридора, от дясната страна. Беше отворена и Амилия видимо се изненада от този факт. Влезе вътре. Понечих да я последвам, но вратата се затръшна в лицето ми. Не успях да я отвори или разбия. Амилия извика. Не знам защо. Аз съм добре. Вървете за Амилия. Моля ви, нямам представа какво е станало с нея.

И се прегъгнах на две. Разбрах, че все още съм част от тази земя, тъй като болката нарастваше. Затворих очи и я оставих да ме повлича все по-дълбоко и по-дълбоко, докато най-накрая успях да се освободя от нея и да се плъзна в красив, дълбок мрак.

Не знам колко време съм била в безсъзнание, но когато се свестих, отново се намирах в някакъв мек, спокоен полумрак, където никой не искаше нищо от мен, никой не говореше гръмка. Просто лежах, а на

челото му бе поставена хладна мокра кърпа. Отворих очи, а ангелът, който бе същевременно и мъжът, от когото се страхувах, не беше тук. Затова пък до мен седеше съпругът ми Лорънс, което означаваше, че не съм мъртва, а се намирам отново на Земята.

– Надявам се, че този път ще остана жива – промълвих аз.

– Напълно си жива – отвърна той и ми се усмихна. Усетих, че стисна ръката ми. – Как се чувстваш, Анди?

– Амилия – рекох аз. – Къде е Амилия?

Той помълча за момент и ми обърна гръб. Чух тихи гласове. След това графът се върна и се наведе толкова близо до лицето ми, че почувствах дъха му върху бузата си.

– Амилия спи. Когато Томас и Джон открили стаята, вратата била открената, а Амилия лежала на една страна в празното помещение и спяла.

– Тя носеше свещник – заявих аз, опитвайки да намеря някакъв смисъл в думите му.

– Да, свещите също били там, край нея, и били изгасени.

– Какво се е случило с нея?

– Нищо не се е случило, Анди.

Лорънс стисна отново ръката ми, сякаш бях някакъв малоумен инвалид.

– Тя извика. – Опитах да се надигна. – Вратата се затръшна и тя извика.

– Не, не мърдай, още е много рано.

– Пусни ме – рекох аз и го принудих да се дръпне, за да се надигна.

Лежах на едно от канапетата в гостната и бях завита до кръста с някаква кремава кувертюра. Спуснах крака на пода и седнах. В стаята имаше много хора, но само една жена. Погледнах я и, след кратка мъчителна пауза, тя промълви:

– Аз съм мисис Редбрест, икономката, миледи. Не се бяхме виждали досега... е, вече се запознахме, но по този странен начин.

Наистина странен.

Тук бяха Джон, Лорънс и лакеят на Лорънс, Флинт, когото ненавиждах с цялата си душа. Той имаше най-безжизнените очи, които бях виждала, черни и без блясък.

До Джон стоеше още някакъв мъж.

– Това е Бойнтън – обясни той, – беше ми ординарец в армията, а сега ми е лакей.

Въпросният човек изглеждаше твърд и непреклонен като стомана,

със силно обветрено и загоряло от слънцето лице, приличащо на шавена кожа. Беше почти толкова нисък, колкото и аз. В този момент той се усмихна. Забелязах широкото разстояние между предните му два зъба и, въпреки всичко, което ставаше, отвърнах на усмивката му. Бойнтън беше достатъчно възрастен, за да ми бъде баща и поне с десет години по-млад от съпруга ми. Усмивката изчезна от лицето ми.

Увих се с кувертиурата и заявих, съвсем бавно и отчетливо, на цялата стая.

– Обясних ви какво се случи. Чух как Амилия извика. Когато не успях да отворя вратата, ѝ викнах, че отивам да търся помощ. Макар да паднах, когато Джон влезе през входната врата, не съм била много дълго в безсъзнание.

– Не, ни най-малко – обади се Джон.

Намръщи се и нещо в почти черните му очи не ми допадна. Може би в тях видях съжаление. Да, точно така – съжаление. Ако имах камък под ръка, щях да го замеря с него.

– Добрахме се до тази стая много бързо – додаде той.

– Чичо Лорънс ще ти каже какво стана. Вратата не беше заключена. Амилия спеше на пода. Тя се събуди и обясни, че видяла вратата отворена. Обзета от любопитство, тъй като тя беше винаги затворена, влязла вътре. Помнеше, че ти си била в коридора. И след това не помнеше нищо повече. Нищичко.

– Тя извика – повторих аз. – И вратата се затръшна в лицето ми. Беше заключена. Дърпах я и я блъсках, но не успях да я отворя. Не съм нито луда, нито съм още в безсъзнание.

Започвах да се уморявам да повтарям едно и също, особено като се има предвид, че очевидно никой не ми вярваше.

– Сигурен съм, че е било точно така, скъпото ми момиче – заяви Лорънс. – Така, сега очакваме местният лека да пристигне всеки момент. Той ще се увери, че си наред.

Изправих се бавно. Зави ми се свят само за момент, после главата ми се проясни. Чувствах се почти като преди.

– Не искам никакви лекари. Искам да видя Амилия.

– Разбира се – отвърна съпругът ми. – Явно се тревожиш много за нея. Тя обаче заспа отново. Била твърде уморена, така каза.

– Виждаш ли някакво обяснение? Защо ще е уморена Амилия? И да речем, че е била уморена, защо ще ляга да спи на пода в някаква празна стая? Защо са изгаснали всички свещи, сякаш някой ги е духнал?

Никой не отговори.

Всичко това определено не ми харесваше. Местех поглед от лице на лице, от графа, който изглеждаше леко притеснен, към Джон, с вид на тъмен ангел, който няма представа какво става, към Флинт с безизразните му черни очи; бях убедена, че е лош човек. Той ме гледаше така, сякаш бях лъжкиня, нищо повече. Колкото до Бойнтън, той бе смръщил замислено обветреното си чело. Подобно на своя господар, той не разбираше нищо, както впрочем и аз самата. Усмивнах му се отново. Този път лакеят не отвърна на усмивката ми, а остана все така смръщен. Колкото до мисис Редбрест, тя ми се стори леко разтревожена. Да не би да се притесняваше, че новата ѝ господарка е някакво плиткоумно лековерно създание?

– Отивам в стаята си – обявих аз.

И, като помъкнах красивата кремава кувертюра, излязох от дневната по чорапи, защото някой ми беше събул обувките.

– Оставете я – чух гласа на съпруга си. – Ще се погрижа за нея покъсно.

Продължих да се движа безмълвно, докато чух дивото лаене на Джордж иззад вратата на Синята стая.

Насреща ми по коридора се появи мис Крислок и ми махна с деликатната си бяла ръка.

– Скъпа, как си? Точно идвах долу да те видя. Чух, че си паднала. Какво стана?

– Просто малко прекатурване надолу по стълбището в Старата зала. Вече съм добре, Мили. Всичко е наред. Дойдох за Джордж.

– Той явно е усетил, че си наблизо – знаеш колко остър слух има. В състояние е да събуди и мъртвите, ако не побързаш да отвориш вратата.

Така и направих. Териерът стоеше право пред мен, захапал малка жълта ръкавица с един пръст.

Отпуснах се на колене пред него и красивата кувертюра легна на пода край мен. Започнах играта „дай това на мама“, при което Джордж стисна здраво зъбките си. Опасявах се, че ще разкъса ръкавицата, която изглеждаше много добре направена от скъпи материали. Започнах да го галя и му обещах още бекон утре на закуска, ако ми даде това, което държи в устата си. Най-сетне успях да му отвлека вниманието, като щраках с пръсти над главата му, и той разтвори челюсти. Хванах ръкавицата. Тя не беше на голям човек. Очевидно притежателката ѝ бе момиченце.

Но кое бе то? Тук нямаше деца, нали?

– Мили – казах през рамо аз, – наистина съм добре. Защо не

намериш мисис Редбрест? Увери я, че не съм луда. Да, убеди я, че съм напълно безопасна. Имам чувството, че тук нещата се управляват от нея и Брантли.

– Разбира се, скъпа.

Мис Крислок ме потупа по рамото и излезе, присвила прекрасните си светлосини очи. Какво друго можех да ѝ кажа? Да я успокоя? Не можех да успокоя дори самата себе си.

Щом влязох в стаята си, установих, че последното ми желание е да я напускам. Тук се чувствах в безопасност, въпреки всичките дупки от някогашни решетки на касата на прозорците. Не спирах да мисля за случилото се. Но не ми идваше наум никакво обяснение. Когато Амилия се събудеше, нямаше да я оставя намира; тя със сигурност щеше да си спомни нещо.

Лежах така, потънала в размисли, в продължение на един час, докато Джордж скочи на леглото и се намести на гърдите му, като завря носа си на два сантиметра от моя.

– Имаш нужда да излезеш навън, нали? Е, аз се чувствам по-скоро жива, отколкото мъртва, така че чакай да обуя нещо и излизаме.

Слава Богу, не срещнах никой от семейството, когато се измъкнах през френските прозорци на гостната към малката задна градина, чиито тухлени стени бяха покрити с розови храсти.

Хвърлих любимата пръчка на Джордж и той хукна след нея джафкайки, но скоро разбра, че ще трябва да си пести дъха. Приближих се до една пейка, оградена с красива боядисана в бяло дървена решетка, по която се виеше бръшлян, и седнах.

Затворих очи и вдишах чистия студен въздух. Слънчевите лъчи топлеха приятно лицето ми. Като че ли започнах да усещам по-ясно болезнените местенца от падането. Нямах нищо против това, но мистерията около Амилия ме влудяваше. Щях да разбера каква е истината. Амилия със сигурност помнеше повече, отколкото казваше. Изглежда всички вярваха, че просто бе заспала на пода, макар да звучеше абсурдно.

Отворих очи, когато териерът постави клонката в краката ми. Веднага щом животното хукна, затворих отново очи, но се стреснах от някакво шумолене наблизко. След странната случка с Амилия бях готова да изпищя с цяло гърло. Отворих очи, готова да скоча светкавично на крака, но не видях нищо загадъчно или плашещо, само някакво хубаво момиче, което трябва да беше на около единайсет-двайсет години, застанало на няколко крачки от мен. То беше дребно, с горда осанка като на принцеса; косата му имаше богат рус цвят с леки червеникави оттенъци.

Очите му бяха прекрасно съчетание от светлосиньо и тъмносиво.

– Прекрасно е. Как се казва?

Сочеше към кучето, което, стиснало пръчката в зъбите си, бързаше към мен.

– Името му е Джордж. Териер. Съгласна съм с теб. Това е най-прекрасното, най-красивото куче в цяла Англия.

Този, за когото говорехме, спря рязко на около метър от момичето. Пусна пръчката и започна да размахва опашка.

– Мисля, че те хареса. Как се казваш?

– О, аз съм Джудит. А вие коя сте?

– Да си изгубила случайно една лимоненожълта ръкавица?

– О, да. Мис Гилбанк ме смъмри, задето съм толкова небрежна. Но не знам къде съм я изгървала.

– В Синята стая. Джордж я откри и ми я донесе. Аз съм Анди. И сега живея тук.

– Защо? Коя сте вие? Името е доста странно, нали?

– Може би, но на мен ми подхожда. Аз съм графиня Девбридж. С графа пристигнахме снощи.

– Колко странно – промълви Джудит.

След това падна на колене и, забравила за мен, протегна малката си бяла ръка към Джордж.

Той подуши учтиво пръстите ѝ и направи още една крачка към нея. Момичето се обърна към мен.

– Мога ли да хвърля пръчката му?

– Разбира се, ако желаш.

Захвърли пръчката колкото можа по-далеч. Беше силна – пръчката се удари в далечната стена на градината.

Териерът затанцува на задните си лапи и се спусна натам.

Джудит скочи на крака и го аплодира. Нещо в нея ми се струваше познато, но не можех да определя какво.

– Често ли идваш в Девбридж Манър?

Тя се обърна към мен. В същия момент Джордж се блъсна в нея с пръчката в уста. Тя падна, като се смееше; роклята ѝ се изцапа, но това очевидно не я притесни. Явно си прекарваше добре. Не проговорих, докато тя гали дълго кучето, което след това се приближи до един храст.

– Ходила ли си някога в Лондон? – попитах аз.

– О, не. Татко казва, че ще отида в Лондон, когато съм готова да си намеря съпруг. Не мога да си представя да пътувам донякъде, само за да си намеря съпруг. Съпрузите са просто момчета, които са пораснали. А

нали знаете, момчетата са същински дяволи. Мислите ли, че това се променя?

– Вероятно не. На кого си дошла на гости тук?

– На никой не съм дошла на гости – заяви тя, като ме изгледа. – Аз живея тук.

Нямах представа какво става в тази къща.

– Коя е майка ти?

Джудит се изправи и седна до мен на пейката. Започна да четка с длан полепналите по роклята си пръст и трева. Тя определено не беше слугинско дете. Не говореше с тежкия йоркширски акцент, а дрехите ѝ бяха от изключително качество. Роклята ѝ бе в тъмен жълт цвят, ръкавите и деколтето – оброчени с фина дантела.

Зачаках, без да кажа нищо.

Най-сетне детето отговори:

– Мама е отишла на небето, когато съм се родила.

– Съжалявам.

Но не отвърнах поглед от красивото лице, едно истински открито лице. Какво, по дяволите, ставаше тук?

– Няма нищо. Аз не си я спомням. Била съм току-що родена и нямам представа как е изглеждала.

– А кой е татко ти?

Този път момичето ме изгледа така, сякаш бях наистина малоумна.

– Граф Девбридж.

Едва не паднах от пейката.

Да не би това да бе извънбрачно дете на Лорънс? Съпругата му бе починала години преди появата на Джудит на тази земя.

– Не искам да прозвучи неучтиво – додаде тя с отчетлив, макар и тих глас, – но как е възможно да сте графиня Девбридж? Чух снощи татко да обяснява на мис Гилбанк, че сте дошла, но не очаквах да сте толкова млада. Предположих, че ще бъдете по-скоро на възрастта на татко, а вие сте по-млада и от братовчедите ми Томас и Джон. По-млада сте и от Амилия.

Какво можех да отговоря? Как можех да попитам едно малко момиче дали е незаконно дете? Реших да направя един дипломатичен опит.

– Джудит, коя точно е майка ти?

– Съпругата на татко, разбира се.

Бях толкова изумена, че стоях неподвижно и наблюдавах Джордж, който се запъти да души шестия си поред храст. Все още не бе решил къде да се облекчи. Беше много особено куче.

Защо Лорънс не бе счел за нужно да ме уведоми, че съм всъщност третата му съпруга, че е имало втора графиня Девбридж? „Две мъртви съпруги“ – помислих си аз.

– Мис Гилбанк казва, че татко обичал мама повече от която и да било друга дама. Предполагам, че включва и теб, Анди, което е наистина лошо. Но ти си съвсем млада, така че това няма кой знае какво значение, нали? – Трябва да съм кимнала, тъй като тя продължи: – Но не мога да разбера. Защо татко се е оженил за теб, след като все още обича толкова мама? Та ти си по-млада и от мис Гилбанк.

– Татко ти се ожени за мен, защото Джордж е мое куче, а той обожава Джордж. Ти не го ли харесваш? Погледни го само, как души всички храсти в градината, преди да направи избора си. Да се обзаложим ли кой храст ще избере най-накрая?

– Ще избере рододендрона – заяви Джудит без капчица колебание. – Имам един шилинг. Залагам го.

Мислех си, че залогът ще бъде по-скоро някоя ябълка или портокал. Но тя вече протегна към мен ръчичката си.

– Приемам – отвърнах аз и се ръкувах с нея.

Вперихме мълчаливо погледи в териера, който душеше наляво-надясно. Най-накрая той спря пред единствения рододендрон и вдигна крак.

Въздъгнах.

– Как успя да отгатнеш, че ще избере точно рододендрона? Ако бяха десетина, има някаква логика, тъй като тогава просто се залага на по-голямата вероятност. Но в цялата градина има само един-единствен рододендрон.

В този момент се чу женски глас.

– Джудит? Къде си, дете? Време е за урока ти по география. О, Боже, кое е това грозно куче, препоикаващо рододендрона?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

– Не е грозно – обадих се аз, готова да защитавам кучето си до смърт.

Пред мен стоеше млада, стройна жена с ненатрапчива хубост, с тъмнокестеняви коси и тъмнокафяви очи. Беше облечена спретнато в светлосиня вълнена рокля. Вероятно беше на двацет и пет години, не повече. Острата ѝ брадичка, изненадващо, беше доста привлекателна.

Тя се поклони очарователно.

– Миледи.

– Мис Гилбанк, току-що спечелих един шилинг от Анди.

По всичко личеше, че мис Гилбанк знаеше всичко за мен. За разлика от момичето тя не се изненада изобщо, че бях само на двацет и една години. Кимна отривисто към Джордж.

– Не съм свикнала с кучета. Не исках да го обиждам. Сега, като се замисля, виждам, че той наистина има благороден вид. – Обърна се към Джудит: – Какви са тези приказки за някакъв шилинг?

– Обзаложихме се – отвърнах аз, изпълнена с подозрението, че току-що бях участвала в покваряването на една невинна душа.

Вместо да ме погледне обвинително или неодобрително, младата жена само поклати глава и въздъхна.

– Миледи, това дете е спечелило поне пет лири от мен през последните години. Не се обзалагайте с нея, ако искате да останете платежоспособна. Тя е голяма късметлийка. Освен това подозирам, че мами по малко, макар на човек да му е трудно да го повярва, като види прелестното ѝ лице.

– Започвам да мисля, че е талант, мис Гилбанк – рече Джудит. – Ще трябва да попитам татко дали той си пада по комара.

– Пада си, но не си го позволява много често – отвърна младата жена.

– Аз предложих да се обзаложим – обадих се, защото винаги се бях обзалагала за всяко нещо, което ми дойде наум.

Обикновено залозите печелеше дядо, но имаше и изключения. Той самият бе комарджия по душа, но винаги твърдеше:

– Ако залагаш повече от това, което можеш да си позволиш да загубиш, значи заслужаваш да бъдеш застрелян.

Дядо не беше от хората, които понасят да се вършат глупости.

Според някои той имаше прекалено закостенели схващания. Това бе така, но тъй като аз споделях почти всичките му вярвания и мнения, смятах осмелилите се да го критикуват за глупаци.

Запомних завинаги думите му за залагането. Бях чувала доста истории за мъже, проиграли домовете си, наследството, дори конете и хрътките, и повечето от тях се бяха застреляли. А една жена пък се застреляла, защото изгубила всичките си бижута и съпругът ѝ отказал да ѝ купи нови.

– Мис Гилбанк, – обърна се към гувернантката си момичето, – това е новата съпруга на татко, Анди. Струва ми се, че е много млада, за да се омъжва за татко. Тя обаче обясни, че татко обожавал Джордж и в такъв случай всичко става ясно.

– Здравейте – казах аз и протегнах ръка.

Мис Гилбанк погледна объркано подадената ръка и най-сетне я пое. Нима мислеше, че ще се отнасям към нея като към слугиня?

– Добре дошли в Девбридж Манър, миледи. Надявам се, че Джудит все още не е разнишила всички ни пред вас.

– О, не. Тя игра почти през цялото време с Джордж.

– Джордж не е грозен, мис Гилбанк – обади се момичето. – Може би ще трябва да си сложите очилата, за да го видите по-добре.

Гувернантката погледна към териера, който, след като приключи работата си при рододендрона, тръгна щастливо към нас, които според него бяхме тук единствено за негово удоволствие. Хвана пръчката с уста и я размахва пред очите ни.

Джудит веднага отиде да играе с него. Мис Гилбанк се усмихна и каза:

– За мен е голямо удоволствие да се запозная с вас. Негово височество поговори за момент с мен снощи. Той ми се струва много щастлив.

Седнах отново на пейката и я подканих с жест да направи същото. Започнах без предисловия, достатъчно тихо, за да не ни чуе детето:

– Нямах представа, че графът е имал втора съпруга и момиченце от брака си с нея.

Красивите ѝ извити вежди се вдигнаха нагоре.

– О, Боже, сигурно е истински шок за вас да научите по този начин такова нещо. Много съжалявам.

– Фактът, че съпругът ми е решил да не ми казва, не е ваша грешка, мис Гилбанк. Изглежда просто мисля на глас. Само не разбирам защо не ми е казал.

– Може би държи на вас толкова много, че се е страхувал да не ви

изгуби.

Звучеше много романтично, но не ми се струваше правдоподобно.

Лорънс бе постъпил така поради друга причина, макар да нямах представа каква точно. Усмихнах се на мис Гилбанк и попитах:

– Защо не вечеряхте снощи?

– Аз не се храня със семейството – отвърна безизразно тя, без да изпуска от очи Джудит.

– Снощи си прекарахме много добре. Може би ще ви бъде приятно. Не мога да си представя, че ви е кой знае колко забавно да се храните сама.

– Не, не е, но вече свикнах. – Усмихна ми се криво, при което се показаха двата ѝ предни зъба, които се застъпваха малко. Ефектът беше очарователен. – Гувернантката е странно същество, нито риба, нито рак. И Брантли, и мисис Редбрест са ми много приятни, но те биха получили удар при мисълта да вечерям с прислугата.

– Ще бъдете ли така мила да се присъедините към нас тази вечер, мис Гилбанк?

– Благодаря, миледи. За мен ще бъде щастие. – Погледна отново към Джудит, която се стараеше да измъкне пръчката от стиснатите челюсти на Джордж. Той се дърпаше и ръмжеше, забил задните си лапи в земята за по-голяма устойчивост. Това обаче не му помогна. Момичето просто му разтвори челюстите и взе пръчката. Усмихнах се на мис Гилбанк и тя добави: – Имам само една хубава рокля. И тя е ушита според модните тенденции отпреди пет години.

– Няма проблем. Може би скоро ще успеем да отидем в Йорк и Амилия ще ни разведе из най-хубавите магазини. – Вдигнах вежди и, без да помисля, привичка, която според дядо ми щеше да ме опозори, изгърсих: – Предполагам, че съпругът ми ви плаща достатъчно?

Липсата ми на такт не я възмути.

– Да, разбира се – отвърна тя. – Аз съм висококвалифицирана гувернантка, миледи. Услугите ми се търсят много. Струва ми се, че само преди шест месеца негово височество се принуди да ми плаща повече, тъй като мистър Бледсоу ме покани да уча шестте му дъщери. – Младата жена се засмя и потръпна едновременно. – Мисля, че той искаше и да се ожени за мен. И тогава нямаше да се налага изобщо да ми плаща.

Плесна се по устата и в красивите ѝ кафяви очи се появи ужас от думите, които бе изрекла току-що.

Аз се засмях.

– Великолепна история. Най-вероятно сте права относно този

мистър Бледсоу. Той изглежда е доста досадна личност.

– Да – отговори тя и се изправи. – Джудит, хайде, кукличке. Време е отново да се спуснем из Далечния изток.

Момичето извика нещо, което ми заприлича неопределено на китайски.

– Не е ли прелестна? Тя каза „добър ден“ на кантонски⁶.

– Виждам, че съпругът ми не смята за излишно обучението на момичетата. Доста напредничав възглед. И дядо ми беше на такова мнение. Единствената разлика е, че той предпочиташе да ме обучава лично. В зависимост от това как предпочита да гледа на моето обучение човек, то може да бъде като много специализирано или странно.

Мис Гилбанк се засмя.

– Кое го прави специализирано?

– Когато станах на единайсет години, на мое име бе наречена една звезда. Някоя вечер ще ви я покажа. Прекрасна звезда, по-ярка през есенните месеци тук, в Англия. Намира се в съзвездие Орион. Помня как дядо изкарваше всичките си гости навън, за да мога да им я показвам. Нарича се Голямата Андрея.

– Дядо ви трябва да е бил чудесен човек. Дал ви е ваша собствена звезда. Наистина невероятно.

Разделих се с Джудит и нейната гувернантка и заведох Джордж в Синята стая, за да подремне... разбира се, след като го нахраних. Белинда донесе останалите от закуска бекон и пушена херинга. След малко териерът захърка, дори преди да бе заспал напълно.

Слязох за обяд. Надявах се, че другите се бяха нахранили поне преди един час. Все още нямах желание да ги виждам, освен Амилия. Разтрих рамото си. Започваше да ме боли, и не само то, ами и ребрата. Поне не си бях счупила нищо. Синините щяха да минат скоро.

Нямах късмет. В малката трапезария заварих не Амилия, а Джон и Лорънс. Кимнах им и се обърнах към съпруга си:

– Тази сутрин с Амилия посетихме конюшните. Те са чудесни. Ръкър ми се стори компетентен, а и работата с конете очевидно му доставя удоволствие. Ще може ли да яздя Малката Бес?

– Вече бях решил да ти я дам като сватбен подарък.

Едва не скочих от мястото си, за да го прегърна, както бях правила толкова пъти с дядо, когато ми бе поднасял някоя прекрасна изненада.

– Благодаря – отвърнах аз, както подобава на една графиня

---

6. Кантон – град в Югоизточен Китай; кантонски диалект – Б.пр.

Девбридж, образец на спокойствие и благоприличие. – Много мило от твоя страна, Лорънс.

Той наклони глава и рече:

– Радвам се, че Малката Бес ти харесва толкова много. Ръкър смята, и понякога и аз съм съгласен с него, че фермата за развъждане на коне в Уексфорд непрекъснато отглежда великолепни екземпляри. Джон ми каза, че когато отишъл в конюшната тази сутрин, те заварил край Темпест.

– Да.

Това бе всичко, което казах. Сложих в чинията си няколко тънко нарязани парчета шунка и извадих топла кифличка от покритото с кърпа панерче за хляб.

– Тя знае, че ще съжалява, ако язди Темпест, – обади се Джон и се обърна към мен: – Пази Малката Бес от него. Той желае тази кобила. И то много.

– Ще я пазя колкото се може по-далеч от коня ти, Джон.

– Как се чувстваш, Анди?

Не желяех да мисля за това и още по-малко – да говоря. Но съпругът ми изглеждаше разтревожен, така че нямаше как да не отговоря.

– Понаболява ме тук-там. Общо взето, нищо обезпокояващо.

– Когато отидох при нея веднага след като падна, тя ме помисли за ангел – обясни Джон на чичо си.

– Напълно логично заключение, тъй като ти беше причината да падна.

Гъстите му тъмни вежди се повдигнаха.

– Доколкото си спомням бях на цели пет метра от теб, когато ти падна от стълбите.

– Когато отвори входната врата, слънцето грееше под такъв ъгъл, че да излее всичката ослепително бяла светлина на небето в Старата зала и по-точно – върху лицето ми.

– Значи това е било – отговори той. – Тогава не можах да разбера всичко, което мърмореше.

– Въпреки това, скъпа – додаде спокойно графът, като погледна многозначително към недокоснатото съдържание на чинията ми, – през следващите няколко дни трябва да се грижиш повече за себе си.

Отхапах голямо парче от хлебчето си.

– Къде е Амилия?

– Имам натрапчивото усещане, чичо, че съпругата ти обича да гледа нещата право в лицето; никакви колебания не минават пред нея.

– Амилия все още спи, Анди. Изглежда спокойна, потънала в дълбок сън. Томас е при нея. Много е притеснен, макар да няма причина за тревоги.

Погледнах и двамата право в очите.

– Мисля, че трябва да я събудим. Ако не успеем, надявам се, че в района все ще се намери един способен лекар. Положението не е естествено и двамата го знаете много добре. Защо тогава се преструвате?

Племенник и чичо се спогледаха.

Поставих внимателно салфетката си до чинията и се изправих.

– Отивам да видя Амилия. После ще пояздя Малката Бес. Ще взема Джордж с мен. Той трябва да научи околностите.

– Аз ще те придружа – заяви Джон и стана.

Погледнах съпруга си, но той бе свел поглед към чинията си. Какво ставаше тук?

Амилия продължаваше да спи. Приближих се до Томас и го бутнах встрани. Наведох се над младата жена, стиснах я за раменете и започнах да я раздрусвам.

– Какво правиш? Престани, може да я нараниш.

Продължих да я разтърсвам, дори я ударих лекичко няколко пъти по лицето. За мое огромно облекчение тя отвори очи. Видях усилията ѝ да се фокусира върху лицето ми.

– Анди?

– Да, Амилия. Томас и Джон също са тук. Събуди се. Крайно време е.

Погледът ѝ просветна. Помогнах ѝ да седне.

– Какво е станало? Защо сте тук всички? Колко е часът?

– Ти спиш – ако желаеш да го наречем така – в продължение на повече от три часа. Наближава два следобед.

Томас прокара длани под ръцете ми и ме вдигна от леглото на съпругата си. Зае мястото ми и допря веднага длан до челото ѝ.

– Боли ли те главата, скъпа? Приготвил съм ти сместа, която ти ми даде миналия вторник и която облекчи с голям успех главоболието ми.

– Не, Томас, чувствам се добре.

– Помниш ли като излязохме от Черната стая, Амилия?

– Да, разбира се. И какво?

– Движихме се по коридора на западното крило, когато ти спря внезапно и погледна към отворената врата. Каза нещо от рода на това, че подобно нещо било странно и влезе да погледнеш вътре. Спомняш ли си го?

Тя мълча в продължение на най-малко една минути. Усетих как ледени тръпки преминават по тялото ми, докато я наблюдавах. Бях ужасена. Нещо не беше наред. Какво се бе случило в онази празна стая?

– Онова, което си спомням, Анди, – промълви най-сетне тя, – е, че говорихме за баща ми, за призраци и феномени от други светове и тогава... Сведе поглед към белите си ръце. Томас я погали по раменете и я привлече в обятията си. Изглежда ме неодобрително. В този момент младата жена се отдръпна от съпруга си. – Не, не помня нищо повече, Анди. Просто няма нищо друго.

Поех си дълбоко въздух и рекох:

– Няма обяснение. Амилия не си спомня нищо. Според мен тук си имаме работа с призрак.

– Глупости! – възкликна Джон.

Това бяха първите произнесени от него думи, откакто бяхме влезли в стаята на снаха му.

– Ти нямаш представа за какво става дума, Джон – обърнах се към него аз. – Ти не беше там.

– От дванайсетгодишната си възраст не съм видял, чул или усетил нищо в тази къща, което поне да напомня за призраци. Забрави за тази версия.

– Добре тогава, а как ще обясниш случилото се с Амилия?

– Не мога, но това не означава, че няма правдоподобно обяснение.

Върнах вниманието си към младата жена, която се бе облегнала на Томас. Той прекарваше леко пръсти през косите ѝ.

– Амилия, мисля, че е най-добре да пишеш на баща си. Според мен той трябва да посети Девбридж Манър и да потърси привидението, което те привлече в онази стая. Смяташ ли, че ще дойде?

– О, да. Ако му напиша какво се е случило, буквално ще долети тук.

– Виж, Анди – обади се Томас. – Ти не знаеш нищо. Тук, разбира се, има призраци, те обитават всички стари къщи. Нашите призраци обаче никога не афишират присъствието си. Ако в онази стая е имало привидение, то не направило нищо лошо на Амилия, просто я е приспало. А тя имаше нужда от сън след снощи, когато се изтощи доста.

– Защо се е изтощила снощи?

Той се изчерви силно и аз си припомних коментарите по време на закуска. Поклатих глава.

– Няма значение. Амилия, друг път случвало ли ти се е нещо подобно, откакто живееш в Девбридж Манър?

– Не – отвърна тя, – беше за първи път. Но не разбираш ли, Анди, Даже нямам представа дали е станало нещо. Може би просто изведнъж ми се е приспало неудържимо и точно така съм и направила.

– На пода наред някаква празна стая? Чуйте ме всички. Кой може да твърди, че случилото се с Амилия няма да се повтори? Ами ако следващия път не е само това? Ами ако заспи и не се събуди повече? Все трябва да има някакви отговори. И ние трябва да ги открием.

– Тази работа не ми харесва – заяви Джон. – Както не ми харесва и да свеждаме всичко до действия на някакъв мъртъв дух.

Обърнах се към него.

– В такъв случай дай някакво друго обяснение. Ако единственото, което можеш да направиш, е да намираш грешки на другите, от теб няма да има голяма полза.

– Ще помисля – отвърна той с видимо недоволен тон. – О, по дяволите! – Протегна ръка към мен. – Ела, време е да пояздиш Малката Бес. Ще те разведе из имението.

Преди да тръгна се обърнах към племенницата си.

– Амилия, не искам да оставаш сама. Чу ли?

– Чух – прошепна тя; разбрах, че е много уплашена. Съжалявах, но очевидно трябваше да бъде изплашена. Така поне щеше да бъде по-предпазлива. – Не забравяй да пишеш на баща си, незабавно.

Томас сякаш щеше да се пръсне всеки момент.

– Не обръщай внимание на Томас – рече иронично брат му. – Той иска да бъде център на съществуването на Амилия. Не желае нищо да я отвлеча от него.

Почти бяхме стигнали до конюшната, когато казах:

– Забравих Джордж. Забравих да си облека дрехите за езда.

– Ще те изчакам в конюшната – отвърна младият мъж.

Погледна към гората, обърна се и ме остави.

В крайна сметка стана така, че не яздих с него. Суонсън, неспособен да издържа повече рева на две новородени бебета, завел майка си да види двете близначета, а сам дошъл в Девбридж Манър, за да се потопи в сложната картина, която представляваше управлението на имението.

Съответно Джон бе помолен да се присъедини към чичо си и Суонсън.

А ние с Джордж си прекарахме чудесно. Не ходихме далеч, защото не ми се щеше да се изгубя. Малката Бес следваше много добре командите ми.

По едно време дори се разпях с пълно гърло. Спряхме край малък

ручей, който течеше от изток на запад недалеч от къщата. Терриерът започна да пие, а аз се заоглеждах на меката следобедна светлина, която се процеждаше през върбите.

„Красиво местенце“ – помислих си. Тук бих била щастлива. Разбира се след като бащата на Амилия дойде да ни избави от странния дух; тогава всичко щеше да се оправи.

Ами решетките? Щях да попитам съпруга си за тях. Бях сигурна, че нямаше да се окаже нещо значително.

На връщане носих Джордж на ръце, като си подсвирквах.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Щом влязохме, Джордж настоя да тича редом с мен нагоре по стълбището. На първата площадка вече дишаше тежко и езикът му бе увиснал. Отминахме трима от прислугата – един лакей и две камериерки. Спрях, кимнах им и ги попитах как се казват. Представих им Джордж и ги помолих, ако някога го видят сам, да се уверят, че не се е изгубил.

Заварих Белинда в стаята си; тя пригладяше прелестна вечерна рокля от изключителна светлозелена коприна с тесни ръкави и ивица от по-тъмнозелено кадифе под гърдите. Деколтетото и подгъвът бяха оформени със същата тъмнозелена лента. Това бе една от любимите ми рокли; естествено, не я бях носила след смъртта на дядо си. Вече бях наредила на Белинда да съгне всичките ми траурни тоалети в една голяма кутия в будоара. Дядо мразеше черното и затова го бях носила само три месеца. Беше достатъчно. Лорънс се бе съгласил, когато бях поискала мнението му. Помня, че бе казал:

– Дядо ти беше човек на страстите, преливаше от живот и винаги имаше някаква цел. Черното ми се струва някак си недостойно за такъв човек. Прибери черните дрехи и воали.

Така и направих, изпълнена с благодарност за подкрепата му.

– А, ето ви, миледи – възкликна камериерката. – Току-що приключих с мис Крислок – прелестна дама и винаги толкова добра. Вече е напълно готова и косата ѝ е навита много хубаво. Цялото семейство ще се събере в трапезарията след трийсет минути. Негово височество обича всички да се събират там един час преди сервирането на вечерята. Започва да се тревожа, че няма да се върнете навреме.

– Вече съм тук – заявих аз.

Щом се приближих до нея, тя изпръхтя и рече:

– О, Боже, ще поръчам да донесат вода за къпане. Трябва да побързаме. Този път ще позволя на някой лакей да качи водата.

С нейна помощ успях след половин час да вляза в трапезарията, придружена от Джордж. Тя намери време дори да вплете светлозелени панделки в косите ми. Увери ме, че изглеждат много добре.

Брантли пък бе изпратил Джаспър да се погрижи за Джордж, който очевидно го бе харесал. Терриерът не беше глупав, той можеше да разбере на кого е завъртял главата и от кого може да очаква да го срещне хубаво с четката. И сега изглеждаше доволен и от себе си, и от своя вид.

Копринената мека козина падаше върху очите му.

Аз пък нямах търпение да попитам съпруга си за две неща веднага, щом останем насаме.

Брантли ме въведе в трапезарията, като ме оглеждаше внимателно, вероятно за да се увери, че от падането ми няма неприятни последствия. И тогава забелязах, че основният ми въпрос вече стоеше пред мен.

Мис Гилбанк и Джудит седяха една до друга върху канапенце, точно срещу графа. Томас седеше до съпругата си, поставил лявата си ръка върху рамото ѝ. Джон се бе подпрял на полицата пред камината, кръстосал ръце пред гърди. Мис Крислок плетеше бяла, тясна дантела. Лорънс се изправи веднага, щом влязох в стаята. Видях го как погледна от мен към Джудит. Той беше умен. Щеше да го направи публично, не насаме. Нямах да забравя стратегията му. Съпругът ми беше нервен. Дали мислеше, че ще го заклеймя пред цялото му семейство?

Той се изкашля и пое дланта ми.

– Анди, бих искал да се запознаеш с дъщеря ми, Джудит, и нейната гувернантка, мис Гилбанк.

Погледнах го право в очите и отвърнах:

– Нямам никакво желание да се запознавам с тях, сър. Струва ми се, че не са добри хора.

Обърнах се към Джудит и ѝ намигнах. Тя се изкиска, но веднага се плесна с ръка през устата като видя изражението на баща си. Той беше преbledнял. Изглеждаше ужасен. Беше изгубил способността да говори.

Чух как Амилия хлъцна.

Тогава се разсмях.

– Сър – рекох аз, – само се пошегувах. Моля те, прости ми.

Усмихнах му се до уши; вероятно вече му бях простила, задето не ми беше казал за Джудит или втората си съпруга. Все пак каквато и да беше причината, не можеше да е чак толкова лоша.

– Всъщност – додадох аз, все така безсрамно ухилена, – аз вече имах тази чест, милорд. Днес следобед, в малката източна градина. Не само се запознахме, ами и открихме, че се понасяме.

Джордж, който досега бе стоял мирно край мен, изсумтя леко. Джудит скочи от канапенцето, но мис Гилбанк я дръпна леко назад.

– Извинявай, Джудит, но Джордж не говори на теб. Той вика Джон. Обожава го. Боготвори го. И никой от нас не може да направи нищо по този въпрос. – Наведох се, за да го потупам по главата. Чух гордостта в собствения си глас, когато добавих: – Сега вече можеш да проявиш ентусиазма си, Джордж. Благодаря ти за тази великолепно проява на

сдържаност и добри маниери. Можеш да отидеш при Джон.

Терриерът ме близна по ръката, след което се спусна през трапезари-ята, като джафкаше при всеки скок. Джон го взе и погледна към мен, повдигайки вежди:

– Как успя да го накараш да бъде толкова учтив? Той стоеше тихо и не изискваше внимание, докато не получи позволение.

– Брантли го инструктира тази сутрин, докато ние с Амилия бяхме в конюшната. Не знам какво е направил, но резултатите са смайващи. Ще трябва да се поинтересуваме какви точно са методите му. Според мен по отношение на Джордж той се оказа по-голям вълшебник и от теб, Джон.

– Какво облекчение – обади се Амилия. – Днес видът му не е така занемарен както снощи.

– Не, Джаспър му удари сто четки.

Младата жена докосна великолепните си черни коси. Интересно колко четки прокарваше през тях всяка вечер?

– Джудит, значи вече си се запознала с втората си майка и с Джордж? – попита тя.

– О, да – отвърна момичето, все така без да отделя поглед от терие-ра, който пък бе затворил блажено очи, тъй като дългите пръсти на Джон го галеха точно там, където трябва – под лявото ухо. – Аз спече-лих един шилинг от Анди. Само че още не ми го е платила.

– Как го спечели? – попита Лорънс.

– О, Боже! – възкликнах аз. – Може би не е подходящо да обяснява-ме тук за какво сме залагали.

– Глупости – намеси се Амилия. – За какво беше? За цвета на някое цвете? За аромата на сапуна на Джудит? За какво се обзаложихте?

– Обзаложихме се кой храст ще използва Джордж – изтърси Джудит.

– За какво да го използва? – не разбираше младата жена.

Джон прихна така силно, че се уплаших да не изпусне кучето. Изг-лежда Джордж също си го помисли, защото се изви и го близна по лице-то, за да му напомни за присъствието си.

Графът местеше погледа си от Джон към мен, но заговори на дъще-ря си:

– Джудит, какво означава всичко това?

– Сър – започна тя, но не довърши мисълта си и се изчерви. – О, Бо-же! – додаде шепнешком тя и погледна умолително към своята гувернантка.

Мис Гилбанк се изкашля. „За да събере смелост“ – помислих си аз.

Но преди тя да успее да се впусне в очарователни обяснения, се намеси Джон; гласът му все още потрепваше от смеха.

– Джордж, чичо Лорънс, подбира дълго, а не се спира на първото срещнато нещо. Трябва да изследва множество храсти, дървета, цветя и дори – ниско увиснал бръшлян, докато избере къде да се облекчи. Не става дума за нищо повече от това. Джудит, ти на кое растение заложи?

– Казах, че ще използва рододендроновия храст и той точно така и направи. Анди направо не можа да повярва, защото той е един-единствен в цялата градина, а и не се забелязваше много-много, но кучето отиде точно при него, след като подуши и подмина много други храсти.

Мис Крислок вдигна глава от дантелата си и кимна.

– Следващия път като го разхождам – рече тя, – ще се обзаложа със себе си. Може би ще спечеля.

– Е, както изглежда тази вечер няма да има нито неудобно мълчание, нито прекалено любезни разговори – заяви съпругът ми. Той изглежда първо мис Крислок като омаян, после – и всички останали; сега вече и неговите очи блестяха развеселено. – Анди, имаш ли един шилинг, за да се заплатиш с дъщеря ми?

– Ще ти дам шилинга утре сутринта, Джудит. – Усмихнах се на цялото събрало се семейство. Спомних си, че той бе определил Амилия като сноб, и заявих ентузиасирано: – Сър, мисля, че имаме късмет – мис Гилбанк се съгласи да вечеря с нас днес.

Докато говорех, наблюдавах Амилия, но тя не ми обърна никакво внимание. Целуваше ръката на Томас. Тази проява на привързаност ме смути. Почувствах се неудобно, тъй като просто няхах опит с подобен род прояви между съпрузи.

Обърнах се към Лорънс.

– Мисля, че ще ми бъде много приятно, ако с нас вечеря и новата ми заварена дъщеря.

Щом изрекох тази добавка, помислих, че мис Гилбанк ще скочи от мястото си и ще ме прегърне. Джудит пък беше толкова развълнувана, че не я съдържаше на едно място. Тя стана, изписка тихичко и побърза да седне отново.

– Превъзходна идея – рече съпругът ми.

Той, разбира се, можеше да усети, когато го изнудваха така безцеремонно.

Беше джентълмен, трябва да му се признае, и прие картите, които му се паднаха.

Брантли изпрати Джордж обратно в Синята стая, в компанията на Джаспър, но едва след като на Джудит ѝ бе позволено да погали влажния му нос и да го прегръща, докато по прекрасната ѝ рокля се налепи многоцветен набор от кучешки косми.

Приятно ми беше да установя, че съпругът ми бе казал да махнат няколко от удължаващите части на масата в голямата трапезария, за да не се налага да си крещим едни на други над чиниите.

Не знам как бе успял да го постигне Брантли, но когато влязохме там, двата допълнителни прибора вече бяха поставени.

Вечерята протече в много приятна обстановка, нещо, което не изнепада никого. Джудит бе много тиха, и това бе напълно разбираемо, тъй като се намираше само сред възрастни. Но се усмихваше много. Нямахше причина мис Гилбанк да се опасява, че ще се отнасят към нея снизходително. Може би Амилия щеше да се държи по-хладно към нея, ако тя самата не бе намерена днес сутринта заспала на пода в някаква празна стая, без да може да даде каквото и да било логично обяснение за случилото се. Беше по-тиха от обикновено, но се държеше любезно и приятно. Молех се вече да бе писала на баща си.

Може би графът грешеше. Ако в тази жена имаше нещо снобско, аз все още не бях успяла да го видя. В същото време Томас разказваше на мис Крислок за вълнуващото изкачване на връх в Шотландия, където бе ходил преди три месеца с приятели.

– Аз, естествено, се притеснявах да не му се завие свят от надморската височина – обясни Амилия, – но той се справи възхитително, само си изкълчи кутрето, когато се хвана за някакъв камък, който се откърти почти веднага. Но това не попречи ни най-малко на изкачването му.

– На върха беше много студено – обърна се Томас към Джудит. – Виждах парата от дъха си, а беше средата на август. Бяхме се увили до носовете. Когато стигнахме върха, едно от момчетата отвори бутилка шампанско и ние се чукнахме. Разбира се, беше ми трудно да държа чашата с навехнатия си пръст, но все пак успях.

– Шампанското не замръзна ли? – попита мис Крислок.

– Изпихме го прекалено бързо, за да допуснем подобно нещо – отговори младият мъж. – Задавих се само веднъж, но шампанското беше много студено, прекалено студено за гърло като моето. – Тук Томас ни ослепи с красивата си усмивка. – Амилия настоява винаги първо да опитва шампанското, за да провери да не е много студено.

В този момент погледнах случайно към Джон; той се бе вторачил в брат си, а долната му челюст бе увиснала почти до якичката на ризата.

Очевидно двамата не се познаваха особено добре, тъй като Джон бе отсъствал през последните няколко години.

– Томас – рекох аз, – мисля, че Амилия просто те използва, или по-скоро използва гърлото ти като извинения, за да пие повече шампанско.

– Вярно ли е това, скъпа? Ти толкова ли обичаш да си пийваш?

– Все още не – отвърна тя.

– Аз пък – обади се мис Крислок, – никога няма да забравя случая, когато Анди изпи първата си чаша портвайн след вечеря с дядо си. Скъпият човек бе толкова доволен.

Прекъснах със смях настъпилото мълчание и взех нова хапка от превъзходните пилешки гърди, изпечени в сос от сметана и къри.

След вечерята мис Гилбанк отведе Джудит. Томас и Амилия си говореха тихичко в ъгъла, вероятно за изненадалото всички ни дремване на пода в празната стая и евентуалното значение на случилото се. Джон взе книга, посветена на подвизите на някакъв французин на име дьо Сад. Не знам защо я четеше – очевидно тя не му доставяше никакво удоволствие. Всеки път, когато го погледнех, той изглеждаше безкрайно възмутен.

– Анди – обади се съпругът ми, – били дошла за момент с мен в библиотеката?

Целунах мис Крислок за лека нощ и го последвах.

Бе дошъл моментът да направи признанието си. Нямах търпение да чуя поради каква причина бе държал в тайна съществуването на втора съпруга и на дъщеря, до чието представяне за Сезона в Лондон оставаха само шест години. Започвах да си давам сметка, че разликата между младите и старите хора не беше чак толкова голяма. Лорънс бе запазил в тайна нещо от мен и сега се готвеше да даде обяснение и да се извини. Колко пъти и аз самата бях правила същото от тригодишна възраст до сега?

В просторната библиотека бяха запалени свещите само в един от свещниците. Цареше полумрак; атмосферата беше наистина уютна, за което в немалка степен допринасяше жизнерадостният огън в камината. Лорънс обиколи стаята, като ту се скриваше в сянка, ту се появяваше отново на осветените места. Стори ми се необичайно притеснен, или може би беше по-скоро съдържан. Да не би да мислеше, че ще му вдигна скандал? Вече се готвех да го успокоя, когато той се приближи, взе двете ми ръце в своите и рече:

– Вероятно в твоите очи съм едно недостойно същество.

Беше неочакван подход, който действително невероятно

обезоръжаваше.

– Не мисля така – отвърнах.

– Аз не ти казах нещо много важно.

– Да, но предполагам сега ще ми обясниш защо. Аз ще разбера причината, и ще ти позволя да се откупиш пред мен и да облекчиш чувството си за вина, като ми подариш Малката Бес.

Той ме изгледа; по лицето му не открих и следа от усмивка. О, Боже, очевидно не подхождах както трябва.

– Говоря напълно сериозно, Лорънс. Прости ми, че хвърлих светлина върху този факт.

Той махна с ръка и закричи отново из стаята.

– Седни – рече през рамо съпругът ми.

Приближих се до широкия, тапициран с тъмнокафява кожа фотьойл край камината, и се настаних в него.

Графът се облегна на ръба на бюрото си и кръстоса ръце пред гърди.

– Аз бях женен, Анди. Преди тринайсет години се ожених за Каролайн.

„Каролайн – помислих си аз, – хубаво име.“

– Разкажи ми за нея.

Той затвори очи за момент; очевидно болката бе все още много голяма, въпреки магията на времето. Изкашля се и започна:

– Изминаха толкова години. Каролайн Фарадей беше дъщеря на Уилсън Фарадей, виконт Кларънс. Прелестна, невероятно весела и духовита. Струваше й се, че може да управлява света и всичко в него, и повечето хора правеха с радост всичко за нея. – Лицето му отново се сгърчи от мъка и той вдигна длан, сякаш за да я изтрие. Удържах езика си. Тези спомени, опарили така сърцето му, действително бяха нещо много лично. – Макар да бях значително по-възрастен от нея, тя ме желаше и уведоми баща си, че няма да се омъжи за никой друг. И така, ние се оженихме в Лондон. Направихме сватбеното си пътешествие до Корнуол; тя смяташе, че това място е изключително романтично. Едва след като я доведох в Девбридж Манър започнах да си давам сметка за истинската ѝ природа. Каролайн беше много жива един ден, смееше се непрестанно, а на следващия стоеше смълчана, тъжна и затворена в себе си, сякаш бе изгубила най-добрия си приятел. Никога не знаех коя от тях ще седне насреща ми на закуска. Когато тя забременя малко след сватбата, се изпълних с надеждата, че детето ще ѝ помогне да се нормализира. И точно така и стана през месеците на бременността ѝ – тя се

стабилизира, цялото ѝ поведение стана по-нормално. В онези дни нито Джон, нито Томас стояха тук дълго – те живееха и учеха в Итън. Няма да забравя обаче, че когато се прибраха за ваканцията, положението ѝ се влоши. Скоро си дадох сметка, че това бе израз на негодуванието ѝ срещу тях. Очевидно тя искаше детето ѝ, момченце, да върви по моите стъпки. И наистина, ако беше родила момче, то щеше да стане мой наследник. Казах ѝ го, но това не промени нищо. Тя не искаше да има нищо общо с племенниците ми. Помолих Томас и Джон през ваканциите да гостуват на приятели. И на двамата им беше много мъчно за мен, струва ми се, а аз се изпълних с чувство на безкрайна вина. Но каквото и да правех, нямаше значение. Към края на бременността си Каролайн започна да става все по-непредсказуема. Никога не знаех какво да очаквам, никой не знаеше, в това число и лекарите. Тя изчезваше изведнъж, след което я откривахме на върха на старата северна кула, свита в един ъгъл, загледана неизвестно къде с широко отворени очи, без да дава обяснение защо е отишла там. Настояваше да продължава да язди кобилата си, дори когато вече бе доста натежала от бременността. Слава Богу, не падна нито веднъж. Един следобед я заварих да гони плъхове в плевника. Една нощ пък Брантли я намери да танцува навън под поройния дъжд. Веднъж някакъв слуга я откри да газии из потока и да обсъжда с неизвестна особа колко хубаво би било да се удави. Нямах друг избор, освен да взема жена, която да бъде неотстъпно с нея. Ужасявах се от мисълта, че може да навреди и на себе си, и на нероденото бебе.

– Решетките в Синята стая – промълвих аз. – Били са за Каролайн.

– Значи си ги забелязала? Да, разбира се, че си ги забелязала. Не мислех, че са толкова видими. – Замълча и си пое дълбоко въздух. – Веднъж, като влязох в стаята ѝ, я заварих покачена на тесния перваз, да пее на елена, който я съзерцаваше от края на гората. Никога през целия си живот не съм се уплашвал така. Изглежда вече не можеше и да става дума за нормален, предвидим живот тук. Всички вървахме на пръсти от страх да не предизвикаме лудостта ѝ. Тогава се роди Джудит. Когато лекарят я постави в ръцете на Каролайн, помня, че тя се разсмя с цяло гърло. „Значи след всичко това пак не успях да родя момче.“ Уверих я, че няма значение. Щяхме да имаме други деца, ако тя пожелаеше. Никога няма да забравя как ми се усмихна – такава надежда имаше в усмивката ѝ. Помня как ме погали по лицето и заяви, че е безкрайно щастлива. За огромно облекчение, след раждането на Джудит, Каролайн се превърна отново в момичето, с което се бях запознал пред почти две години. Благодарен ден и нощ на Бога за щастливото изцеление. Цялата къща като

че ли си отдъхна от облекчение. В Девбридж Манър дори започна отново да се чува смях. Честно казано, едва след като чух първите смехове, си дадох сметка в какъв мрак бе тънало имението дотогава. Каролайн очевидно обожаваше дъщеря ни. Прекарваше много време с нея, пееше ѝ, люлееше я в обятията си, играеше с нея. – Стоях все така смълчана, все едно, че се бях сляла със сенките наоколо. Графът прокара пръстите на ръцете през косите си. – По дяволите... няма как иначе да го обясня – оказа се, че всичко е било хитрост. Каролайн просто ни заблуждаваше, и при това го правеше много изкусно. – Замълча отново. Бе стиснал юмруци. Усещах огромното му напрежение. – Мина известно време. И тогава всичко приключи внезапно. В лудостта си тя се хвърли от северната кула. По една случайност Джудит бе с мен. Тогава беше на два месеца. Сигурна съм, че ако беше с Каролайн, тя щеше да се хвърли заедно с нея от балкона на кулата. – Пое си дълбоко, мъчително въздух. Стовари юмрук върху другата си длан. – Каквото и да говорим, аз съм отговорен за смъртта ѝ.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Колкото и да ми беше трудно, успях да си удържа езика зад зъбите, без да изръсая нещо от рода на „що за идиотски приказки“ или „не ставай смешен“. Най-сетне рекох с мил, спокоен глас:

– Моля те, кажи ми защо смяташ така.

– Предишния ден тя ме помоли да сваля решетките от прозорците на стаята ѝ. Направих го незабавно и дори се почувствах виновен, че не ги бях махнал по-рано. Тя се беше излекувала; беше отново прекрасното момиче, за което се бях оженил. Помня как се усмихна, когато ми подаде Джудит, и излезе от дневната, „само за момент“. Обясни, че ѝ е студено и иска да сложи любимия си шал. Разбира се, една слугиня я последва дискретно, но тя очевидно го знаеше. Влязла в Синята стая, затворила вратата и се покатерила на прозореца. По тесния перваз се добрала до прозореца на съседната стая. Оттам отишла в северната кула. Ех, ако не ми се искаше толкова да повярвам, че е станала отново нормална, ако бях изчакал, само още няколко дни, преди да кажа да махнат решетките, тя нямаше да може да се хвърли от балкона на кулата.

Всичко това се бе случило преди дванайсет години и той продължаваше да носи и досега безсмисленото чувство за вина, което не заслужаваше.

– Ако беше изчакал, – рекох аз, – тогава тя просто щеше да изчака на свой ред, и при първа възможност да направи същото.

– Може би, може би.

– Много е трагично. Съжалявам, Лорънс.

– Не успях да се насиля да ти кажа, Анди; извинявай, че съм такъв страхливец. Но се опасявах да не би тогава да откажеш да се омъжиш за мен, защото имам дете, което може би е наследило лудостта на майка си. Или пък да решиш, че лудостта идва от мен.

– Родителите на Каролайн навестяват ли Джудит? – попитах аз.

Въпросът ми го изненада видимо; очевидно не го беше очаквал.

– Не, никога не са я виждали. Не пожелаха да я видят, ако трябва да съм по-точен. Джон и Томас знаят какво направиха.

– И какво е то?

– Те заявиха, че дъщеря им Каролайн била напълно нормална и аз съм я унищожил по някакъв начин. Не можеха да си обяснят каква причина съм имал да го направя, но бяха убедени, че аз съм убил дъщеря

им. Аз бях отговорен за смъртта на любимата им дъщеря. Заявиха, че не желаят да виждат детето, тъй като е от мен.

– И продължават да отказват да се срещнат със собствената си внучка? – Съпругът ми кимна. – Това е невероятно, но в никакъв случай не е по твоя вина, Лорънс. Мисля, че си възпитал прекрасно Джудит. Тя е мило дете, пълно с енергия, много умна и напълно нормална. Избрал си чудесна жена за обучението ѝ. Много съжалявам за Каролайн, но моля те, повярвай ми, това е станало много отдавна. То не трябва да се отрази по никакъв начин върху Джудит. – И тъй като цялата тази тема бе безкрайно мрачна и въздухът буквално се задушаваше от нещастията на графа, додадох: – Аз съм на двайсет и една години и вече приех факта, че имам заварена дъщеря. С Джудит ще станем големи приятелки, обещавам ти. Прости си, Лорънс; аз самата ти простих, че не ми каза.

– Може би един ден ще успея да си простя, но никога няма да го забравя. Как мога да забравя, че Джудит носи гените на майка си. Ами ако в нея се крие лудост, която ще изплува на повърхността след време?

– Кралят е луд. Нима и баща му, Джордж II, беше също луд?

– Някои тори биха побързали да отговорят, че е бил луд – отвърна съпругът ми. – Но не, той определено не беше луд.

Усмихнах се на опита му да се пошегува.

– Знаеш не по-зле от мен, че лудостта не е нещо, което се предава автоматично на детето от бащата или майката. Родителите на Каролайн не са луди, нали?

Лорънс поклати глава.

– Не – отвърна бавно той, – не са, само ме мразят. – Кълна се, че баща ѝ желаше с цялото си сърце и душа дъщеря му да бъде добре. – Но ще ти кажа, че преди пристигането на мис Гилбанк се страхувах за Джудит.

– На колко години беше тя, когато дойде мис Гилбанк?

– Може би на три.

За мен бе лудост да се мисли това, камо ли да се казва, но отново се проявих като образец на спокойствие и разум.

– Джудит е била съвсем малка. Предполагам, че когато родителите видят хаоса, който е в състояние да създаде детето на тази възраст, те са готови да мислят, че е създание на дявола. Точно в такава светлина ме виждаше от време на време и дядо, но аз не полудях. Сега се сетих – наричаше ме дяволско изчадие.

Графът се засмя при тези думи, наистина се засмя, както се бях надала. Нима бях толкова доволна от себе си и начина, по който се бях

справила с положението, че в действителност само аз бях изпитала облекчение? Не, готова съм да се закълна, той изглеждаше подмладен, раменете му не бяха увиснали така нещастно – сякаш товарът бе вдигнат от тях.

Когато малко по-късно ме изпрати до вратата на Синята стая, той докосна леко с пръсти брадичката ми.

– Ти олицетворяваш всичко, на което можем да се надявам, Анди. Може би дори повече. Ще размисля върху това, което каза тази вечер. Лека нощ, скъпа Анди.

Разходих Джордж, който този път направи много по-бързо избора си, и успях да се отърва от Белинда; тя бе готова да остане и да клюкарства до среднощ. Най-сетне се отпуснах на леглото. Териерът реши също да спи под завивките и притисна топлото си телце в коленете ми. Трябваше да призная, че днес бе един от изпълнените с най-много събития, най-неочакваният, най-страховитият и най-мъчителен ден в живота ми.

Бях усетила нещо студено и недоброжелателно в Черната стая, знаех, че нещо бе привлякло Амилия в другата празна стая, и бях паднала по стълбите... о, Боже, дори аз бях прекалено изморена, за да изредя останалите събития в ума си. Но в крайна сметка всичко бе завършило добре, всичко, освен случилото се с Амилия и отказът на всички да направят нещо по този въпрос.

Утре щях да отида в онази малка празна стая, да постоя известно време в нея и да видя дали нещо ще се случи с мен. Настръхнах при тази мисъл. Все пак по-добре беше да се изправиш срещу неизвестното, отколкото да се свиваш страхливо в черупката си и да отричаш съществуването му, както постъпваха всички останали.

Заспах, усещайки през муселинената нощница заврения в задната част на коляното ми влажен нос на Джордж.

Не знам кога се събудих, не се чуваше никакъв звук. Но както спях и сънувах, че яздя из йоркширските блата, се събудих напълно и отворих широко очи, опитвайки да свикна с полумрака в осветената от лунната светлина стая.

И тогава я видях. Разгърсих глава, защото не исках да повярвам на очите си, но фигурата не изчезна, не помръдна. Просто стоеше пред мен, неподвижна и мълчалива, като замръзнала статуя от ада, мъртва, и същевременно само на петдесетина сантиметра от леглото ми.

Помня, че чух хъркането на Джордж, макар всичко в мен да се вледени. Бавно, много бавно измъкнах ръце изпод завивките.

Още по-бавно започнах да се изправам. Джордж се размърда, но продължи да спи.

Мъртвешки неподвижната фигура тръгна бавно към края на леглото, към мен. Когато мина пред осветения от луната прозорец я видях добре. Беше някаква старица, ужасно безформена, по-стара от смъртта. Върху обезобразеното ѝ лице висяха сплетени бели коси. От гърлото ми се надигна вик, но за мой ужас, когато отворих уста, оттам излезе само някакво жалко скимтене. Чувствах се буквално закована на мястото си, толкова уплашена, че не можех да помръдна.

Чух собствения си глас, подобен по-скоро на грачене.

– Коя сте вие? Какво искате от мен?

Старицата, която не можеше да бъде истинска, отвърна с тънък и сух като хартия глас:

– Ти си отвратително създание. Ти си злото, посетило отново тази къща. Ти си лоша и ще си платиш за всичко.

Изхълцах от ужас. Сега усетих, че Джордж се раздвижи и за първи път, откакто внезапно се бях събудила и бях видяла ужасната фигура в другия край на леглото, изпитах страх за някой друг, освен за себе си.

Отметнах завивките, грабнах териера и се търкулнах към другия край на леглото, по-далеч от кошмарното привидение.

Но очевидно не го направих достатъчно бързо, или гротескното старо създание се движеше по-бързо от живите. Тя се надвеси над мен, както лежах парализирана върху леглото; в изкривените си пръсти държеше златен нож, с извит край като ятаган. Вдигна го високо над главата си, готова да замахне.

Търкулнах се отново в другата посока. Джордж залая диво, като опитваше да се измъкне от ръцете ми, за да атакува призрака.

– Коя си ти? – извиках аз. – Какво искаш от мен?

Знаех, че въпросите са глупави, но те просто сами излязоха от уста ми. Старицата се спусна отново към мен с намерението да ме намушка, все така вдигнала високо над главата си златния нож. Видях, как той започна да се приближава към гърдите ми. Грабнах една възглавница със свободната си ръка и я метнах по нея. Тя улучи ножа и я накара да спре за момент. Аз се възползвах и без да изпускам лудо лаещия Джордж, хукнах към вратата на стаята си.

Дръжката не помръдваше. „О, Боже!“ – помислих си аз, докато я дърпах и друсках трескаво, с треперещи и побелели от напрежението пръсти. Не помнех да съм заключвала вратата, но очевидно точно така бях направила. Просто бях забравила. Завъртях ключа, който си стоеше

в ключалката. Обърнах се; старицата бързаше към нас със странна, конвулсивна походка. Ключът се завъртя и вратата най-после се отвори с трясък, така че едва не паднах навън в коридора.

Значи все пак бях заключила вратата. Как тогава бе влязло в стаята ми това създание?

Хукнах с всичка сила, без да поглеждам назад, притиснала териера към себе си. Нямах намерение да го оставя да се спусне след старицата.

Никога през живота си не бях тичала толкова бързо, както сега по дългия коридор. Най-сетне спрях паникьосана пред вратата на една стая. Знаех кой се намира зад нея и всъщност точно затова бях дошла именно тук. Заблъсках с юмруци по старото дъбово дърво.

Отвътре се дочу приглушен мъжки глас. Продължих да блъскам, а Джордж лаеше като подивял. Бях благодарна за шума, който вдигаше. Така щях да накарам онова създание да се замисли дали да ме последва.

Погледнах назад. Не видях нищо, но пулсът ми не се успокои изобщо.

Най-сетне, както ми се стори, след цяла вечност, вратата се отвори и на прага се появи Джон, навлякъл набързо някакви бричове и без нищо друго.

Щеше да бъде без значение, дори да беше във ваната. Хвърлих се на врата му. Териерът разбра за кого става дума и вече наистина побесня.

Младият мъж успя да запази равновесие.

– Анди, за Бога, какво става? Какво се е случило? Джордж, млъкни!

Кучето ми можеше да бъде накарано да млъкне само по един начин като го вземеш. Джон така и направи, или по-точно го измъкна изпод десния ми лакът, с който го бях стиснала. Взе го в едната си ръка, а с другата ме прегърна.

Дишах толкова тежко и учестено, че не можех да говоря. Просто стоях тук, притисната в мъжа, от когото се боях с цялото си същество, и не исках да помръдна; достатъчно ми беше да го чувствам – топъл и силен, да знам, че държи и Джордж, и мен, и че и двамата сме в безопасност.

– Всичко е наред – рече той и топлият му дъх погали косата ми. – Всичко ще се оправи. Джордж, точно така, само ме ближи по ръката и рамото, толкова далеч, колкото позволява малкото ти езиче. Анди, възвърна ли си вече дъха? Можеш ли да ми обясниш какво се е случило?

– Почти – отвърнах аз, допряла лице в рамото му. – Още не, но почти.

– Продължавай да дишаш, поемай си спокойно и дълбоко въздух... точно така.

Той продължаваше да ни държи в обятията си, олицетворение на спокойствието и стабилността. Никога в живота си не бях чувствала такава благодарност, както в този момент, задето този мъж беше тук и бе толкова близо, че усещах ударите на сърцето му.

– Е, ако вече си в състояние, разкажи какво стана. Да не се е случило нещо с Джордж?

Усетих широката му длан на гърба си. Чувствах излъчващата се от нея топлина и топлината на цялото му тяло през лепената си нощницата. Беше прекрасно. Бях жива. И в безопасност.

Започнах да броя ударите на сърцето му; усещах ги дълбоко в себе си. Бяха равномерни, топли и силни. Вече можех да дишам нормално. Отдръпнах се малко, съвсем малко, макар да не ми се искаше. Не исках да изгубя топлината му.

– Добре съм, да, наистина, вече съм добре.

– Да не е избухнал пожар в стаята ти?

– Не.

– Да не би гардеробът да е паднал?

– Не е помръдвал.

– Може би през прозореца са влезли прилепи?

– Няма никакви прилепи.

Джон изруга. Толкова се изненадах, че едва не паднах.

– Значи е проклетата Синя стая – възкликна той и изруга отново. – Видяла си нещо, което според теб е било призрак, така ли? Решила си, че си видяла нещо, и то те е уплашило до смърт.

– Наистина го видях. Беше ужасно и реално. Опита да ме убие с нож със закривено острие. Грабнах Джордж и хукнах. Тук. При теб.

Дори да му се беше сторило странно, дори да се бе запитал защо не съм отишла при съпруга си, който спеше в съседната на неговата спалня, той не каза нищо, само ме привлече отново към себе си. Обвих ръце около врата му. Кожата му беше толкова топла, толкова гладка, и той беше мъж... опасен мъж. А аз се бях залепила за него, и то почти без нищо на гърба си. Освен една нищо и никаква нощница.

– О, по дяволите! – промърморих аз и започнах да се отдръпвам много бавно от него.

В гласа му долових развеселени нотки и още нещо, което обаче не успях да идентифицирам.

– Чудех се колко време ще ти бъде необходимо, за да си дадеш

сметка как си се приближила до звяра, а той може да се окаже по-опасен от онова, което си видяла в Синята стая, каквото и да е то. – Въздъхна дълбоко. – Знаеш ли, Анди, звярът изобщо не е опасен, но ти просто не можеш да се накараш да го повярваш.

Не можех да се разправам по тая тема точно сега, просто не бях в състояние.

– Говориш глупости, а моментът наистина не е никак подходящ.

Джон се засмя.

– Ела вътре. Ще запалим някаква светлина и ще можеш да ми кажеш нещо повече за това същество, което те е нападнало с нож. Джордж, млъкни, ще те взема пак, само ми дай минутка, докато запала свещите.

Двамата с териера го последвахме плътно; няхах намерение да позволя да ни раздели по-голямо разстояние от трийсетина сантиметра. Но първо затворих вратата на спалнята му и я заключих.

– Не мисля, че онова създание тръгна след мен, но не искам да рискувам. Ако то се появи и ти изгубиш съзнание от ужас, аз ще се озова отново в много неизгодна позиция.

Младият мъж поклати глава.

– Беше толкова уплашена, че само допреди две минути не можеше да говориш, а сега вече се шегуваш със станалото. Наистина си изумителна.

И продължи да се смее, докато палеше свещите.

Подаде ми един свещник и ме огледа от глава до пети.

– Вероятно ти е студено – рече той и ми подаде халата си.

Облече ми го, сякаш бях малко дете. После завърза колана около кръста ми.

Джордж изскимтя. Джон се наведе и го вдигна.

– Благодаря ти, че излезе така бързо. Още три секунди, и щях да избия вратата с ритник.

Той сведе поглед към босите ми крака.

– Говориш най-странни неща. Определено имаш дарба в това отношение.

Остави отново кучето на пода и премести свещника върху стоящата край вратата масичка. Приблужи се до мен, придърпа ме към себе си и започна да ме гали по косите. Те падаха в див къдрав безпорядък по гърба ми; панделата, която си връзвах преди лягане, бе паднала някъде.

– Добре ли си вече?

– Да – отвърнах бавно аз и този път усетих страх от съвсем друг

род.

– Може би е време да доведеш съпруга си – рече той, като се откъсна от мен и взе отново териера. – Знаеш ли, стаята на стареца се намира вляво по-нататък по коридора. Не мислиш ли, че той, а не завареният ти племенник, би трябвало да ти помага в подобни ситуации?

– Копеле! – възкликнах аз, завъртях се на босите си пети и се приближих до вратата.

Отключих я. Установих с удоволствие, че ръцете ми не трепереха вече.

Щом се подадох в коридора, видях Томас и Лорънс, които тичаха към мен от противоположни посоки.

Графът стигна пръв до мен. Огледа халата на Джон, босите ми крака, разчорлените коси, и заяви:

– Нещо се е случило. Добре ли си?

Стоях неподвижно, без да се докосвам до него, тъй като бях възвърнала равновесието си, и не желаех да бъда притискана от друг мъж, който и да е той.

– Да – отговорих аз. – И двамата с Джордж сме добре.

Томас спря пред нас, задъхан. Изглеждаше красив, въпреки мятания се около босите му крака халат и разрошените коси.

– Какво става тук? – попита той, но чичо му само поклати глава.

– Не знам още. Но нещо очевидно се е случило. Анди?

Всички бяхме застанали наред спалнята на Джон, а светлината на свещите потрепваше леко, тъй като прозорецът до леглото на младия мъж беше отворен. Обвих длани около раменете си, но това се оказа недостатъчно. Наведох се и вдигнах Джордж. Нямах намерение да го оставя да си тръгне. Той сякаш усети, че става нещо и се нуждае от него. Намести се удобно в ръцете ми.

– Кажим какво е станало – обади се Джон и се приближи до камината, за да запали огън.

В този момент на прага се появи Амилия; прекрасните ѝ черни коси се спускаха като дълъг копринен шал по гърба ѝ.

– Събудих се внезапно – започнах аз и преглътнах, тъй като усетих потрепване в гласа си. – Нямах представа защо, но се събудих. И видях нещо много грозно, не може да се каже, че беше човек; то стоеше като неодушевен предмет край другия край на леглото ми, неподвижно като статуя, сякаш не беше в действителност там. Скоро разбрах, че е някаква старица, отвратителна, с разбъркана бяла коса. Когато я попитах какво иска, тя отвърна, че съм била отвратително същество и други

подобни определения, и ще си платя за всичко. После вдигна ножа и тръгна към мен. Хвърлих отгоре ѝ една възглавница, грабнах Джордж и успяхме да се измъкнем от стаята.

Настъпи мълчание.

– Помниш ли какво точно ти каза старицата? – попита най-сетне Джон.

Поклатих глава.

– Може би ще ми се избистри в главата утре. В момента там е истинска каша, освен частта за отвратителното създание. Не е лесно да забравиш, ако те нарекат така.

Мълчанието продължи. Междуременно четирите чифта очи не се отделяха от лицето ми.

– Чуйте, знам, че не ми вярвате, особено след онова, което почувствах в Черната стая и което казах, че е станало с Амилия. Но всичко е вярно. Не бих измисляла подобни неща. Струва ми се, че не бих успяла да си представя подобно нещо. Беше ужасяващо. И много истинско. Старицата се опита да ме убие.

След нова порция мълчание съпругът ми се обади с много тих глас.

– Нещо със сигурност се е случило, Анди. Искаш ли чаша чай?

– Извинете ме – рече Джон. – Отивам в Синята стая; ще видя какво мога да открия.

– Идвам с теб – заяви брат му.

Знаех, че стаята ще е празна. Старицата нямаше да чака там. Защо за го прави?

– Наистина много си се изплашила – рече Амилия. – Без значение какво е станало, дали е било насън или другояче, но все още трепериш. По-добре поседни, Анди.

– Не – отвърнах аз. – Искам да се върна в Синята стая.

Не обърнах внимание на съпруга си, който бе протегнал ръка към мен. Джордж ме последва незабавно. Докато вървахме заедно по коридора, усещах как парализиращият страх става все по-силен с всяка следваща стъпка.

Когато стигнах до вратата, вече бях вцепенена от страх. Беше ужасно усещане. Чувствах се безпомощна; умът ми просто не желаше да продължавам повече в тази посока.

Кучето изля.

– Всичко е наред – провикна се Джон. – Можете да влизате и двамата.

– Тук няма нищо – рече Томас; забелязах, че движи непохватно

лявата си ръка.

Какво, по дяволите, можеше да му е станало с лявата ръка?

– Не съм очаквала старицата да чака, за да ви поздрави, след като не успя да ме убие. Или може би е имала намерение само да ме изплаши, като заяви, че ще си платя за всичко. Не знам, но извитият нож беше остър; блесна, като го вдигна над главата си.

– Извит нож ли? – попита Джон и притихна.

– Да. Но не беше сребърен. Приличаше на лъснато до блясък злато. Защо?

Младият мъж изруга под носа си, след което рече:

– Само момент.

И излезе.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Седнах на ръба на ръба на един от деликатните столове. Слава Богу Джордж бе доволен да стои в скута ми. Докато чаках, галех ушите му, без да казвам нищо, само се взирах в студената камина.

Лорънс и Амилия влязоха в стаята.

– Анди – промълви съпругът ми и се приближи. Коленичи до мен и взе дланта ми в ръката си. – Намираш се в нова къща. Толкова неща се случиха днес, все страховити и неочаквани, които биха изгълнили с кошмари дори най-флегматичния човек. Боже мой, та ти даже падна и си удари главата. Кой знае какво би могъл да създаде в мрака този удар?

Усмихнах му се. Всичко, което казваше, беше вярно.

– Не съм измислила нищо. Нито съм го сънувала. Стана точно така, както ти казах.

– Анди, нищо подобно не се е случвало досега в Девбридж Манър – обади се Амилия. – Нали, чичо Лорънс?

Той поклати глава.

– Чували сме, разбира се, истории за духове, появяващи се в тази стая, за странни шумове и сенки, които не би трябвало да бъдат тук, но никой от нас не е виждал нищо необичайно. Били са винаги само слухове, нищо повече.

– Не – заяви бавно Томас. – Това не е съвсем вярно. Помня, че веднъж бях в тази стая, малко след смъртта на Каролайн, и четях пред камината. Трябва да съм заспал. Нещо докосна бузата ми, топло и едновременно – като парче лед. Когато отворих очи, я видях, но само за миг, и после си отиде, или по-скоро – се разтопи във въздуха.

Изгледах го съсредоточено; не ми се искаше да му вярвам. Приличаше по-скоро на творение на развнтено момчешко въображение. А какво представлявах в такъв случай пък аз самата? Бях момиче с голямо въображение.

Но не бях сънувала случилото се, не бях.

Вдигнах поглед, когато Джон влезе в стаята. Джордж надигна глава и изскимтя. Започнах да го галя отново, със съвсем бавни движения на дланта.

– Ножът ми е на мястото си, а шкафът е заключен. – Втренчих се неразбиращо насреща му. – Аз колекционирам ножове – обърна се към мен той. – Един от най-ценните сред тях е мавърски церемониален нож,

на повече от триста години. Има остро закривено острие, а към дръжката му е прикрепен красив червен копринен пискюл. И, най-важното, острието е златно, а не сребърно. Той си стои на мястото, под стъклен похлупак и зад заключена врата.

– Искам да го видя – възкликнах аз; станаха веднага и тръгнах към вратата преди графът да поиска да разбере дали не съм луда като втората му съпруга.

Джон нямаше друг избор, освен да ме придружи, тъй като няхах представа къде държи колекцията си от ножове. Тя се оказа в стаята му, разбира се.

Младият мъж запали още свещи. Всички вървахме зад него, дори Амилия, която се прозяваше и твърдеше, че това е прекалено за ума ми, че подобен странен сън би могъл да споходи всеки един от нас, като се има предвид случилото се през деня, който на всичкото отгоре бе първият ми ден в Девбридж Манър.

Аз не отговорих, само следвах Джон. Едва не се задавих, когато видях поставения върху възглавничка от аленочервено кадифе нож. Отстъпих крачка назад.

– Точно това е ножът, който държеше старицата – промълвих аз. – Сега си спомних и пискюла. Той се мяташе, когато тя вдигнеше ножа. И двата големи рубина, по един в двата края на дръжката. Помня ярките червени петна. – Обърнах се и изгледах събеседниците си. – Как е възможно ножът да е бил върнат толкова бързо тук?

– Не е възможно – отвърна Лорънс. – Трябва да си го видяла по-рано, когато дойде тук, и той се е превърнал в ножа от твоя кошмар.

– Не, не съм го видяла.

– Анди – рече Амилия и се приближи да ме погали по рамото. – Не мисли повече за това. То е свършило. Ти си добре. Джордж е добре. Днес преживя труден ден. До утре сутринта ще забравиш всичко.

В този момент за първи път аз също се усъмних, че съм видяла в действителност старицата; може би наистина бе резултат от удара на главата или ужасната студена заплаха, която бях почувствала в Черната стая. И подсилени от затръшването на вратата в лицето ми и викащата ме Амилия, хваната като в капан в празното помещение.

Вече не знаех какво да мисля. Заля ме огромна вълна от изтощение. Нямаше какво повече да кажа. Обърнах гръб и на четиримата и тръгнах бавно към Синята стая. Джордж ме последва веднага.

– Днес беше едва първият й ден тук – чух гласа на Томас. – Страх ми е да си помисля какво ще стане на втория.

Аз се страхувах повече и от него от тази перспектива.

Затворих вратата на стаята си и, след кратък размисъл, завъртях ключа в ключалката. Ако старицата се появеше отново, щеше да има само две обяснения – тя бе или последствие от силния удар по главата, който бях преживяла сутринта, или привидение. Нито едната, нито другата перспектива не обещавахе нищо добро.

За огромна изненада заспах почти веднага. Кой знае как обаче Джордж успя да ме изпревари. Затворих очи, унесена от звуците на хъркането му.

Първата ми мисъл на другата сутрин беше: „Не, нищо не съм си въобразила.“ Щях да претърся цялата къща, дори да трябваше да го сторя съвсем сама. Щях да открия коя беше ужасната старица, която ме беше изплашила до обезумяване.

Когато видях как ме гледаха всички по време на закуска, реших да сменя тактиката. Усмивнах им се до уши и заявих:

– Всички бяхте много мили. Божичко, дори се държахте безкрайно добре с мен посред нощ, когато очевидно изпуснах юздите на въображението си и то ми погоди номер със създаването на онзи страховит образ. Извинявам се на всички ви. Случилото се е забравено. Благодаря, че бяхте толкова мили. Бих искала да закуся бъркани яйца.

Взех си чинията и се приближих до шкафа. Сложих за Джордж три парчета препечен до хрупкаво бекон и една малка херинга. Не се изненадах изобщо, че разговорът не вървеше. Въпреки всичко, продължавах да излъчвам добро настроение и да не обсъждам нищо по-сериозно от необичайно хубавото за ноември време. Не след дълго всички си отдъгнаха с облекчение, образно казано, и започнаха да се държат по нормалния си начин.

Към десет часа облякох дрехите за езда и тръгнах към конюшната, последвана от Джордж. Беше облачно и сравнително студено; от хубавото време бе останал само спомен. Но Брантли ме увери, че няма да завали преди три часа.

Повярвах му безусловно, защото бях убедена, че е Мойсей.

Ръкър оседла Малката Бес и ми помогна да я възседна. Потупах я по лъскавата шия.

– Прекрасна си, знаеш ли го? – Териерът се съдираше от лаене, за това помолих Ръкър да ми го подаде. – Ще потича по-късно. Засега може да поязди.

Хвърлих изпълнен с копнеж поглед към Темпест и тупнах леко с токове хълбоците на кобилата. Викнах през рамо на коняря, който стоеше на мястото си, за да ме изпроводи с поглед:

– Ако някой пита къде съм, кажи му, че съм отишла в селото, за да се запозная с нашите търговци.

Но не отидох в селото. Тримата се запътихме към тесния поток, който течеше из имението Девбридж от изток на запад. Оставих кобилата да пасе на воля каквато трева пожелае. Заведох терьера до брега на потока и седнах под една широка върба. Джордж се настани до мен.

– Джордж – рекох аз. – Възможно е онази страховита жена да е плод на въображението ми. Не мисля така, но все пак трябва да огледам всички възможности.

Кучето се обърна и ме погледна. Наклони глава на една страна.

– От друга страна, не е възможно и твоето въображение да е родило образа ѝ. Видях те как я гледаше и лаеше до скъсване. Беше уплашен не по-малко от мен, но въпреки това беше готов да се хвърлиш към гърлото ѝ, нали, смелото ми момче?

Той изскимтя тихичко.

Започнах да го галя по главата; той се вираше някъде над потока и потреперваше леко, тъй като обичаше да го галя и да го почесвам тук-там, по места, които му беше трудно да достигне.

– Не смяташ ли, че е невъзможно злият дух да върне така внимателно ножа в колекцията на Джон, която по една случайност се намира в стаята му?

Терьерът изскимтя отново, вероятно защото чу името на Джон.

– Но знаеш ли, Джордж, ние говорим за две съвсем различни неща, които стават тук. В онази проклета Черна стая имаше нещо ужасно, което не мога да си обясня и това ме плаши страшно много. Но онази старица... тя имаше доста човешки вид. Дори аз да съм се побъркала и да съм я сънувала, ти не може да си сторил същото. Не, тя е реална, тя съществува, тя е тук. Да не забравяме и случилото се с Амилия в онази стая. Двамата с теб ще надникнем там, като се върнем в къщата, макар изобщо да не ми се ходи. Някой или се опита да ме убие, или да ме уплаши толкова, че да ме накара да си тръгна. Трябвало да платя за всичко това. Какво означават тези думи? И кой и защо го казва, Джордж?

Кучето все така не отговаряше.

Вдигнах го и го притиснах силно към гърдите си. То ми го позволи в продължение на няколко секунди, след което се измъкна и хукна да гони току-що появилия се от гъсталака фазан.

След време извиках Джордж и ягнах отново Малката Бес. Не отидох в малкото селце Девбридж Аштън. Струваше ми се глупаво да ходя там, когато някой се бе вмъкнал в стаята ми с мавърска кама в ръка. Върнах се в Девбридж Манър. Вече знаех какво да правя.

Застанах в средата на празната стая, където предишния ден бе влязла Амилия. Имаше два дълги, тесни прозореца, без пердета, които да омекотят оставяното от тях впечатление; гледаха към пространството пред къщата. Вдясно се виждаха конюшните, вляво – гората.

Дървеният под беше добре излъскан. Помещението бе съвсем празно. Обиколих всички съседни стаи. Бяха или спални, или дневни, и едните, и другите очарователно мебелирани.

Само малкото помещение, в което бе влязла Амилия, бе абсолютно голо. Не усетих нищо, докато стоях в него, абсолютно нищо. Но предишния ден тук бе имало нещо, нещо, което бе затръщило вратата в лицето ми. Но то не беше съвсем солидната и реална старица, която снощи бе вдигнала насреща ми церемониалния мавърски нож.

Бях довела Джордж. Той душеше наоколо, но очевидно не усещаше нищо повече от мен. Космите на тила ни не щръкнаха от ужас.

Върнахме се в Синята стая. Веднага заключих вратата. Някога тук е била стаята на Каролайн. Тя се бе покатерила по един от широките прозорци и по перваза се бе добрала до съседното помещение. След което се бе изкачила на северната кула и се бе хвърлила оттам.

Нима беше невъзможно снощната старица също да се бе покатерила по прозореца и да бе вървяла по перваза, докато стигне до друга стая?

Томас беше разказал за жената, която бе зърнал тук за момент, когато бил малък. Възможно ли бе да е бил духът на Каролайн? Защо ли е искал да се върне тук, точно в тази стая? Заради Каролайн ли прислугата смяташе, че помещението се обитава от духове? Или тя беше в другата, малка и празна, стая?

Погърсих мисис Редбрест; тя бе икономка на семейство Линдхърст в продължение на повече години, отколкото аз бях на тази земя. Открих я в очарователния ѝ апартамент в източното крило. Дори да бе изненадана или смутена от неочакваното ми посещение, тя не го показа. Покани ме в прелестната дневна, чиито мебели бяха очевидно отпреди два века. В камината пукаше не особено буен огън. Всички пердета бяха спуснати, за да изолират стаята от засилващия се студ. По всичко личеше, че щеше да завали всеки момент, но когато споделих наблюденията си с мисис Редбрест, тя поклати глава, усмихна се и рече:

– Не, Брантли каза, че няма да завали преди три часа следобед.

Предложи ми чаша чай и аз приех.

Направих ѝ комплимент за ароматния индийски чай и заявих с цялата си сериозност, че разчитам на нейната помощ да ме разведе из Девбридж Манър, който беше наистина огромен. Когато се налагаше, можех да лъжа по-изкусно от хлевоустите виги, както бе твърдял неведнъж дядо ми. В действителност, след навършването на петнайсетата си година, бях започнала да ръководя различните къщи на дядо, включително Диърфийлд Хол, който бе по-голям от Девбридж Манър поне с десетина спални и една бална зала с размери колкото разстоянието между две лондонски пресечки. През първите години бях объркала доста неща, но след осемнайсетия си рожден ден вече бях в състояние да обсъждам с лекота с иконома и ковача поправката на някоя стара вана с медни дръжки и същевременно да решавам с готвачката какво ще сервираме на гостите.

Разпитах мисис Редбрест за семейството ѝ; тя ми каза, че произхожда от клона на Хилдън Дейл от рода Редбрест, и семейството ѝ живее в Йоркшир още от времето, когато викингите дошли от морето, за да изнасилват, грабят и в крайна сметка се установят тук. Да, според нея, в резултат на тези изнасилвания и грабежи, във вените на нейните деди течала малко и от тяхната кръв.

Напредвах съвсем бавно с намерението в крайна сметка да насоча разговора към това, което ме интересува. Когато ѝ подадох чашата си, за да я напълни отново, попитах:

– Случвало ли ви се е да усетите нещо неприятно в Синята стая, мисис Редбрест? Почувствали ли сте нещо по-различно в нея?

Тя изтърва чашата си от изненада. Бърза като змия, аз успях да я хвана във въздуха преди да се бе разбила в лъскавия дъбов под. Слава Богу, че беше празна. Поставих я на масата и заявих спокойно:

– Разкажете ми, мисис Редбрест. Сега аз съм господарката тук, не лейди Каролайн или нейният дух. Кажете ми какво сте видели, чули или усетили в тази стая или в което и да било друго помещение, нещо подобно на случилото се вчера с мисис Томас, когато бе намерена заспала на пода.

Икономката бе много едра жена, на път да прехвърли средната възраст, но все още – красива. Черните ѝ коси бяха прошарени с бели нишки, но бяха гъсти и добре оформени. Това, което задържаеше вниманието ми обаче, беше лицето ѝ, очите. Те бяха тъмни като косите и, в този момент – уплашени.

Тя направи последното, което бях очаквала – закръши ръце. Очевидно бях нагазила в много дълбоки води.

Усмихнах й се.

– Мисис Редбрест, аз съм нова тук. Съпругът ми ме запозна с нещо като история на семейството, но то не е достатъчно. Моля ви, помогнете ми да разбера.

– Миледи – започна бавно тя, – случилото се вчера бе шок за всички нас.

– И още по-голям за мисис Томас.

– О, да, бедната. Но тя бе заспала, бе легнала да подремне посред бял ден, а вратата не беше заключена.

– Убедена съм, че не е била, когато господата от къщата са отишли да видят какво става. Но не това е важното, нали? Сега аз съм графиня Девбридж, мисис Редбрест. Няма връщане назад. Този дом сега е и мой. Несъмнено и вие сте чули за случилото се снощи с мен.

О, да, явно беше чула, и само можех да си представям всички приказки, които бе породила историята сред прислугата. Напълно бе възможно вече да се питаха дали графът не се бе оженил за друга Каролайн. Е, бях променила тактиката си със семейството. Но нямаше да я сменям със слугите. Те знаеха всичко и обичаха да приказват. Бяха част от семейството и всичко, което ставаше, ги засягаше. Те бяха моя шанс да науча какво става. Божичко, какво притеснение виждах в тъмните й очи? Или може би беше страх?

„Не се отказвай“ – помислих си аз. Приведох се към икономката и хванах между дланите си едната й едра ръка. Погледнах я право в очите.

– В Черната стая се усеща някакво злокобно присъствие. В малката празна стая, в която влезе мисис Томас, има нещо съвсем различно. Нямам представа обаче коя беше старицата, която влезе снощи в Синята стая. Помогнете ми, мисис Редбрест. Не искам да умра или да си изгубя разсъдък в тази къща, както е станало с лейди Каролайн.

Моята събеседница издърпа дланта си от ръцете ми и се изправи с учудващо пъргаво за размерите си. Приблужи се до прозорците и дръпна рязко тъмносините пердета, сякаш им беше ядосана. После бавно се обърна към мен.

– Лейди Каролайн носеше лудостта със себе си, в себе си. Вие сте напълно нормална, миледи. И сега, след като признахте пред семейството, че случилото се снощи е само един кошмар, никой няма да помисли другояче.

„Съвсем вярно“ – помислих си аз. Усмихнах й се.

– Така е. Разкажете ми за лейди Каролайн.

– След като нещастната се самоуби, започнаха да се разказват истории, винаги шепнешком, за това, че се връщала в Синята стая. Не исках да им вярвам. На кой му се живее в къща, в която се разхождат призраци?

– На мен определено – не – отвърнах аз и замълчах отново в очакване.

– Най-сетне отидох лично в тази стая и спях на широкото легло, но, кълна ви се, нищо не се случи. Спах много добре, по-добре от обикновено. А когато се събудих, бях спокойна, може би даже необичайно спокойна.

– Може би така спокойна, сякаш някой е бдял над вас през цялата нощ, някой, който ви е харесвал и не е желал да ви изплаши или да ви стори нищо лошо?

Тя кимна бавно.

– Да, точно така се чувствах. Чувала съм толкова истории и може би вярвам на някои от тях, но никога не бих се признала пред негово височество. Ако бедната жена се връща понякога в тази стая, то е, защото прекара в нея повечето си време тук и тя ѝ е позната.

– Каролайн прекарваше ли много време в другата малка стая, която сега е съвсем празна?

– Да – отговори мисис Редбрест. – Там беше личната ѝ музикална стая, където свиреше на арфата си. Свиреше много хубаво и красивите звуци излизаха навън през прозорците. Всички се усмихваха и вдигаха погледи нагоре, когато я чуеха да свири. След смъртта ѝ някои са чували звуците на арфата.

– Защо е празна тази стая?

– Негово височество накара да изнесем всички мебели. Мисля, че прекрасната арфа на лейди Каролайн сега се намира на някой от таваните. Никой не ходи там вече.

– Защото вратата е заключена ли?

– Да, точно така. Отключвам я веднъж седмично, за да може някоя от камериерките да избърше праха в нея. Това е всичко, миледи, кълна ви се. Колкото до случилото се снощи, нямам представа, наистина нямам представа. Духовете съществуват, има ги във всяка голяма къща, но е съвсем друго, когато някой от тях те заплаши. Не би се понавило на никого.

– Тогава случилото се ще остане просто лош сън, мисис Редбрест, тъй като другите варианти са неприемливи. – Изправих се. – Искам да

ви благодаря. Благодарение на вас ми олекна. Скоро ще забравя за ужасната старица, която снощи се нахвърли отгоре ми с ножа на мистър Джон в ръка. Сигурно е най-разумното, което мога да направя.

– Но помислете за всичко, което ви се случи снощи, миледи – толкова страховити неща. От друга страна се намирате в нов за вас дом. Напълно нормално е нещо такова да ви се стори съвсем реално, че почти да ви погълне в себе си.

– Да – промълвих аз и тръгнах към вратата на стаята ѝ. Там се обърнах. – Надявам се да не сънувам повече нищо от този род.

Оставих я със стиснати пред широката гръд длани. Най-вероятно по време на вечерята щеше да каже на прислугата, че никой не знаеше какво се е случило с новата графиня Девбридж предишната нощ. Ах, кой ли можеше да знае? Сън, умопомрачение, може би видение? Слугите щяха да говорят и да правят предположения; може би някой от тях щеше да научи нещо и аз щях да го чуя.

Никога досега не се бях чувствала толкова самотна.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Джон ме откри, докато продължавах да стоя наред малкото празно помещение – музикалната стая на Каролайн. Вероятно мисис Редбрест беше забравила да заключи вратата след вчерашното вълнение.

Младият мъж влезе. Нямахме нужда да го видя или да чуя гласа му, за да разбера, че е той. Усетих го в самия въздух.

– Както разбрах, си променила разказа си. Вече си била съгласна с всички, че снощната старица е била само един кошмар.

– Точно така – отвърнах аз и се обърнах с лице към него.

Не се помръднах от прозореца. Искях да бъда по-далеч от него, особено след снощи.

– Е, тогава, ако вярваш наистина, че е било сън, няма причина да се връщаш в Лондон на безопасно място.

– Не, ножът в съня не може да те намушка.

– Да, доколкото знам.

Усмяхнах му се.

– Сега, като стана дума, защо ти беше нужно толкова време, за да отвориш вратата на стаята си. Интересно какво би отговорил на този въпрос?

– Бях гол.

Погледнах надолу към тялото му. Просто не можах да се удържа. И той разбра, дяволите да го вземат, разбра какви мисли бе събудил в главата ми.

– Нали си чувала за голите мъже, Анди? И това те разстройва. – Сви рамене. – Няма значение. Както казах, когато задумка по вратата, аз бях гол, така че се наложи първо да си обуя бричовите.

Сега вече очите ми бяха заковани здраво върху лицето му и нямаше да мръднат повече оттам.

– Лорънс ми каза, че Каролайн не е имала добро отношение към вас с Томас. Искала е тя да роди наследника.

Той прие промяната на темата и отвърна:

– Просто не си спомням. Каролайн беше...

Спря и погледна към дългите прозорци; може би виждаше нещо, което не беше вече там.

– Беше какво?

– Беше като принцеса от приказките. Аз бях още момче, само на

дванайсет години. С Томас бяхме живели тук само около шест месеца, преди чичо да се ожени за нея. И двамата няхахме нищо против. Каролайн беше мила и смехът ѝ бе най-сладкият звук, който бях чувал в живота си дотогава. Имаше още нещо, разбира се. Тя беше само с осем години по-голяма от мен. Дори тогава чичо Лорънс искаше да има съвсем млада съпруга.

– Ти не забеляза ли нещо нередно у нея?

– Имаш предвид лудостта ѝ. Тя се появи след като с чичо бяха женени известно време, може би около година по-късно. Слугите се учудваха на глас на някои от странностите ѝ. Помня, когато чичо ми каза, че съпругата му не се чувствала добре. Аз му отговорих, че дамите понякога повръщат, щом чакат бебе.

– Ти, дванайсетгодишното момче, си знаел това? И си го казал на чичо си?

– О, тогава бях на тринайсет, може би дори на четиринайсет. Да, казах му го, и бях смъмрен. Честно казано, аз помня Каролайн като вечно смееща се и безгрижна. Но пък и почти не живеех тук по време на брака им и по-късно. Да не би да ревнуваш от втората съпруга на чичо ми?

Не отговорих. Изгледах го строго, преди да кажа:

– Ако предположим само за момент, че старицата от снощи е била реална, и като се има предвид, че ти единствен в Девбридж Манър би желал да ме видиш да се махна оттук...

– Да, това е напълно вярно. Мястото ти не е тук, не и като съпруга на чичо Лорънс, която спи сама в стаята си, докато той спи сам в господарската спалня.

– Не е твоя работа какво правим ние.

В тъмните му очи припламнаха отново онези гневни искрици и аз ги почувствах като удар.

– Ако можеш – рече вбесено той, като се обърна с намерението да излезе, – още сега бих те метнал в някоя карета и бих те отвел в Лондон. Но знаеш ли, Анди, никога не бих те нарекъл отвратително същество. Нали така била казала старицата?

И излезе преди да успее да кажа каквото и да било.

Обърнах се отново към прозореца. Не знам колко време стоях така, без да мисля; просто поглъщах всичко и опитвах да си представя какво може да е имало в тази странна стая, когато тя ми извика от вратата. За момент помислих, че е Каролайн, която ме бе заварила тук.

– Надявам се, че днес се чувстваш добре, Анди.

Естествено не беше Каролайн.

– Джудит – възкликнах аз, като се обърнах. Приятно ми беше да я видя. Сладкото ѝ лице беше толкова открито. – Добре съм, благодаря.

– Тревожеш се за теб, Анди. Мис Гилбанк – също. Тя каза, че случилото се с теб снощи било наистина ужасно. Каза, че тя най-вероятно няма да събере смелост да се хвърли към вратата като теб.

– Мисля, че ние сме в състояние да направим буквално всичко, когато бъдем принудени.

– Какво търсиш тук?

– Това е била музикалната стая на майка ти, нали?

Момиченцето кимна и започна да ходи из празното помещение, като докосваше ту тук, ту там стената с върховете на пръстите си.

– Така ми каза мисис Редбрест. Спомена също, че майка ми свирела много хубаво на арфа. Както изглежда аз нямам нейния талант. Мис Гилбанк твърди, че просто трябва да продължавам да се упражнявам. Аз обаче усещам, че според нея случаят е безнадежден. Анди, относно случилото се снощи – сега наистина ли мислиш, че е било кошмар?

– Ами, всички така мислят, следователно най-вероятно точно така е и станало.

– Добре казано, но не разбрах какво е твоето мнение.

Нея не беше толкова лесно да я излъжа, както излъгах другите.

– Ще го запазиш ли за себе си, Джудит?

Очите ѝ се уголемиха и тя пристъпи към мен.

– Кълна се да не кажа на никого.

– Старицата снощи беше съвсем реална.

– Откъде си толкова сигурна?

– Джордж също я видя. Беше ясно, че я видя, защото се скъса да лае; едва го удържах да не скочи отгоре ѝ. Кучетата не лаят по чуждите кошмари.

– О, Божичко, абсолютно си права. В такъв случай няма никакво съмнение. Каза ли го на татко?

– Не, не го казах. Слушай, Джудит. Възрастните не обичат да вярват в неща, които не могат да се обяснят лесно. Това ги прави несигурни, нервни. Дори да им кажеш за Джордж, то нямаше да им допадне. Предпочитат да мислят, че съм си измислила всичко.

– Но ти не си го измислила. Реши ли какво ще правиш?

Усмихнах ѝ се и същевременно съумях да изрека истината, макар да не беше никак лесно.

– Искаш да кажеш, дали ще напусна Девбридж Манър преди да ме

накарат да платя за всичко?

– Така ли ти каза старицата?

– Да, и някои други неща.

– За какво би трябвало да платиш според нея?

– Не знам. Но запомних, че съм злото, което посещава отново къщата. Виждаш ли някакъв смисъл?

Джудит поклати глава. Може би бях прекалено откровена с нея, но ми се струваше, че тя заслужаваше да чуе истината.

– Искане ми се да можех да се сетя за нещо – рече тя и се приближи до мен край прозореца. – Често седях тук и наблюдавах как градинарите подрязват поляната пред входа. Сладкият мирис на прясно окосената трева влизаше през отворения прозорец. Тогава беше лято, разбира се. Не искам да си тръгваш, Анди, но знам, че сигурно си много изплашена.

– Аз също не искам да си тръгвам. Сега аз съм господарката тук. Повечето хора биха казали, че мястото ми е точно тук.

– Какво тогава ще правим?

Сега вече бяхме трима, не само не двамата с Джордж. Тя подаде ръка и аз я хванах.

– Искаш ли да дойдеш с мен в Синята стая? Може би ще успеем да открием кой ме изплаши така снощи. Жената носеше ножа на Джон. А малко по-късно ножът си беше на мястото, в колекцията, на копринената си възглавничка. Как според теб е станало това?

– О, не, нали не мислиш, че Джон се е дегизирал като ужасната старица и е дошъл в стаята ти?

– Беше неговият нож. Когато се спуснах по коридора и задумках по вратата на спалнята му, той се позабави доста, докато ми отвори. Защо според теб?

– О, Боже, да не мислиш, че през това време е смъквал разчорлената сива перука и дрехата на старицата?

– И е поставял мавърския нож обратно на мястото му върху кади-фената възглавничка.

– Но, Анди, ако той е бил в твоята стая и не те е гонил из коридора, как тогава е могъл да се върне в стаята си и да ти отвори?

– Прекрасен въпрос, нали? Но това не е всичко, Джудит. Вратата ми беше заключена.

Момичето наклони глава леко на една страна и гъстите руси коси се спуснаха като завеса върху бузата ѝ.

– Не разбирам. Не, почакай. – И тогава благоприличното момиченце, което обичаше да се обзалагам, изсвири с уста. – Друг начин за

влизане в Синята стая? Таен вход? За това си мислиш, нали? О, Божичко, Анди, представи си под цялата къща да се вие някакъв тъмен тесен коридор. О, Боже.

– Съществува и друга възможност. Первазът от външната страна на прозореца. Достатъчно е широк някой да се промъкне по него от друга стая.

Нямах намерение да ѝ казвам, че точно така се бе измъкнала майка ѝ, за да се качи на северната кула и да се хвърли от нея.

– Аз предпочитам тайния проход – заяви Джудит и изскочи от стаята.

Тръгнах по-бавно след нея. Всъщност аз май също предпочитам тайния коридор. Дали не сгреших като ѝ се доверих? Не мислех така, но в Девбридж Манър нищо нямаше логика. Поне откакто аз бях пристигнала тук.

– Не си ли чувала някой да говори за такива проходи? Баща ти? Брантли? Някой друг?

– Не – отвърна тя, видимо разочарована. – Но ако има такъв и той води до Синята стая, ще го открием. Знаеш ли, Анди, трябва да питаме татко. Той би трябвало да знае, нали?

– Много е вероятно.

Но нямаше как да питам Лорънс за такива неща. Разбира се, той сигурно знаеше, но ако го попитах, щеше да му стане ясно, че изобщо не съм си променила мнението във връзка със снощната случка. Щеше да разбере, че все още вярвам в съществуването на старицата.

– В никакъв случай не го питай, Джудит. Нека да запазим това само между нас двете. А сега можем да отделим известно време за търсенето на коридора. Искаш ли?

Тя се съгласи веднага. А аз не можах да си спомня доколко можеше да се вярва на едно дванайсетгодишно момиче да пази тайна.

Отворих вратата и влязох в Синята стая. Джордж спеше пред камината. Той отвори леко едното си око, видя Джудит, очевидно си спомни, че тя го обожаваше, и се изправи бавно, като отдели нужното време да протегне един по един всичките си крака. Но не изляз.

– Очевидно Брантли пак му е давал уроци – заявих аз, още по-изумена. – Иначе вече щеше да се е скъсал от лаене.

Момичето се приближи до него, отпусна се на колене и попита с изпълнен с обожание глас:

– Липсвах ли ти, Джордж? Би ли искал някоя нощ да дойдеш да спиш при мен? Ще се промъкна в кухнята и ще ти донеса всичко, което

желаш. – Вдигна лице към мен. – Може ли да бъде подкупен, Анди?

– Само за миг – отвърнах аз. – Луд е по хрупкав бекон. Дай му го и е твой.

Териерът я близна по ръката и й позволи да го вземе. Нямахме капчица срам.

Джудит се засмя. Той започна да я ближе и продължи да го прави дотогава, докато най-вероятно езикът му изсъхна.

– Защо стоеше сама в музикалната стая на майка ми, Анди?

– И аз като теб харесвам гледката, която се разкрива от прозореца. Освен това възнамерявам да я използвам. Може би ще я направя кабинет, където ще мога да пиша писма и т.н.

Момичето кимна. Явно не я интересуваше. И можеше да се очаква, след като майка ѝ бе умряла малко след нейното раждане.

– Стаята е голяма – додадох аз. – Мисля да започна от стената с камината.

Джудит постави внимателно Джордж отново върху килима пред камината. Той заспа веднага, а аз бях готова да се закълна, че на грозната му муцуна бе изписана усмивка.

– Ослушвай се за къртене на кухо – обясних аз и започнах да почквам по стената.

Тя последва примера ми.

Не след дълго на вратата се похлопа.

Незабавно слязох от стола, на който се бях покачила. Беше Амилия; тя влезе в стаята и постави длан върху ръката ми.

– Слушай, Анди, спомних си още нещо от онова, което се случи вчера. Допреди малко лежах на леглото си, за да подремна, както ме умоляваше Томас. Когато затворих очи, изведнъж си спомних как онази врата се затвори с трясък пред лицето ти. Спомних си как ми викаше. – Спря рязко. – О, Божичко, ти ли си, Джудит? Какво правиш тук? Защо стоиш на този стол?

Момичето видимо се стресна.

– Съжалявам, Амилия, открих Анди и...

– Исках да закача една картина – намесих се невъзмутимо аз. – Джудит проверяваше желаната от мен височина.

Не исках Амилия да разбере, че търсим кухни в стените. Тогава новата ми версия щеше да се спуска като балон.

Джудит постъпи умно – не каза нищо.

– А и тя искаше да види Джордж. Той също е много привързан към нея; в това отношение я бие само Джон – добавих аз. – Той току-що

заспа отново. Джудит, не трябва ли вече да се връщаш за уроците си?

– Да, Анди. Ще може ли да дойда отново привечер? За да поиграя с Джордж и да помогна за закачането на картината?

– Разбира се, би ми доставило голямо удоволствие.

Амилия заговори отново, едва след като момичето затвори внимателно вратата на стаята след себе си.

– И какво друго си спомняш, Амилия? – попитах аз и я поведох към един от столовете пред камината.

Терриерът отвори леко едното си око, погледна я и заспа отново.

Младата жена седна, без да престава да си играе с увисналия от ръкава си конец.

– Помня, че ти ме извика. Помня как стоях там и само гледах затворената врата, без да предприема нищо. Не исках да правя каквото и да е. Поставих свещника на пода и легнах на една страна, поставила длани под бузата си. Помня, че внезапно се чувствах безкрайно уморена; просто не можех да си държа очите отворени. И тогава...

– За Бога, Амилия, изплюй най-сетне камъчето.

– Не съм луда. Знам, че не съм луда.

– Каж ми.

– Усетих нещо много топло, нещо подобно на съгъстяване на въздуха над главата си. Но не беше страшно, Анди. И чух един много тих глас, не точно глас, по-скоро го чух вътре в главата си. Казваше, че съжалявала много, но аз не съм била тази, която трябва. После се събудих и видях Томас и Джон, надвесени над мен.

Не казах нито дума. Никога в живота си не бях изпитвала такъв страх, дори снощи, когато ужасната старица се бе спуснала с вдигнатия нож насреща ми.

Старицата беше от плът и кръв, а това, за което ставаше дума не беше. Каквото и да беше, то искаше мен, не Амилия. Изобщо не се съмнявах.

– Не исках да ме помислят за луда, но когато Томас призна, че е видял младата жена тук, в Синята стая реших да ти кажа. Нали няма да кажеш на другите? Обещай ми, Анди. Томас и без това е толкова притеснен. Не искам да се поболее от тревоги заради мен.

– Добре. – Помислих малко и изрекох съвсем бавно и ясно: – Амилия, ти знаеше ли, че празното помещение е било музикалната стая на Каролайн?

– Може би. Но тя е умряла толкова отдавна, че нямаше причина да го помня. Ти смяташ, че тя е искала ти да влезеш в тази стая, нали? Не

аз. Мислиш, че вчера там е бил нейният дух.

– Има логика, нали?

Младата жена се изправи, стиснала решително закръглената си брадичка.

– Не ме интересува, че Томас не иска. Сядам веднага да пиша на баща си, Анди, веднага.

– Добре.

Излезе от стаята ми преди да успее да кажа и дума повече. Джордж вдигна глава и изсумтя.

През целия следващ час чуках по стените, но така и не открих бие-не на кухо. И тогава чух нещо зад гърба си. Обърнах се бързо и погледнах към вратата. Дръжката бавно слизаше надолу. Едва не паднах от табуретката, на която се бях качила.

Последва тихо почукване.

Трябваше да се овладея. Бях заключила проклетата врата. Отидох да отворя.

Не беше нито Каролайн, нито старицата. Беше Белинда.

Тя ми се усмихна до уши.

– Негово височество каза, че сте си легнала, нещо много добро спред мен. Дрямката прочисти ли призрачните паяжини от ума ви, миледи?

– Не е останала нито една паяжина.

– Добре. Неприятните сънища са като някои мъже, обичаше да казва майка ми. Понякога могат така да се загнездят в теб, че само дяволът би могъл да ги измъкне оттам.

Без да спира да говори извади роклята, която смяташе, че е подходяща да облека за вечеря. Не ме попита за мнението, просто кимна, когато приглади полите на прекрасната копринена рокля в бледопрасковен цвят с корсаж в по-тъмен нюанс.

– А сега панделките – измърмори под носа си камериерката. – А, ето ги и тях, заплетени една в друга. Как ли е станало? – Обърна се към мен и ме видя да стоя неподвижно и да се вирам с невидещ поглед право пред себе си. – Нещо нормално, когато си в нова къща – додаде тя с тон на бавачка, успокояваща малкото си поверениче. – Новата къща може да изнерви човек и да направи така, че той да заприлича на канарче, пиещо мляко от купичката на котката. Вземете си една вана, ще ви помогне.

Един час по-късно, когато косата ми най-сетне изсъхна, аз почуках на вратата на мис Крислок и я оставих да сподели тревогата си за мен в

продължение на цели пет минути. Най-сетне тя изчерпа всичките си поводи за притеснение, даде ми всичките си съвети, потупа ме поне шест пъти по ръката и рече:

– Така, не се грижи за мен, Анди. Аз съм много добре. Всички са изпълнени с желание да помагат, особено мисис Редбрест. Не мисля, че ще сляза да вечерям със семейството тази вечер. Малко ме понаболява жлъчката и това не е приятна гледка за околните. Забавлявай се, скъпа, и се постарай да забравиш странните неща, които се случиха, или които не са се случили.

Целунах я, прегърнах я силно, пожелах ѝ жлъчката да я остави на мира и слязох по стълбището, отпуснала рамене.

Белинда ме беше уверила, че изглеждам прекрасно. Предпочитах да създавам впечатление на грозна и вечно в лошо настроение жена, и да имам пистолет в джоба си. „Пистолет“ – помислих си аз. Но откъде можех да го взема? Мисълта, че ще бъда в състояние да се защитавам ми помогна да се освободя от голяма част от измъчващия ме страх.

– Миледи – обади се Брантли. – Мога ли да кажа, че всички тези приключения не са повлияли зле върху вида ви?

– Определено можеш, Брантли. Благодаря ти.

Той се приближи още малко; за мое учудване имаш вид на човек, готов да сподели нещо.

– Истински късмет е – произнесе вече по-тихо той, – че лорд и лейди Апълби си тръгнаха току-що; така ви бе спестено задължението да се намирате в отегчителната им компания.

– Толкова ли са ужасни, Брантли?

– По-ужасни от момчето на Кокли в селото, което боядиса всички плуващи в езерото патици.

– Боядисал ги ли? Божичко, в какъв цвят?

Икономът сви рамене.

– Яркорозов.

– Нейно височество обаче – обади се съпругът ми, който тъкмо влезе от гостната, – ще остане доволна от новината, че ще организираме бал в нейна чест след три седмици, в петък вечерта.

– Т.е. две седмици преди Коледа, чичо Лорънс.

– Точно така, Амилия. Нашето парти ще бъде първото за сезона, а след като ще бъде организирано от Анди – и най-хубавото. Какво ще кажеш, Анди?

– Коледно парти. Би трябвало да ме зарадва. Дядо правеше неизменно огромен прием в Диърфийлд Хол всяка Коледа. Много мило от

твоя страна, Лорънс. Надявам се, че всички ще се включат.

В действителност не бях сигурна какво чувствам във връзка с предстоящото Коледно тържество. Толкова много неща се бяха случили за толкова кратко време, а ето, че сега трябваше да организирам и бал.

– О, да, изобщо не се притеснявай – рече Амилия. – Но мисля, че не ни очакват само приятни преживявания. Лорд и лейди Апълби си тръгнаха преди малко. Дъщеря им, Лусинда, е хвърлила око на Джон. Подобната ѝ на хищна птица майка – също. Той ще трябва да се приготви да мине в нелегалност, тъй като няма да го оставят на мира.

И се изкиска.

Усмихнах се, защото в този момент Джон и Томас влязоха в Старата зала. И двамата бяха намръщени, но поради съвсем друга причина.

– Май вече си накарал едно от местните момичета да се привърже към теб, Джон?

– Какво? А, имаш предвид мис Апълби. – Стори ми се, че потръпна, също като Брантли, когато ме уведоми за посещението на семейството. – Тя е още дете.

– Какви са тези приказки, Джон? – попита Амилия. – Тя е само с две години по-малка от Анди. Ах, какви сърцераздирателни погледи само хвърляше към теб. Точно казвах на чичо Лорънс, че мама Апълби иска да те грабне за дъщеря си. – Изведнъж младата жена спря да говори. Миг по-късно се озова до съпруга си и долепи белите си пръсти до бузите му, до челото. – О, Томас, скъпи, какво има? Да не си болен? Какво те измъчва? Каж ми какво не е наред, за да мога да се справя с него.

– Нищо няма – отвърна младият мъж и поклати глава, но само той знаеше за какво.

И без да каже дума повече, се запъти към гостната. Амилия го проследи с изумен поглед и долната ѝ челюст увисна.

– Не мога да повярвам – промълви бавно Лорънс. – Той имаше възможност да обясни някакъв нов нападнал го здравословен проблем, нараняване или болка, и не го направи. Какво става със съпруга ти, Амилия?

– Нямам представа – отвърна тя, все така без да отделя очи вратата, зад която се бе скрил Томас. – Но това ме притеснява.

Мис Гилбанк се присъедини отново за вечеря. Носеше една от моите рокли, които Белинда бе преправила за нея, очарователно творение от светлосин муселин, едновременно семпло и елегантно, сякаш създадено специално за класическите черти на лицето ѝ. Попита за мис Крислок, която днес двете с Джудит бяха видели в източната градина.

Никой не спомена за старичката. Нито за каквото и да било от случилото се предишния ден.

Колкото до Томас и Джон, и двамата бяха разсеяни и с две думи – бяха доста лоши компаньони.

Когато Лорънс ме изпрати до вратата на стаята ми, разбрах, че не ми се влиза вътре. Изобщо. Вече не беше светло и нямаше да почуквам по стените. Беше тъмно, съвсем тъмно, и само сребърната луна светеше през прозорците. Джаспър разхождаше Джордж. Искаше ми се и аз да съм с тях.

Изчаках в коридора, докато чух гласа на Джаспър. Той говореше на териера.

– Чудесен избор направихте, мистър Джордж. Старият тисов храст имаше нужда от внимание, макар вашето внимание да беше от малко по-особен воден вид. Да, добре постъпихте.

Все още не ми се влизаше в стаята. Благодарих на Джаспър, взех Джордж на ръце и си наложих да отворя вратата.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

С мрака се бореха запалените свещи в три свещника. В камината пращеше буен огън. Стаята беше топла. Стоях права и притисках Джордж прекалено силно към гърдите си, с усещането, че кръвта ми се е смръзнала във вените. Огледах притъмнените ъгли, които не виждах добре; знаех, че там можеха да се крият разни неща.

Териерът изпръхтя и се дръпна с явното желание да слезе. Очевидно не беше забелязал нищо нередно. Аз обаче не помръдвах; сега вече бях насочила вниманието си към прозорците. Белинда беше спуснала пердетата. Бях ѝ казала да не го прави. Беше забравила, или може би опитваше да ме отучи от този доста нездравословен навик.

Заклучих вратата, после завъртях дръжката в едната и в другата посока, за да проверя дали няма да се отвори. Да, беше добре заключена. Приближих се до прозорците и дръгнах рязко пердетата. Отворих единия прозорец. Посрещна ме студен, сух въздух. Поех го дълбоко в дробовете си.

Тук нямаше нищо и никого. Напълно възможно бе, ако наистина бях заключила вратата на стаята си, ужасната особа да се бе промъкнала през отворения прозорец. Затворих ги и ги заключих всичките. Сведох поглед към празните дупки на прозоречните рамки и се запитах дали Каролайн не се намираще все още тук, дали насилствената ѝ смърт не я задържаше на това място. Бедното, бедното момиче. Не можех да си представя такава болест, но знаех, че съществува. Един от най-старите приятели на дядо бе забравил дори имената на собствената си съпруга и деца. В деня, в който престана да познава дядо, видях дядо да плаче. Каза, че приятелят му щял да умре сам, съвсем сам, тъй като до него нямало да има познат или любим човек.

Съблякох си дрехите и навлякох ношницата. Завързах светлосините атлазени ленти на красиви панделки. Мисля, че на това ме бе научила майка ми. Преди толкова време. Вече не можех да си представям лицето ѝ. Вдигнах Джордж и двамата заедно се пъгнахме под планината от топли завивки. Не се събудих нито веднъж.

На следващата сутрин яздох с Малката Бес до Девбридж Аштън. Малкото селце бе струпано около централния площад, на който се издигаше стара църква, голямото гробище, чийто най-стар надгробен камък

датираше от 1311 година, и виещия се поток. Взрях се внимателно във вече белите патици, които плуваха в него към групичките хилави дъбови и липови дървета. Сред каменните къщи се открояваше много старата страноприемница, наречена „Ръцете на кралицата“. Имаше приют за бедни, ковач, ударите от чийто чук отекваха надалеч в утринния въздух, и половин дузина други работилници, където се обработваше всичко, от тютюн, до кожа и варели. Доста от селяните бяха навън и срещнах тридесетина от тях. Всички се държаха приятелски и аз оцених по достойнство този факт. Девбридж Манър от доста време бе без господарка. Започнах да запаметявам имената, защото знаех, че щеше да ми бъде от полза. Изхарчих също така пари във всяко едно от дюкянчетата, които посетих. Последната ми спирка бе оръжейницата, която се намираше в малко партерно помещение. Собственикът мистър Форестър бе изключително дребен и вечно усмихнат човек, с покрито от лунички лице и плешива глава; стори ми се връстник на Лорънс. Внуците му си играеха в един тъгъл. Край пушките. Това ме изненада, но него изглежда не го смущаваше изобщо. Той знаеше коя съм и ме поздрави многословно с добре дошла в Девбридж Аштън. Аз идвах от Голямата къща, бях новата господарка и знаех, че всяка моя дума, всеки поглед, който би могъл да изразява някакво мнение, щеше да бъде запомнен и по-късно споделен с всички останали жители на селото. Ако дядо можеше да ме види, той несъмнено щеше да ме потупа по бузата и да каже, че се държа точно така както трябва. Отнасях се към хората с уважение и някои от тях може би наистина го заслужаваха. Всички щяха да решат, че съм симпатична, благоприлична дама, стига само да не забележеха злия ми поглед. Тук дядо щеше да се засмее.

– Аштън е името на малкия виещ се поток, който някога, когато Кромвел е ходел още по Земята, е бил много по-голям – обясни мистър Форестър. За жалост по времето на дядо ми дори малките бързеи изчезнали.

– Жалко – отвърнах аз. – Много обичам бързеите.

После не се съдържах и попитах:

– Какво стана с момчето, което боядисало патиците в розово, мистър Форестър?

Трябва да кажа, че въпросът ми го свари неподготвен, след миг той се усмихна до уши. Така забелязах, че му липсваха някои от най-крайните кътници.

– Получи дванайсет удара от бастуна на самия викарий и бе принуден да изчисти боята от бедните птици. Те го изпохапаха здраво, и то не

веднъж.

Оставих го да се посмее и поразее от историята с патиците и едва тогава му казах, че желая да ми намери възможно най-малкия пистолет. Обясних му, че ми трябва за коледен подарък за братовчед ми, който пътува много и има нужда от нещо съвсем малко, за да може да го носи навсякъде със себе си. Мистър Форестър ме увери, че трябва да е някой от най-малките модели, които могат да се поставят дори в дамска чантичка. Някоя дама обаче не би докоснала такова нещо. За съжаление в момента нямал подобно нещо в дюкяна си. Но лицето му светна, когато поръчах най-скъпия от така описания модел пистолети. Увери ме, че ще го имам преди да е минала една седмица. Платих му и получих три много дълбоки поклона от мистър Форестър и малки непохватни реверанси от четирите му внучета. Всички се бяха наредили в една линия, за да ме изпроводят.

Минах през месарницата, поръчах специално препоръчаното от каспина свинско, купих няколко глинени съда от грънчаря и най-сетне се отбих при местната шивачка, на която веднага поръчах три долни ризи от най-финия лен, с който разполагаше. Последната ми спирка беше в древната каменна църква на площадчето. Запознах се със свещеника, мистър Бърн. Разбрах, че викарият бил на посещение при епископа на Йорк.

Когато се върнах в Девбридж Манър, отидох в конюшната и станах свидетелка на усилените опити на Темпест да стъпче един от конярите.

Без да помисля скочих от Малката Бес и се втурнах към коняря.

– Дай ми юздите – рекох аз; той се изненада толкова, че се подчини веднага.

Не опънах юздите, а ги държах хлабаво. Темпест се вдигна на задните си крака, изпръхтя и ритна с предните копита. Беше много ядосан. Стоях колкото се може по-далеч от пътя му. Започнах да му говоря както ме бе учил дядо – тихо и предимно глупости. Повтарях многократно, че всичко ще бъде наред, че според мен той беше великолепен, че аз също щях да се ядосам, ако и мен ме дърпаха така рязко, както бе направил с него конярят. Но сега вече всичко беше наред, щях да му дам една ябълка и той щеше да се успокои.

Бавно, много бавно, напрежението на животното започна да спада. Същевременно аз се приближавах все повече и повече, без да пускам юздите, докато усетих дъха му върху дланта си. Едрото му тяло потрепваше.

– Всичко е наред, момчето ми. – Позволих му да ме бутне с нос по

рамото. Едва не ме събори. Говорих му в продължение на още пет минути, преди да отпусне глава и да изпръхти тихо. Извиках на коняря, който стоеше недалеч, блед и потен, и кършеше ръце. – Всичко е наред вече. Донеси ми една ябълка, и по-бързо.

Дадох на красивия жребец една огромна ябълка; усетих как устните му се допряха до пръстите ми. След това той съдъвка и няколкото моркова, които Ръкър, главният коняр, ми подаде мълчаливо.

Не им казах нищо, просто проврях ръце в гъстата крива на Темпест и се издърпах върху гърба му, нещо, което не можех да си позволя да направя в Лондон. Но това беше Йоркшир, а и аз бях господарката тук.

– Само ние двамата, Темпест. Нека се поразходим малко, докато се успокоиш напълно.

Така и направихме. Животното вървя известно време и, след като се отегчи, премина в лек галоп. Но не го оставих да галопира – не знаех дали ще мога да го контролирам, ако е все още ядосан. Поведох го към потока и слязох от гърба му.

– Ще науча онзи коняр за какво става дума, Темпест. Той никога повече няма да ти дърпа така юздите. Ако опита, ще го смачкам. И тогава ще можеш да го наричаш. Не, няма да ти се налага да се разстройваш повече.

Зад гърба ми избухна смях. Разбира се, беше Джон.

Обърнах се; той стоеше на не повече от два метра от мен, до една от огромните върби, надвиснали над потока. Беше облечен с дрехи за езда и в дясната ръка държеше камшик. Изглеждаше висок и опасен; инстинктивно, без да помисля, отстъпих назад и се блъснах в Темпест, който просто ме побутна с голямата си глава.

Усмивката изчезна от лицето на Джон. Ботушите му бяха лъснати така, че човек можеше да се огледа в тях. Носеше бричове от еленова кожа и жълтокафяво яке за езда. Не бих искала да се приближи към мен в настроение за бойното поле. Почти бях в състояние да видя меч в ръката му. Беше наистина страшно разгневен. Е, какво очаквах? Бях му взела коня.

– Какво, по дяволите, си направила?

Разбира се, гневът му към мен не се дължеше само на факта, че бях взела Темпест, а и защото бях отстъпила уплашено пред него.

– Ръкър не ти ли каза, че просто изведох Темпест на разходка, за да му дам възможност да се успокои?

– Казах ти никога да не го яздиш. Можеше да те смаже под копита си. – Погледна към жребеца и се плесна с длан по челото. – Както

виждам Ръкър не е сметнал за нужно да ме уведоми, че си го яздила без седло. Луда ли си, жено?

– Не мисля – отвърнах аз, – особено като се има предвид, че промените историята си за старичката, за да не дам повод на никого да ме помисли за втора Каролайн. Не съм наранила нито скапания ти кон, нито скапаната си особа. Между другото, как е ножът ти, Джон? Все така безопасно ли е сгушен върху червената си кадифена възглавничка?

– Недей – промълви младият мъж и тръгна към мен.

Прииска ми се да се върна на гърба на коня, но знаех, че няма да успея.

– По дяволите, не ме предизвиквай. Не е в твоя полза.

– Престани да се държиш като войник по време на битка с неприятеля. Чуй ме. Щеше да стъпче коняря, ако не му бях взела юздите. Темпест е съвсем добре. И изобщо не му мина през ума да ми стори нещо лошо.

В този момент животното започна да дъвче косите ми.

Джон премести поглед от коня към мен и избухна отново в смях, макар да бях убедена, че не му се искаше.

– Заслужаваш да бъдеш напляскана – заяви той и започна да измъква един дълъг къдрав кичур от устата на жребеца.

А тъй като аз пък няхах капка мозък в главата си, попитах без колебание:

– Кой според теб би бил толкова глупав, че да опита?

Той ме погледна и процеди:

– Едва ми стигаш до брадичката. Явно си силна, след като си се изкатерила на гърба на Темпест... немалък подвиг за една жена. Но това не променя нищо. Мога да направя с теб всичко, което пожелаеш. Понамалете си арогантността, мадам. – Тук спря и се взря към потока. И додаде ожесточено, без да ме погледне: – Проклетата да си, задето си тук. О, да, ще постъпя достатъчно глупаво и ще те напляскам.

И ме сграбчи. Темпест изцвили, аз изгървах юздите и опитах да се освободя, изпълнена от истински ужас. Видът ми трябва да се бе променил, тъй като младият мъж ме пусна. Всичко пред мен стана бяло, после потъна в мрак, накрая придоби червен цвят, цвета на насилието; извиках и се свлякох на колене.

Чух викове, агонизиращи викове, предвещаващи смърт. Видях съвсем ясно лицето на майка си, точно пред мен. Беше силно преbledняла, от очите ѝ се стичаха сълзи и имаше безкрайно съкрушен вид. Тогава наред с виковите се появи мъж. Той се огледа, само сви рамене и отмина.

Викове не престанаха, а продължиха като че ли безконечно, докато най-сетне настана отново благословена белота.

Внезапно Джон се отпусна на колене до мен. Хвана ме и ме придрпа към себе си. Усетих твърдите му мускули, силата му, и за момент ми се прииска да я притежавам цялата, но знаех, че не мога. Дланите му се плъзгаха нагоре-надолу по гърба ми. Шепнеше някакви неща в ухото ми. Какви, нямам представа. Шапката ми за езда бе паднала на земята до мен. Тогава усетих ръцете му в косите си; те измъкваха фибите, които Белинда бе наслагала така грижливо, разплетоха плитките. След това пръстите му се сплетоха с косите ми, докосваха скалпа, но изведнъж замръзнаха на място. Младият мъж се отдръпна. Макар да не исках, вдигнах очи към него. Бяхме на колене, с лице един към друг. Знаех, че не е редно, защото бях омъжена за чичо му, но усещането ми беше силно от чувството на страх, заради близостта ми до него. Поех си дълбоко въздух и бавно, много бавно, започнах да се отдръпвам. Той отпусна ръце край тялото си и се изправи пъргаво. Тръгна към Темпест и миг по-късно се озова на гърба му.

От тази височина се обърна към мен:

– Казах ти, че никога няма да ти сторя нищо лошо. Този твой страх е много тъмен и много дълбоко загнезден в теб. Той ти действа зле и те разяжда. Той управлява живота ти, не ти. Заради него си се омъжила за старец. Ами аз, мадам? Виж само какво правиш с мен, когато си наблизо. Боже, това ме прави недостоеен. – Поклати глава. Беше ми непоносимо да гледам изписаната на лицето му мъка. – На това трябва да се сложи край, трябва.

После срита жребеца в хълбоците и се отдалечи.

Не помръднах дълго. Отне ми дори още повече време да си сплета отново косите, да наслагам фибите и да наместя шапката за езда.

Вървах двайсет минути, докато стигна до къщата. Предположих, че конят, с който Джон бе дошъл до потока, се бе върнал в конюшната. Срегнах се с мисис Редбрест и обсъдихме подмяната на много износените спални чаршафи с нови. С готвачката планирахме менюто за следващата седмица. Играхме с Джордж и Джудит, а по-късно на урока ѝ по география аз научих как се казва „приятен ден“ на мандарински китайски.

Мис Крислок слезе да вечеря в трапезарията и бях много доволна да я видя. Тя единствена бе на моя страна. Единствено на моя страна. Познаваше ме, откакто се помнех. Обичаше ме.

Джон не се появи.

Когато съпругът ми ме целуна леко по бузата за лека нощ и ме остави пред вратата на Синята стая, аз изведох Джордж и го разхождах цял час, докато ужасният студ най-сетне ни принуди да се приберем.

Спах ужасно, а Джордж хърка през цялата нощ.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Дните се нижеха бързо. Джон се появяваше рядко в къщата. Започнаха да се носят слухове как лейди Апълби го преследвала и го оковала с вериги за масата си, така че дъщеря ѝ да може да премигва кокетно насреща му. Надявах се, че страда. Исках да страда.

Колкото до Томас, той като че ли бе възвърнал предишните си навици. По едно време започна да се притеснява, че е хванал варицела от селските деца. Не се чу обаче никой да се е разболял от варицела и Амелия реши, че е бил просто някакъв обрив, причинен от търкащата се в кожата му вълнена материя. След този случай младата жена започна да опипва внимателно всяка материя, която влизаше в контакт с тялото на нейния любим.

Лорънс обясняваше, че Джон учел всичко, което можел, при това го правел със завидна лекота. Именно тази била причината да го виждаме толкова рядко, обясни веднъж по време на вечеря съпругът ми. Племенникът му бил зает. Беше ми ясно, че така е по-добре за мен и въпреки това ми беше неприятно. Не можех да се начудя на глупостта си.

Минавах по цели дни, без да го видя, и това също бе за предпочитане. Знаех го. Другите неща, които бяха също верни, но не желяех да знам, не желяех да изследвам, заключвах решително в някакво изолирано ъгълче на съзнанието си.

Държах елегантния малък пистолет, който мистър Форестър ми бе донесъл лично от Йорк, под възглавницата си, увит в носна кърпа. Дядо ме бе научил да стрелям, но въпреки това един следобед излязох да се поупражнявам с новото си оръжие.

Седмица по-късно Лорънс предложи да покания Питър за Коледа. Написах му веднага писмо и графът го изпрати. Той беше наистина великолепен човек. Толкова съобразителен и деликатен. Никога нямаше да забравя жеста му. Това, което бе казал онзи ден Джон край потока, а именно – че страхът ми от мъжете бе станал причина да се ожена за чичо му, беше вярно. Аз обаче не желяех да променям нищо, освен в случаите, когато лежах будна в леглото, опитвайки да заспя. Тогава в съзнанието ми се промъкваше образът на Джон и аз усещах силна мъка и съжаление, след които оставаше пустота. А на дневната светлина си спомнях кой беше той и какво представляваше. Беше едър и опасен. Ако дълбоко в мен цареше тъмнина, както се бе изразил той, причината бе в

това, което представляваше той самият, и което представляваха всички мъже; те бяха вложили тази тъмнина и този страх в душата ми.

Аз самата бях също много заета около планирането на бала. Всеки участваше по един или друг начин. Списъкът с гостите бе направен и доуточнен след много спорове и добавки, и най-сетне поканите бяха разпратени, много от тях – чрез пратеник. Подготовката доставяше явно удоволствие на Лорънс. Определихме менюто. Попитах дали ще може да поканим оркестъра, който бе свирил на първия ми бал за представяне пред обществото преди две години. Безкрайно милият ми съпруг каза на Суонсън, управителя на имението, да се погрижи за това.

Слава Богу, имаше да се вършат много неща. Черната стая и злокобното присъствие в нея избледнях от съзнанието ми. Не се върнах повече там. Не се приближих нито веднъж и до някогашната музикална стая на Каролайн. И всяка нощ заключвах религиозно вратата на Синята стая.

Родителите на Амилия пристигнаха три дни преди бала. Баща ѝ Хобсън Борланд, виконт Уейвърлий, беше погълнат от собствените си мисли, идеи и вътрешни спорове по повод феномените от други светове. Беше толкова разсеян, че само пет минути след запознанството си със семейството, той мина през вратата, изля чая си в едно от прекрасните растения в саксия до канапето, на което седна заедно със съпругата си Джулия, и се вторачи в далечния ъгъл на гостната.

Странно, или може би не чак толкова, но бащата на Амилия бе красив като Томас. Виконтът бе погълнат до крайност от света на духовете, а Томас, който бе равен на него по мъжка красота, бе в не по-малка степен обсебен от здравето си... също така загадъчно, както и светът на духовете, би казал някой.

Интересно бе и друго. Амилия очевидно се отнасяше към ексцентричността на баща си по същия начин, както и към тази на своя съпруг – с любов, толерантност и безкрайно търпение.

След като успя да привлече вниманието на виконта към себе си, Джулия рече:

– Хобсън, скъпи, тук има някакви загадки, които чакат да ги разрешиш. Спомняш ли си? Твоята дъщеря Амилия ти писа за тях. Каза, че се нуждаела да разрешиш някакви проблеми от други светове.

– Амилия ли? Да, да, прекрасната дъщеря, която успях да изродя сам на този вълшебен свят, след като проклетият лекар допусна да бъде хвърлен в някаква канавка и успя да дойде да те види едва след три дни, и то със счупена ръка.

– Да, и при това ти се справи великолепно.

– Не съм ли тук по молба на Амилия?

– Да, татко. Някакви странни загадки чакат да ги разрешиш. А след три дни е Коледният бал. – Обърна се към Лорънс: – Баща ми е също така чудесен танцьор. И той като Томас е изключително грациозен.

– Обичам да танцувам – обяви виконтът. – Така времето между две преследвания на духове минава по-бързо. Радвам се обаче, че не се налага да танцувам точно сега, тъй като там има нещо. Нещо интересно се е случило ей там, в онзи ъгъл. Чувствате ли го?

Въпросът беше зададен на мен. Поклатих глава и побързах да отговоря, докато вниманието му все още беше насочено към мен:

– Но има две стаи, които се нуждаят от изследване, и ще ви бъдем много признателни, ако го направите, сър.

Той се изправи незабавно, погледна към всички ни и попита:

– Е? Къде са тези стаи? Нима ще седим цял ден тук, без да правим нищо? Но този ъгъл също ми е много интересен. Джулия, запиши го в бележника си, за да го изследваме по-късно.

– Да, скъпи Хобсън – отвърна виконтеса Уейвърлий.

Не исках да се връщам в Черната стая, но все пак го направих. Джон, когото не бях виждала от ден и половина, се показа, когато пристигнаха родителите на снаха му. Той ни придружи с нея и баща ѝ до западното крило. Лорънс се извини с думите, че не си падал по нещата, което не били от нашия свят.

Колкото до Томас, той само се изсмя и потупа съпругата си леко по бузата с думите:

– Нали няма да заспиваш повече из другите стаи, скъпа?

Младата жена пребледня, но почти веднага успя да се овладее достатъчно, за да му се усмихне.

– Някой има ли представа какво е станало в тази стая? – обади се виконтът. – Някакво насилие ли?

– Нищо – отговорих аз. – Никой не си спомня даже защо е боядисана в черно. Амилия ми показа стаята. Според една от най-хубавите истории, там някоя от предишните графини наръгала любовника си, но тази версия няма как да бъде доказана. Само аз усетих някакво злокобно присъствие, ужасно чувство, че там има нещо лошо. Доколкото разбрах, никой друг не е изпитал в тази стая нещо по-особено. Само аз.

– Хмм, ще видим. Вие сте чувствителна към този род неща, така ли?

– Не. Поне не знам да съм чувствителна.

Беше ми непоносимо да се връщам в онази стая. Амилия, за която това бе просто една от многото стаи, влезе първа с Джон. После направи път на баща си да мине, което той направи много бавно, стъпка по стъпка, като душеше и се ослушваше толкова напрегнато, че едва не падна върху табуретката край вратата.

И тогава спря рязко. Взираше се в същия ъгъл, който ми се бе сторил така ужасяващо студен. Лорд Уейвърлий обаче не беше страхливец. Приблужи се и стъпи в центъра на вледеняващото място. Аз пък отстъпих още една стъпка назад в коридора.

– Усещате ли го, сър? – извиках оттам аз. – Точно на същото място. Толкова е студено, от този студ, който прониква чак до костите и душата, и при това е някак си заплашителен, сякаш там се е случило нещо лошо.

Той не отговори. Просто затвори очи, без да помръдва. Никой не казваше нищо, само гледаше. След малко отвори очи, кимна на дъщеря си и се върна в коридора. Взе ръцете ми в дланите си.

– Чуйте, в тази стая няма дух, заключен на това място от някакво отдавна извършено насилие. Усетих всичко, което сте усетили и вие, и дори повече. В тази стая наистина е извършено някакво насилие, но злото, което се крие в нея, и прониква в самия въздух и пространството, не е от света на духовете. То е от нашия свят; то съществува тук, заедно с нас, в тази къща.

Бащата на Амилия затвори отново очи и по стената се плъзна на пода на коридора.

Ужасена, аз се отпуснах веднага на колене до него.

– Не, Анди, всичко е наред. Татко винаги прави така. Изглежда това, което вижда и чувства, го изтощава. Джон, можеш ли да го занесеш в стаята му? Той ще поспи около час, след което ще бъде наред.

– Така, както спа и ти ли, Амилия?

– Да, точно така. Все пак във вените ми тече кръвта на баща ми. Но аз не виждам в тази стая нищо, освен смехотворната черна боя. Джон?

Младият мъж нарами лорд Уейвърлий и го понесе по коридора.

Виконтесата само кимна, когато научи, че съпругата ѝ спи в леглото си.

– Скъпият ми Хобсън ще се почувства съвсем добре след един час. И тогава ще изпие три чаши много силно кафе. – Въздъхна и ми се усмихна. – Такъв е той. Надявам се, че ви е бил от помощ, лейди Девбридж?

– Да, госпожо.

Не се сещах какво друга да ѝ кажа. Или може би трябваше да попитам какво означаваше, че в тази къща наистина имало зло – не от отдавна отминали времена, а което живеело тук, сред нас? Аз и без това знаех, че е така и то само чака.

Но какво?

На закуска на следващата сутрин слушах разказа на лорд Уейвърлий за някакъв замък в Корнуол, вече развалина, много близо до Пензанс, в който лично установил наличието на дванайсет различни духа, всички те умрели отдавна, но изключително чевръсти и в добро настроение, така да се каже.

– Никой от тях не искаше да си тръгне, макар замъкът да бе напълно разрушен и вече никой да не живееше в него. Те не тормозеха местното население, но затова пък им доставяше огромно удоволствие да плашат всеки англичанин, който се появяше сред руините.

Не ми се искаше, но му повярвах. Той възнамеряваше непосредствено след закуска да посети малкото помещение, където бе заспала Амилия – музикалната стая на Каролайн. Когато ме бе изпратил до спалнята ми предишната вечер, Лорънс бе споделил, че желае да участва в посещенията на въпросните стаи. Той ми се усмихна и постави нежно длан на бузата ми.

– Ти се справяш чудесно тук, Анди. Много се гордея с теб. Днес, докато бях в селото, отвсякъде чух да се сипят похвали по твой адрес. Много разумно си постъпила, като си пуснала по нещичко в джобовете на всички дюкянджии и майстори. Браво.

И ме целуна по бузата, нещо, с което вече бях свикнала. Вече не се отдръпвах, дори в съзнанието си. „Прогрес – помислих си аз, – доверие.“ Той беше добър човек и аз си обещах за пореден път никога да не забравя това, което бе сторил за мен.

А какво бе то?

Беше ме направил господарка на красив дом. Беше ми дал защитата на своето име. Не беше предявил никакви изисквания към мен. А какво бях направила аз за него?

Не бях някое увиснало на врата му мамино детенце, но доколко важно беше това? Не бях нито зла, нито коварна, нито невежа. Забавлявах го, както твърдеше често сам той. Разбирах се добре с неговите роднини и с прислугата. Харесвах дъщеря му и, както изглеждаше, тя също ме харесваше. Това определено устройваше всички.

Но всъщност едва сега за първи път си дадох сметка, че в действителност бях изключително арогантна. Бях уредила всичко и си въобразявах, че то щеше да си остане точно такава, каквото го желаех.

Осъзнах още едно свое качество – бях глупава. Бях направила огромна грешка, като се бях омъжила за Лорънс. Но вече бе сторено. Никога, никога той нямаше да види от мен друго, освен цялата привързаност, която успеех да придобия с времето, цялата доброта в мен, цялата лоялност, която чувствах до мозъка на костите си.

Тази сутрин на закуска бяхме само с лорд и лейди Уейвърлий... и Джордж, разбира се. Виконтесата си го бе харесала и сега той я експлоатираше най-безсрамно.

Бях дала на терьера парче хрупкав бекон, което той сигурно щеше да откаже, ако не беше такъв лакомник, тъй като лейди Уейвърлий вече му беше дала поне три сериозни парчета. Тъкмо мажех масло върху една препечена филийка и в този момент в трапезарията влезе Брантли и ми подаде малък сребърен поднос.

– Писма за вас, миледи – обяви той и излезе от стаята така безшумно, както бе влязъл.

– Знам, че той е бил Мойсей от Библията – усмихнах се на гостите си аз. Миг по-късно се развълнувах толкова, че едва не разкъсах плика. – От братовчед ми е – обясних аз и разгърнах листа.

Беше прекалено рано да отговаря, че ще дойде за Коледа. Но може би желаеше да се помири с мен и с брака ми с Лорънс. Беше изписал две страници. Пригладих първата.

25 ноември, 1817 година
Брюксел, Белгия

Скъпа Анди,

Ще дойда при теб веднага, щом мога да напусна Брюксел. Моля те прочети писмото на баща ти, което прилагам в плика. Изпратил го на мен, защото се опасявал, че ти няма да го прочетеш, ако го адресира направо до теб. Аз лично смятам, че той се страхува също да не би да го конфискуват преди да стигне до теб. Знам, че наистина изгаря от желание да се свърже с теб, макар да не споменава за такава причина.

Прочети го, Анди, заради мен, ако не заради друго. Ще се видим по Коледа. Моля те, грижи се за себе си.

С обич,
Питър

Вдигнах глава, дочула гласове, но видях лицата на собствениците им като през мъгла. Баща ми. Не, не и той, не и този ужасен човек. Изглежда бях решила, че е мъртъв. Трябваше да е умрял отдавна. Той не заслужаваше да живее, а ето, че ми пишеше, докато майка ми беше мъртва от повече от десет години.

Пригладих бавно с треперещи пръсти гладкия лист хартия. Почеркът, който не познавах, беше едър и самоуверен, леко наклонен.

22 ноември, 1817 година
Антверпен, Белгия

Скъпа дъще,

Моля се да прочетеш това писмо. Няма да ти губя времето като ти кажа колко ми е мъчно, че бяхме разделени през всичките тези години. Може би скоро ще се съгласиш да ми дадеш шанс и аз ще мога да дойда и да се запозная с жената, в която си се превърнала.

Прочетох за сватбата ти с граф Девбридж. Направо не повярвах, Андрея. Ти си в опасност, в изключително голяма опасност. Знам, че ти е трудно да ми се довериш, но трябва да направиш това, което ти казвам. Напусни Девбридж веднага или при първа възможност, когато можеш да го направиш, без да разберат. Върни се в Лондон, в къщата на дядо си. Ще дойда при теб веднага, щом мога и ще ти обясня всичко. Питър чака да свърша писмото си, затова в заключение ще ти кажа само, че винаги съм те обичал.

Твой баща,
Едуард Кент Джеймсън

Станах от масата, усмихнах се на родителите на Амелия и се извиших. Джордж изляз и се спусна след мен. Стигнах до балната зала в задната част на къщата. Нямахме никой. Шест прислужници бяха търкали и лъскали в продължение на няколко дни и сега всичко в нея блестеше. Стъклените полилеи блещукаха като стотици премигващи скъпоценни камъни. Тежките брокатени пердета по високите прозорци бяха свалени и тупани, докато от насъбраната поне в продължение на пет години прах

не остана и следа.

Приближих се до най-отдалечените прозорци; бяха толкова чисти, та човек можеше да остане с впечатление, че няма нищо и да опита да мине през стъклата. Отворих отново писмото и го препрочетох.

Той искаше да напусна незабавно Девбридж Манър? Но защо? Каква беше причината? А нямал време, защото бързал ужасно. Струваше ми се абсурдно. Причина нямаше. Просто искаше да се вмъкне отново в живота ми. Но защо? Той самият бе достатъчно богат. Да не би да искаше да му дам пари? Може би се страхуваше, че някой друг може да прочете писмото и така да бъде предупреден за... за какво?

Значи бе прочел за брака ми. И заради брака си сега съм била в невероятна опасност? Дрън-дрън. Тогава, разбира се, в съзнанието ми изплува старицата, вдигнала високо ножа на Джон, готова да пронизе сърцето ми с него.

Погледнах навън; градинарите косяха тревата в източната ливада. Два пауна се разхождаха наперено, разперили красивите си опашки. Сцената пред очите ми беше толкова нормална, толкова спокойна, толкова реална.

Но в тази къща имаше нещо и някой, който не беше нормален или реален. Имаше някаква зла сила.

Означаваше ли обаче това, че мишената съм аз?

Сгънах двете писма и се качих в стаята си. Белинда подреждаше четките и кремове ми на тоалетната масичка. Приближих се до бюрото и извадих кутията за писма. Беше празна. Поставих вътре двете писма и я заключих. Погледнах малкото златно ключче. Понечих да го пусна в чекмеджето, но в последния момент се отказах. Избрах една златна верижка, нанизах го на нея и я окачих на врата си.

Извадих пистолета изпод възглавницата и го пяхнах в джоба си. Нямах намерение да напускам дома си; от друга страна, не бях глупачка. Не знам какво имаше предвид баща ми, какво не беше наред според него, но аз щях да се приготвя. Ако онази старица се появеше отново в стаята ми, щях да я застрелям. Ако някой някога ме заплашеше, щях да го застрелям. „Нека само да дойде – помислих си аз. – Нека само дойде тук скъпоценният ми баща и да се изправи пред мен.“

Но никой не се появи тази нощ.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин всички придружихме лорд Уейвърлий до празната музикална стая на Каролайн. Без Амилия, която отклони поканата. И не я виня. С Лорънс последвахме баща ѝ.

Щом влязох, застанах на едно място и само проследих с поглед виконта, който тръгна из малкото помещение. Най-сетне вдигна глава и рече:

– В тази стая не е имало насилие. Това е стаята на някаква млада дама. Може би е писала писма тук, или е чела, или е правела нещо друго насаме. Тук се е чувствала спокойна, в безопасност. Това е било нейното убежище. Усещам, че е била много нещастна, но нищо повече. На пода на тази стая ли е заспала Амилия?

– Да, татко – обади се от вратата младата жена. – Аз също усетих младата дама, Каролайн, втората съпруга на чичо Лорънс, в чиято музикална стая се намираме в момента. И тя ми се извини. Кълна ти се. Не с думи, разбира се, но усетих, че съжالياва и според нея аз не съм тази, която ѝ трябва.

– Казваш, че тя е била втората ти съпруга, Лорънс?

– Да. Бедната Каролайн се самоуби, след като роди дъщеря си. Цялата история беше много трагична, много тъжна. За нещастие тя беше луда. Беше едва на годините на Анди, когато умря. Смъртта ѝ се отрази силно на всички ни.

Лорд Уейвърлий понечи да каже нещо, но в крайна сметка само поклати глава. Погледна към дъщеря си, която бе направила една крачка вътре в стаята.

– Ако ти не си била тази, която трябва, Амилия, коя тогава е била?

– Вероятно аз – обадох се. – Но аз не усетих абсолютно нищо в тази стая, сър, абсолютно нищо. Ако Каролайн е искала точно мен, аз неведнъж ѝ дадох възможност да говори с мен или да ми предаде мислите си. Но не стана нищо.

– Хмм – промърмори виконтът, като галеше замислено брадичка. – Ти си третата съпруга. Каролайн е била втората. Интересно какво ли иска? Интересно също така защо не е дошла при теб, след като си ѝ дала тази възможност?

– Не знам – отвърнах аз.

– Бих искал да посетя мястото, където се е самоубила – заяви тогава

той.

Помислих, че съпругът ми ще откаже. Той беше преbledнял, а отпуснатите му отстриани ръце бяха свити в юмуци. Съвсем естествено беше да се разстрои. Макар трагедията да се бе разиграла преди много години, Каролайн му беше съпруга, той я беше обичал, бе страдал за нея, когато се бе хвърлила от северната кула.

Най-накрая той кимна и каза:

– Добре. Да минем оттук.

Четиримата с Джон, Лорънс и Хобсън тръгнахме към северната кула. В края на западното крило пред нас се издигна тясно, извито стълбище, което се изкачваше все по-нагоре и по-нагоре. Най-сетне стигнахме пред тясна врата, която изскърца като призрачен писък, когато графът я отвори. В кръглото помещение имаше много старо легло с окъсан балдахин. До леглото имаше скрин. И нищо друго.

– Никога не сме разчиствали това помещение – обади се съпругът ми. – Всичко тук е по-старо от дъбовете в източната гора, а те наистина са на доста години. Нямам представа кой е спал в това легло, но дори да продължава да спи в него, не виждам причина да го смущавам.

Приблужи се до висока тясна врата и я отвори. Тя пъшкаше с всеки сантиметър. Пред нея имаше тесен балкон във формата на полукръг, обграден от еднометрова каменна балюстрада. Приблжих се до балюстрадата и погледнах надолу. Беше много високо, значително по-високо, отколкото си мислех. А точно отдолу се виеше каменна алея. Полазиха ме тръпки. Тя се беше качила на тази балюстрада и бе скочила. Затворих очи. „Ах, Каролайн – помислих си аз, – толкова съжалявам.“

– Аз я открих. – Обърнах се рязко. Джон бе застанал до мен и сочеше надолу. – Ей там, на втория камък, там бе паднала. По този камък още има кръв. Просто не може да се изчисти. Помня как, като я намерих, първо помислих, че е заспала. И тогава я обърнах. Имаше толкова много кръв, толкова много.

– Съжалявам – промълвих аз. – Бил си малко момче. Трябва да е било много трудно.

– Още по-трудно е било за Каролайн – отвърна той и се обърна.

Насочих вниманието си към виконта, който оглеждаше намръщено кръглата стая.

– Би трябвало да усетя насилствената ѝ смърт, но не чувствам нищо подобно. Когато човек взема решение да сложи край на живота си, той прави изключително мъчителен избор. Измъчват го съмнения, мъка, тревога, ужас. Не е лесно да се убедиш сам, че смъртта е за

предпочитане. Аз обаче не усещам нищо от това, което тя трябва да е преживяла тук. Абсолютно нищо. Странно. Обикновено чувствам много силно тези неща.

– Сър – обадих се аз. – Каролайн не е била добре. Може би мозъкът ѝ просто не е реагирал по начина, по който би реагирал вашият или мой. Може би просто не е трябвало да взема никакво грандиозно решение. Може би е решила спонтанно да сложи край на живота си.

– Възможно е, разбира се – отвърна той, но челото му остана все така смръщено. Изведнъж се обърна към съпруга ми е се измя. – Струва ми се, Лорънс, че това легло е използвано от един от твоите далечни предци, за да забавлява живеещите в съседство дами. Може би дори е държал в тази кула някаква любовница, скрита от съпругата му. Това, разбира се, са предположения.

– Трябва да е бил Лейланд Линдхърст – обясни графът, – праядо ми. Репутацията му няма да издържи и най-повърхностен оглед. Живял е много дълго и казват, че отишъл на другия свят с усмивка на уста. – Обърна се към мен. – Ще ти покажа един негов портрет, Анди. Интересно какво ще ти бъде мнението – дали според теб е бил нападта на района.

Лорд Уейвърлий се обърна и излезе от стаята. Чух стъпките му надолу по тясното стръмно стълбище. Погледнах отново към мястото, където бе паднала Каролайн. Потреперих.

– Хайде, Анди – обади се току зад мен Лорънс. – Това място кара душата ми да се гърчи, въпреки всичките тези забавни теории за проклетото легло.

Разбрах точно какво имаше предвид.

– Много съжалявам, сър – промълвих аз и го хванах за ръката. – За Каролайн.

Запазих за себе си мнението за някогашния граф и използването на кулата за незаконни любовни връзки.

Джон ни последва надолу по стълбите.

Следобед с Джордж отидохме в конюшната. Докато Ръкър оседлаваше Малката Бес, се появи Джон и премигна, като ме видя.

– Мислех, че си с Джудит и мис Гилбанк. Или с мис Крислок. Тя май те търсеше.

– Ще ги видя всичките по-късно. Първо искам да си проясня главата.

Той ми се усмихна криво.

– Какво има в главата ти, което трябва да се прояснява?

Помислих си за проклетите писма и семето на страха, което бяха посели в мен. Поклатих глава.

Оставихме Малката Бес в двора на конюшнията и отидохме да вземем Темпест.

Той видя първо господаря си, а после и мен. Готова съм да се закълна, че не знаеше какво да прави. Стоеше на място и местеше поглед ту към единия, ту към другия, като клатеше голямата си глава.

– Достатъчно, хулиган такъв – извика Джон. – Аз съм твоят господар, не това момиченце тук, което не успява да задържи лоялността дори на кучето си.

– Както изглежда сега си отмъщавам – отвърнах аз.

В този момент се появи Джордж, вирнал високо опашка, като лаееш с всяка стъпка. По пътя вдигна някаква пръчка.

Темпест изпръхтя и тръгна към тази част от оградата, до която бяхме застанали.

– Хвърли пръчката на Джордж – рече младият мъж и мина през портичката, за да хване юздата на жребца. – Надалеч. Трябва да изразходи планините от храна, които поглъща.

Така и направих; пръчката падна няколко метра по-нататък.

– Страхувам се, че лейди Уейвърлий го храни всеки път, когато се приближи до нея – рекох аз, като поставих длан над очите си, за да ги предпазя от ярката слънчева светлина. – Дава си душата за него не по-малко, отколкото за своя съпруг.

Докато Джон оседлаваше Темпест, аз хвърлих пръчката отново, поборих се с Джордж, когато ми я донесе, и поне за пет минути забравих, че нещо в Девбридж Манър не беше наред. Колкото и да ми се искаше да не обръщам внимание на това, което бе писал баща ми, а то не беше кой знае какво, нещо наистина не беше както трябва.

Най-сетне и двамата яхнахме конете си, а Джордж в крайна сметка реши да остане. Той се забавляваше истински, като си играеше с Джаспър. Джаспър можеше да хвърля пръчката много по-далеч и териерът имаше възможност да скача и да тича, да души цветята и храстите, и да си прекара страхотно, преди да върне пръчката, както диктуваха правилата на играта. Тази дейност нямаше да позволи коремът му да надебелее толкова, че да започне да го събаря.

Малката Бес се изправи на задните си крака и изви глава, когато се настаних на гърба ѝ. Веднага се приведох напред и я погалих по врата.

– Всичко е наред, хубавото ми момиче. Какво има?

– Иска да играе. Виждал съм я и друг път да прави така.

– Знаеш ли защо я е купил чичо ти, Джон?

– Не. Може би е бил решил да отиде в Лондон, за да си намери съпруга. И е купил Малката Бес за бъдещата си жена.

– Дано да се сетя да го питам. Смяташ ли, че може да е състезателен кон?

– Много се съмнявам.

Лорънс никога не бе създал у мен впечатлението, че бе дошъл в Лондон, за да си търси съпруга. Беше ме накарал да повярвам, че чувствата му към мен го бяха обзели внезапно и силно. И не очаквал подобни чувства, особено на тази възраст. Въпреки всичко ми се струваше, че беше довел Малката Бес тук специално за мен. Поклатих глава. Просто нямаше смисъл.

Погледнах към Джон, който беше яхнал Темпест. Беше великолепен ездач и се сливаше като че ли с огромния си жребец. Взираше се някъде в далечината. Искаше ми се обаче да гледа към мен. „Не – помислих си аз, – не. Трябва да сложиш край на това.“ Не желях да бъде близо до мен. И в същото време не исках да го изпускам от погледа си. Така просто нямаше да излезе нищо. Помислих за съпруга си. Дължах му пълната си лоялност. Сетих се за страха си от мъжете, проникнал така дълбоко в мен, че със сигурност нямаше да ме напусне до края на живота ми. Знаех, че никога нямаше да избягам от него, а не исках. Младите, силни и едри мъже като Джон бяха опасни; те причиняваха болка, съсипваха и унижаваха. Както и да ме караше да се чувствам Джон, никога нямаше да забравя този факт. А ако някога все пак го направех, щях да съм глупачка, също като майка си. Не, истината се намираще дълбоко в мен; тя бе и предупреждение, и аз щях винаги да се вслушвам и в нея.

Докато се движехме през една осеяна с доста дървета блатиста местност, Джон каза:

– Защо мислиш, че Каролайн би искала да говори с теб?

– Не знам – отвърнах аз. Колкото и да е странно, не намерих нищо странно, че говорехме за духа на отдавна умрялата втора съпруга на мъжа ми. – По-скоро не разбирам защо все още не е говорила с мен. А аз й дадох доста възможности да го направи. Доста пъти влизах и излизах от онази стая.

– Наистина ли си сигурна, че искаш да чуеш какво има да ти каже?

– О, да. Трябва да е нещо важно, поне за нея. Може би желяе да се увери, че ще се грижа добре за Джудит, че не съм злобна и дребнава

машеха. Дори казвам това на глас всеки път, като влизам в музикалната ѝ стая, но засега няма резултат. Възможно е да е решила, че няма да стори нищо лошо на дъщеря ѝ. Нищо чудно даже вече да ми има доверие.

– Джудит винаги е била щастливо дете. Чичо ми не ѝ обръща кой знае какво внимание, но тя изглежда не страда. Има си мис Гилбанк, която очевидно я обича много. Според моята прогноза след пет години тя ще разцъфне и ще стане голяма красавица. Ти какво мислиш?

– Ще разбива сърцата масово – отговорих аз.

Младият мъж се приведе напред и потупа коня си по врата. Малката Бес изцвили и направи стъпка встрани. Преместих тежестта си и тя се успокои.

– Какво мислиш, че означават думите на лорд Уейвърлий за Черната стая?

– Не искам да мисля за това. То ме плаши до смърт.

Джон продължи, сякаш размишляваше на глас:

– Че злото в тази стая продължава да живее, че обитава Девбридж Манър, буквално под носа ни. – Поклати глава. – Струва ми се, че негово височество има прекалено голяма фантазия.

– В противен случай излиза, че злото, което живее тук, е извършило ужасно престъпление в онази стая. Какво ли може да е то?

Той премести погледа си от мен към далечната група кленови дървета.

– Мислих по този въпрос. В близкото минало не са записани никакви злодеяния. А, тук има няколко прекрасни места за прескачане – възкликна той и изви черните си вежди към мен.

Засмях се и забих токове в хълбоците на кобилата. Тя изпръхтя и опъна силно юздите. Потупах я отново, но този път вече се намръщих.

– Какво има, момичето ми?

Джон яздеше пред мен. Видях как Темпест прелетя във въздуха, с цял метър по-високо от върха на дървената ограда. Земята беше кална, покрита с камъчета, но жребецът очевидно се бе справил с препятствието безпроблемно. Изглеждаше великолепен.

– Нека да го надминем, Бес.

Наведох се напред и се притиснах във врата ѝ. Тя потрепери под мен, след което побягна по-бързо, отколкото можех да си представя. Приближавахме се все повече до оградата. Надигнах се, за да подготвя и коня, и себе си, и обвиха крака около корема ѝ.

Тя изцвили и скочи едновременно.

Прилепих се към врата ѝ и сграбчих юздата близо до устата ѝ, но тя

бе полудяла, не се поддаваше на контрол и в момента аз бях само нещо, от което искаше да се отърве.

Усетих я как се извива във въздуха и опитва да ме хвърли. В същия момент разбрах, че няма да успее да запази равновесие. Мина на сантиметри над оградата, но миг преди копитата ѝ да докоснат хлъзгавата кал от другата страна, тя изцвили от гняв и болка, и измъкна юздата от ръката ми. Докато падаше върху съборените дървета, аз скочих и се приземих по гръб върху някакъв лек наклон. Започнах да се търкалям надолу. Вкопчвах се в тревата, опитвайки да се спра. Ударих главата си в нещо и усетих изгаряща болка по целия череп.

Преди всичко пред очите ми да стане черно, чух болезнения писък на Малката Бес, която падна точно в този момент. После престанах да чувам.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Не желяех да отварям очи. Не исках да се връщам, защото знаех, че няма да ми хареса. Усетих ръце около тялото си – ръцете на Джон. Почувствах ударите на сърцето му в бузата си, бързи, силни, и отворих очи, тъй като знаех, че се притеснява много за мен. Видях го като през мъгла и премигнах няколко пъти.

Опитах да вдигна ръка, но не успях.

– Ти си тук, нали?

Той ме хвана нежно за ръката и я постави внимателно отново край тялото ми.

– Да, тук съм, и няма да ходя никъде. Как се чувстваш?

Усетих как ръцете му ме обхванаха по-силно. Не изпитах страх, а по-скоро – сигурност; почувствах се обичана. Много приятно усещане.

– О, Боже – прошепнах аз, – пусни ме... веднага. Бързо.

Той ме пусна незабавно. Изправих се, превих се надве и повърнах в близките нарциси.

Главата ми увисна. Искаше ми се да умра, толкова силно ме болеше. В този момент пак усетих ръцете му, които ме обхванаха. Избърса устата ми с кърпичката си и ме вдигна отново.

– Така по-добре ли е?

– Да, но главата ми или ще падне, или ще се разцепи. Ще бъде грозна картинка. Искане ми се да можеш да я спреш. И изобщо не ми харесва.

– Не те обвинявам. Първо си полежи неподвижно и ме слушай. Не е нужно да мислиш или да правиш каквото и да било друго, просто слушай и не мърдай. Така. Дишай бавно, леко. Добре. Когато укротих Темпест след скока, се обърнах и видях как Малката Бес се върти във въздуха, а ти излиташ над главата ѝ. Какво стана? Тя да не би да се подхлъзна? Как успя да те хвърли? Ако желяеш и мислиш, че си в състояние, можеш да говориш.

Очите ми се отвориха, тъй като спомените нахлуха изведнъж в съзнанието ми. Опитах да се изправа, но той ме възпря.

– Не, не мърдай. Какво има?

– О, Боже, нещо наистина не е наред, Джон. Малката Бес беше страшно неспокойна, направо влудена. Моля те, отиди да я видиш.

– След малко. Първо да видим, можеш ли да си движиш краката?

Можех. Не исках, но можех и го направих, защото знаех, че нямаше

да ме остави на мира, докато не го сторех.

Той плъзна длани по ребрата ми, после – по ръцете. А аз му го позволих. Нямах избор. И, за моя изненада, все още не бях изгубила ума и дума от ужас, а той си бе все същият – прекалено едър, прекалено силен и прекалено опасен. Беше достатъчно да го погледнеш, за да разбереш, че е опасен. И ме беше притискал до гърдите си, а аз се бях чувствала в безопасност.

– Добре, сега ще отида да видя какво става с нея – заяви най-сетне младият мъж. Пусна ме на земята и свали жокейския си жакет. Стъгна го и внимателно го подпъхна под главата ми. – Ако мръднеш, няма да останеш доволен.

– В такъв случай се подготви да останеш доволен – прошепнах аз и той се усмихна.

Няколко минути по-късно Джон отново ме привлече нежно в обятията си. Започна да ме полюлява съвсем леко, съвсем бавно.

– Как е тя?

– Мисля, че няма да я загубим. Ръкър е много добър в лекуване на нараняванията, както впрочем и моят лакей Бойнтън. Десният ѝ крак под коляното изглежда е здраво изкълчен. Има и няколко лоши наранявания по гърба. Ще видим.

– Аз мога да помогна – заявих аз. – Прекарала съм часове наред в конюшните на Диърфийлд Хол, за да се науча да се грижа за конете. О, Боже, не мога да позволя да я загубим. Вината е моя. Трябва да съм направила нещо...

– Вината не е твоя – рече със съвсем премерен тон Джон. – Успокой се.

Опитах да се съсредоточа върху лицето му, докато чертите му се изяснят. Той изглеждаше мрачен. И вбесен.

– Не съм я преуморила, нали, Джон?

– Разбира се, че не си. Ти си много добър и опитен ездач, за да направиш такова нещо. – Пое си дълбоко въздух и когато заговори отново, гласът му беше напълно лишен от каквито и да било емоции. – Както казах, на гърба ѝ има няколко рани. Е, виж какво открих под седлото.

В ръката си държеше навита тел. Към нея бяха закрепени други къси парчета тел, насочени надолу. Всички те бяха червени от кръв, кръвта на Малката Бес.

Долната ми челюст увисна; известно време не бях в състояние да направя каквото и да било, освен да се вирам невярващо в това, което ми показваше.

– Не, невъзможно е, просто е невъзможно. Кой би направил такова нещо?

– Някой я е поставил под седлото ѝ. Този някой е знаел, че така ще я влуди. Всеки път, щом си се размърдвала на седлото и си притискала крака около хълбоците ѝ, остриетата са се забивали в плътта ѝ. Когато си я подготвяла за скока, тя трябва да е изпитала ужасна болка и затова се е опитала така яростно да те хвърли от гърба си. Бих искал да знам кой е този някой. Ще го убия.

– Аз трябва да го убия, проклетото копеле. Да опитва да ми причини зло е едно нещо, но да постъпва така с коня ми... Кълна се, ще застрелям човека, който го е направил.

Ръцете му ме стиснаха по-силно, като че ли от изненада. После младият мъж се усмихна.

– Ще трябва да помислим върху това. – Замълча за момент и додаде: – Знаеш ли, Анди, ако я бях яздил аз, остриетата щяха да се забиват много дълбоко, вероятно с цялата си дължина. Тъй като ти си много по-дребна, било е нужно повече време и повече движения от твоя страна. Но така или иначе се стигна до желания от някого резултат. Животното е било побесняло, полудяло по времето, когато си го накарала да скочи. Болката трябва да е била наистина нетърпима.

Преглътнах мъчително.

– Ако не се бях преметнала през главата ѝ, тя щеше да падне отгоре ми.

– Много вероятно.

Писмото от баща ми изплува съвсем ясно в съзнанието ми. Обърнах глава на другата страна, все така без да се отделям от ризата му, и като вдишах топлото ухание на плътта му, рекох:

– Това е поредното предупреждение към мен. Този, който го е направил, не е можел да бъде сигурен, че ще доведе до смъртта ми. Същото като със старицата с проклетия ти нож, която ми каза, че ще си платя за всичко. И двете случки са предупреждения. Но защо?

– Не знам. Сега обаче съм наистина разярен и възнамерявам да разбера причината. Първото, което трябва да направиш, е да се върнеш в Лондон, в къщата на дядо си.

Планът му ми се стори разумен, логичен. Безопасен. Като да влезеш в женски манастир и да затвориш големите железни порти зад гърба си. Там нищо не можеше да ми навреди. Но и никога нямаше да получа търсените отговори. Още по-лошо, може би никога нямаше да бъда в безопасност, дори да се криех в моя манастир.

– Никъде няма да ходя – отвърнах нещастно аз. – Нима не разбихте? Ако си тръгна сега, никога няма да научим кой и защо прави това. А може би дори да се махна отгук, тази неизвестна особа пак ще иска да ми навреди и ще тръгне след мен. Не, Джон, не спори с мен. Знаеш, че съм права. Няма да бъда в безопасност, докато не разбере кой е виновникът. Слушай, аз не съм беззащитна. Купих си пистолет от мистър Форестър. Знам как да стрелям с него. Не съм пълна глупачка. Закрепила съм го с каишка около бедрото си.

Усетих напрежението в ръцете му, което малко по малко намаля. Но не го бях убедила. Всъщност бе напълно нормално – той беше мъж.

– Всичко, което каза, е вярно. Само дето съществува един много голям проблем – няма как да разберем откъде ще дойде следващата заплаха.

– Ще се постарая повече да не оставам сама. Имам пистолета. Знам как да стрелям. Дай ми само някой злодей и ще го надупча набързо. По принцип Джордж е винаги с мен, а той вдига голяма врява и ще ми бъде наистина солидна защита.

Джон не отговори, но предполагам, че също като дядо ми, щеше да мълчи само докато намери доводи в подкрепа на своята идея.

– Чувстваш ли се добре, за да се връщаме?

– Да.

Той облече жокейския жакет и пхна в джоба му телта.

– Постарай се да се държиш за мен.

Вдигна ме високо. Вкопчих се в неговата риза и заврях лице във врата му. Занесе ме до Темпест, който пасеше на няколко метра от нас.

– Дръж се, Анди. Щом се качим на гърба му, ще те поставя пред мен.

– Мога да се справя.

– Добро момиче.

Не знам как успя да го направи, но той наистина качи и двама ни на гърба на жребца. Намести ме пред себе си. Болката беше толкова ужасна, че не удържах стенанията си, макар да бях завряла юмрук в устата.

– Добре – промълви в ухото ми той. – Всичко е наред. Дишай бавно, леко. Точно така. Аз ще те държа. Ще се движим съвсем бавно. – Придърпа ме още по-близо до гърдите си и хвана юздите с една ръка. – Дръж се за мен колкото можеш. Затвори очи. Би трябвало да ти помогне за световъртежа. Ако започне да ти се повръща отново, кажи ми. И опитвай да не се тревожиш за Малката Бес. Ще изпратя Ръкър да я види веднага, щом пристигнем.

– Радвам се, че бях с теб – прошепнах аз, без да отделям лице от врата му. – Страхувам се, че в този случай pistolетът ми нямаше да бъде от голяма полза. Просто щях да си издъхна там край нарцисите.

– Познавам те, Анди. Щеше да намериш някакъв изход.

– Наистина ли го мислиш или просто се опитваш да ме ободриш?

Младият мъж се наведе и ме целуна по челото, но веднага изруга.

– Съжалявам. Няма да се повтори. Забрави, че съм го направил. Съгласна ли си?

Но аз нямаше да го забравя. Устните му ми се сториха толкова приятни и топли.

– Да, наистина мисля това, което казах. Ти имаш воля, Анди, и мозък. Все някак си щеше да се справиш. Така, а сега какво искаш да кажем на чичо ми?

Сетих се отново за писмото на баща си, заключено в кутията ми за писма. Не бях споделила съдържанието му с Лорънс. Или с когото и да било друго. Защо? Защото всеки можеше да бъде неприятел. Само дете не можеш да се сетя за нито една причина някой, особено пък съпругът ми, да иска да ми навреди. Не бях сторила нищо лошо нито на него, нито на когото и да било от обитателите на този дом. Лорънс дори не ме бе познавал преди първото си посещение, когато дойде да изкаже съболезнованията си по повод смъртта на дядо. Нищо не го бе принудило да се ожени за мен, след като се запознахме. Нито пък да дойде отново. Просто нямаше никакъв смисъл.

– Не, не искам никой да знае нищо – отвърнах аз. – Нека извършителят да се чуди дали сме разбрали или не сме.

– Съгласен съм. Какво ще кажем тогава? Че причината за инцидента е някоя заешки дупка ли?

– И за Ръкър, и за всеки, който си направи труда да погледне, ще бъде повече от очевидно, че дълбоките рани по гърба на Малката Бес нямат нищо общо с препъване в заешка дупка.

– Ще кажа истината на Ръкър. Той сам ще се грижи за нея. Ще го предупредя също така да си мълчи. Ръкър е добър човек. Тази случка ще го ядоса много. Сигурен съм, че ще я запази в тайна. Единственият, който ще знае истината е този, който е поставил бодливата тел под седлото.

– Това не ми харесва – промълвих аз и притиснах лице в рамото му.

– Тщеславието ти се проявява. Няма да позволя никой да остане с впечатление, че си некомпетентна. Не, ще обясня на всички, че заешката дупка е била наистина много дълбока и просто е нямало как да се избегне. Даже ако някой реши, че ти си оплела конците, аз ще продължа да те

защитавам.

Идваше ми да го ударя, но дори не можех да стисна подобавашо ръка в юмрук.

Той се позасмя и усетих как ме стисна по-силно.

По пътя се наложи да спре още веднъж Темпест, за да повърна отново. Според мен се справи много добре със ситуацията, но ми беше толкова зле, че не ме интересуваеше чак толкова.

Като се прибрахме, около мен се събраха много хора. Всички говореха и даваха мнението си, а на мен ми се искаше да ги пратя по дяволите. Джон ме остави на едно много меко канапе. Лежах със затворени очи и изглежда ту идвах на себе си, ту отново потъвах някъде.

От унеса ме извади красивият, успокоително действащ глас на Томас. Той не ме подразни, което най-вероятно означаваше, че вече се чувствам малко по-добре.

– Ето, чичо Лорънс, сложи тази мокра кърпа на челото й. Амилия винаги прави така, когато имам главоболие.

Усещането беше прекрасно.

– Благодаря – успях да промълвя аз.

– Само лежи неподвижно, Анди – обади се съпругът ми.

Усетих топлия му дъх в ухото си. Подуших нещо друго, бренди; познатият аромат ми подейства успокояващо и аз го вдишах дълбоко.

– Добре съм, Лорънс, наистина. Само ми дай още малко време.

– Чичо Лорънс, мисля, че трябва да повикаме доктор Боулдър – предложи Амилия.

– Не искам никакъв доктор да се приближава до мен, Амилия – заявих аз. – Гледай си своята работа.

Чух как Джон се засмя.

– Просто я оставете да полежи малко на спокойствие – настоя той.

– Добре – съгласи се съпругът ми, – но работата не ми харесва. Щях да съм по-спокоен, ако Кътбърт я беше прегледал.

– Не докато съм жива – възкликнах аз. Успях да повдигна клепачи; пред очите ми изплува лицето на графа. – Ти си ми съпруг. Би трябвало ти да се грижиш за мен. Не ме мъчи. Не допускай онзи Кътбърт да се приближава до мен.

– Добре – отвърна той и преди да се унеса отново, си дадох сметка, че гласът му бе прозвучал развеселено.

А там, където се бях пренесла, беше топло, гласовете бяха неясни, болката – значително по-слаба.

Не знам кой ме е пренесъл в стаята ми. Последното нещо, което

помня, преди да потъна в блажен дълбок сън с помощта на малкото лаунданум от мисис Редбрест, беше лицето на Белинда.

Събудих се късно следобед. Останах да лежа без да мърдам, за да разбера дали ще усетя болка. За мое облекчение почувствах само натрапчиво главоболие. Надигнах се бавно. Белинда ме беше съблякла и ми бе сложила нощница.

Чу се поскърцване. Обърнах се. Камериерката ми, седнала на стол край леглото, беше готова да скочи.

– Не, не, миледи, не мърдайте. Все още не сте готова за движение.

– Добре съм – отвърнах аз и отпуснах крака на пода. Бях схваната, натъртена и всичко ме понаболяваше, но иначе се чувствах добре. – Заешката дупка беше дълбока – додадох и, като се сетих за Джон, се усмихнах.

Въпреки всичко.

Белинда се озова до мен за секунда. Вдигнах ръка, за да я възпра.

– Не, Белинда, аз съм съвсем добре. Мисля, че бих искала една много гореща вана. Тя сигурно ще отмие всичките ми болезки.

И щеше да ме отърве от нейното присъствие. Но веднага се разкаях за тази мисъл. Момичето се притесняваше за мен. Аз обаче исках да остана за малко сама. Проследих я с поглед; тя се обърна на няколко пъти и ме погледна смръщено, преди да излезе от стаята.

Бях уплашена. Пистолета ми. Паникьосана бръкнах под възглавницата. Беше там. Кой ли го бе поставил там? Надявах се, че Джон беше свършил тази работа. Ако беше Белинда, тя най-вероятно щеше да уведоми Лорънс. Не, сигурно е бил Джон. Дали беше позволил камериерката ми или някой друг да го види, или бе успял да се промъкне в стаята ми и да го измъкне изпод жокейската ми пола? Тази мисъл бе достатъчна да ме накара да се върна в леглото. Седнах без да изпускам пистолета от ръка, и се взрях в прозорците с дупките от решетки. Решетките, поставени заради лудостта на Каролайн.

Струва ми се, че не помръднах, докато Белинда се върна с достатъчно ведро вода да ме удави.

Час по-късно, следвана по петите от Белинда, която кършеше ръце и кудкудякаше неспокойно, напуснах Синята стая. Бях сложила стара сива рокля, избеляла от прането, и удобни обувки за ходене; бях ги носила в Диърфийлд Хол по време на разходките си из блатистите

местности. Кадифената пелерина и ръкавиците бяха не по-малко стари. Този път пистолетът не бе прикрепен с каишка за бедрото ми; намираше се в джоба на пелерината. Можех да го извадя и да стрелям за секунда. Бях в състояние да се защита и със сигурност щях да го направя, ако се наложеше. Главата ме болеше, но сега вече чувствах много по-силен гняв, отколкото болка.

Брантли стоеше край входната врата. Щом ме видя, той замръзна като гипсовата статуя на голия гръцки бог, която стоеше в един забутан ъгъл пред гостната.

– Излизам да се поразходя – обях аз; гласът ми прозвуча студено като въздуха, който се процеждаше изпод голямата врата. – Всичко ще бъде наред, Брантли. Не се притеснявай за мен. Онова бе само една заешка дупка, много голяма дупка, но аз не съм мамино дете. Ще се оправя. Ще се поразходя покрай потока. Там ми харесва.

Зачаках да ми отвори. Интересно дали нямаше веднага да потърси Лорънс и да го уведоми, че глупавата му съпруга е излязла да се поразтъпче из имението.

Докато прекосях широка поляна пред главния вход, си зададох въпроса доколко разумно беше решението ми да остана тук и какво беше бъдещето ми в тази къща.

Не изглеждаше обещаващо. Потреперих, но не от студа, макар следобедното небе да имаше оловносив цвят. Не ми беше правило впечатление, но сега забелязах, че клоните на дърветата бяха съвсем оголели, напълно лишени от ярките цветни петна на есента. Зимата най-сетне бе дошла в Йоркшир. Започвах да се отърсвам от остатъчния ефект на лауданума, а проникващият до мозъка на костите страх ме избави набързо от летаргията.

Тръгнах към потока, свела глава, потънала в мисли. Бях казала на Брантли къде отивам. Никой нямаше да опита нищо; беше прекалено рисковано. Освен това как може да се размишлява нормално, когато някой се мъкне подире ти, мрънка ти в ушите и изобщо те подлудява? И тук идваше ред на най-важния въпрос. На кого можех да вярвам?

„На Джон“ – помислих си аз. Трябваше да му вярвам. Просто няха друг избор.

Продължих да обмислям положението, да опитвам да преценя нещата, но така и не успях да открия нищо. Абсолютно нищо.

Сещаш се само за желанието на Каролайн да разговаря с мен, доколкото можеше да го направи един дух.

И за злокобното присъствие в Черната стая, което продължаваше да

стои там и да чака. Какво да чака?

Стигнах до брега на ручей. Увих се плътно с пелерината и седнах под една от огромните върби. Вперих поглед над сивата водна лента. Повърхността му беше съвсем спокойна, като гладка сива плоча. Нямах представа къде са отишли патиците.

В този момент си дадох сметка, че бях забравила напълно за Джордж. Той не беше в Синята стая. Надявах се, че мис Крислок или Джудит са се погрижили за него. Не знам какво щях да правя, ако нещо се беше случило с териера. Ако имах достатъчно енергия, щях да се върна и да го взема със себе си, но няхах никаква сила. Усетих как кората на върбата се впила в гърба ми.

Започвах да проявявам признаци на истерия. На Джордж нямаше да му стане нищо. Но ако все пак се случеше, щях да разпердушина с голи ръце Девбридж Манър.

Не знам колко дълго бях седяла така, когато чух гласа на Джон зад гърба си:

– Белинда ме спря в коридора и изплака мъката си за теб. Разказа ми как си се измъкнала от леглото, едва не си се удавила във ваната си и накрая си взела, че си излязла навън. Попитах Брантли дали те е виждал. Той отговори, че си изглеждала почти мъртва и възнамерявал да те последва. – Спря за момент и сви рамене. – Аз те последвах.

Сви отново рамене, но аз вече го познавах. Просто набираше пара и скоро щеше да избухне. Нямаше да ме кара да чакам дълго. Ето, вече дори размаха показалеца си пред носа ми.

– Нямаше абсолютно никаква опасност да се удавя във ваната.

– По дяволите, Анди, обеща ми, че никога няма да оставаш сама. Какво ти става? Да не би ударът по главата да те е видиотил? Не, вероятно не. Това качество ти е природна даденост, нали? Отговори ми, дяволите да те вземат.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джон имаше право, ако човек избере да гледа на нещата от този ъгъл. В отговор само поклатих глава и очевидно го разярих още повече.

Той се приближи пъргаво и застана току пред мен, разкрачил крака, поставил ръце на хълбоците. Не закри слънцето, тъй като просто нямаше такова, но определено беше твърде внушителен. „Много е висок – помислих си аз, – страшно висок и силен.“ Но знаех, че не е опасен за мен, макар очевидно да изгаряше от желание да ме хвърли в потока.

Усмихнах се на мъжа, чието присъствие някога ме караше да се разтрепервам от страх.

– Взех си пистолета. – Извадих оръжието от джоба на пелерината си и го насочих към него. – В пълна безопасност съм.

Той изруга. Цветисто. Никога досега не бях чувала толкова картинно и изобретателно описание на хора и животни. Дядо със сигурност щеше да се впечатли. Вероятно щеше да тупне Джон по гърба и може би дори да му засече време, за да види колко ще бъде в състояние да продължава в този дух, без да се повтори.

– Божичко, можеш ли да го повториш?

– Да, но първо ще те удуша. Не опитвай да се измъкнеш, като ме разсейваш, Анди. Между другото, правиш го много добре, но този път номерът ти няма да мине. Какво, по дяволите, правиш тук сама? Мътните го взели, дори не си взела прочутия пазач Джордж.

– Той би ме защитил с цената на всичко, ако можеше да осъзнае, че животът ми е в опасност. О, Боже, надявам се, че никой не е излязъл да ме търси. Кажи, че не си ме обявил за издирване и не си вдигнал тревога.

– Не, не, казах на Брантли да не се притеснява. Успокоих го, че няма да те изпускам от погледа си. Струва ми се, че чичо Лорънс, мис Гилбанк, заварената ти дъщеря и мис Крислок, в момента се забавляват в компанията на лорд Уейвърлий или „скъпият Хобсън“, както го нарича съпругата му. Той разказва всякакви ужасии от опита си с призраците и тя добавя дори още по-кошмарни подробности към тях. Колкото до Томас, той лежи горе и Амилия потърква леко челото му с пръсти. Поне така ми каза. Май не му вярвам. Бузите на снаха ми бяха поруменели, а очите ѝ блестяха. Според мен те... не, забрави, че съм го казал. Не ти ли е студено?

Поклатих глава и попитах:

– Ти ли развърза каишката с пистолета от бедрото ми?

– Да, разбира се, когато те занесох горе. Не исках никой да разбере за него. Възползвах се от момент, в който Белинда започна да се вайка над теб и да се суети видимо безцелно из стаята ти, за да го пъкна отново под възглавницата ти.

– Намерих го. Благодаря ти. Такова държание обаче изобщо не е в стила на Белинда. Тя е изключително независимо момиче, каза ми го още като пристигнах. Има собствени идеи за нещата. И е силна.

– Възможно е, но се държа като квачка, чието пиле се е приближило прекалено до касапската секира. Успокои се едва когато ти дадох лауданума. Защо дойде тук сама?

Искаше ми се да остави тази тема, но разбрах, че няма да стане както ми се щеше.

– Същият си като дядо ми – рекох аз. – Той не оставяше нищо, преди да бъде доволен от резултата. Продължаваше да ме притиска и да опипва почвата, докато изпълня камъчето. А ако тогава се окажеше, че е нещо, за което наистина не желая да знае, той ме изглеждаше укорително, поклащаше глава и отиваше да си вземе бутилката с бренди. Добре де, добре. Може би мозъкът ми се е натъртил при падането. Исках просто да дойда и да помисля, да опитам да си обясня кой прави всичко това и защо.

– И до какъв извод стигна? Успя ли да откриеш по умозрителен път злосторника и неговия мотив? Разполагаше с толкова много време, без никой да те безпокои, докато аз проявих наглостта да се намеся.

– Сарказмът ти е прекалено явен. Никакъв финес. – Въздъхнах отново. – Съжалявам, напълно си прав да изречеш всичките тези великолепни ругатни в лицето ми. – Прибрах внимателно пистолета обратно в джоба си. И му се усмихнах криво. – Но знаеш ли, Джон, с това мога да защитя даже теб.

Помислих, че ще избухне, но той успя да се въздържи. Дядо ми обикновено не проявяваше чак такъв самоконтрол.

– Благодаря ти, че не ми крещиш повече – додадох аз. – Главата все още ме боли и пулсира. Освен това, честно казано, все още не съм достигнала до никакъв извод. Не мога да открия нещо, за което да се хвана и благодарение на което да реша нещо.

– Притеснява ме фактът, че разбрах точно какво каза.

Усмихнах се; невъзможно беше да не го направя.

Младият мъж се приближи току до потока. Наведе се и взе едно

камъче. Запрати го към водата. То подскоочи четири пъти, преди да потъне. Добро постижение.

– Моят рекорд е шест подскока – извиках аз.

Той опита с още три камъчета, но достигна само до пет, и то само с едното от тях. Когато се върна при мен, в ръката си държеше камъче.

– Може би ме лъжеш. Шест скока? Ще трябва да го докажеш.

– Разбира се.

Не седна. Продължи да стои над мен и да ме гледа отвисоко, като подхвърляше проклетото камъче от длан в длан. Мълча дълго време. Най-сетне, като остави у мен усещането, че измъква думите насила от устата си, рече:

– Искаш ли да знаеш истината? През онази първа вечер, когато влезе в гостната заедно с чичо ми, с брачната му халка на пръста си, аз бях в състояние само да те съзерцавам. Не можех да повярвам, че това действително си ти. А и как бе възможно? Бях те оставил, една съвсем млада жена, в Лондон. Какво общо, по дяволите, можеше да имаш с чичо ми? Тогава Джордж ме усети и прекоси стаята, за да ме приветства. Не исках да повярвам, че си ти. Но след като разбрах, не можах да проумея, че си се омъжила за проклетия ми чичо. И досега все още се събуждам понякога посред нощ и в продължение на няколко секунди си мисля, че това не е вярно, че си все още в Лондон и ме чакаш да се върна. Но ти, разбира се, си тук, и си му съпруга. Веднъж ме простреляха, насред сухи хълмове непосредствено извън Лисабон, при едно спречкване с партизани. Ще ти кажа, че болката, която усетих като те видях до чичо ми, бе по-голяма, отколкото при преминаването на куршума през крака ми. Знаех, че не мога да бъда тук и да стоя далеч от теб. О, да, наясно съм, че изпитваш ужас от мен, от всеки мъж, подозирам, и може би един ден ще ми кажеш каква е причината. Но това нямаше значение. Исках да те докосвам, да те целувам, да те убедя, че няма причина да се страхуваш от мен, никога. Никога не бих ти сторил нищо лошо и бих ти помогнал да забравиш случилото се в миналото, каквото и да е то. Но, естествено, няма как да го направя. Ти си съпруга на моя чичо. Знаех, че трябва да си тръгна. Просто не можех да стоя тук и да бъда до теб, а да не мога да те имам. Ден след ден щеше да ми се натрапва, че си съпруга на чичо, а не на мен. Но тогава онази старица те нападна с един от ножовете в проклетата ми колекция. Всичко се промени. Не мога да напусна имението, при положение, че ти си в опасност.

Беше висок и тъмен и в този момент ми се стори по-опасен от набиращата сила на хоризонта страховита буря. През цялото време не отдели

погледа си от мен. Най-неприятна ми бе болката, която долавях в гласа му.

– Господи, как ми се иска да не беше идвала тук.

Не се страхувах ни най-малко. Едва сега осъзнах, че това, което усещах и бях почувствала още при първата ни среща, когато той се беше смял и се бе шегувал, бе нещо съвсем друго. Аз обаче го бях превърнала в част от убийствения страх, но страхът нямаше нищо общо с него. Само дето не знаех дали ще мога да го приема, дали някога ще успея да го проумея.

– Ти си ме желал?

Разбирах съвсем точно какво означава това, усещах го дълбоко в себе си и, докато му се наслаждавах, очаквах да чуя отговора.

– В гласа ти се прокрадва недоверие. Нима не виждаш какво представляваш? О, да, от мига, в който те видях да бързаш след Джордж през онзи ден в Хайд Парк, аз те пожелах. Веднага разбрах, че ти си единствената жена за мен. От много време не се бях смял, даже прекалено много време, но изражението ти изтръгна смяха от мен и не след дълго вече се тресях от смях. И исках още. Исках теб. Но ти пък не искаше да имаш нищо общо с мен. За първи път в живота си бях готов на всичко, за да привлека една жена. Но не можех да го направя, дори от това да зависеше животът ми. За Бога, ти отказваше да ми кажеш даже името си. Беше страхотен провал. Стана ми много неприятно, но нямах друг избор, освен да се оттегля. Прибрах се в Девбридж Манър с намерението да се върна в Лондон след като свърши траурът ти. – Изсмя се; бе грозен, подигравателен смях, насочен към него самия. – Забележително катастрофално решение от моя страна, нали?

Изправих се и застанах пред него. Стори ми се, че съм стъпила в дълбока дупка, заобиколено от черна пръст. Натезалото сиво небе бе високо над мене, а дупката потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко, и аз потъвах с нея. В очите ми запариха сълзи и след миг усетих как потекоха по бузите.

Джон свали ръкавицата си. Не свалях поглед от дланта му. Пръстите му докоснаха лицето ми, избърсах сълзите.

– Толкова малко е имало между нас – промълви той и обхвана бузата ми с дланта си, – и никога няма да може да има нещо повече. Вероятно не трябваше да ти го казвам. Честно казано думите сами излязоха от устата ми, без разрешение, явно без участието на разума ми. Но това вече няма значение, Анди. Не мога да замина преди да разбера какво става тук. Не мога да позволя да пострадаш. По-скоро бих позволил да разбия

сърцето си, отколкото да оставя нещата така. Когато падна от Малката Бес едва, не умрях от ужас. Разбираш ли какво ти казвам, поне мъничко?

Дланта му беше много топла. Болката беше много дълбока.

– Да – отвърнах аз. – Разбирам.

За първи път в живота си вдигнах ръка и леко докоснах с върховете на пръстите си лицето на мъж, който не беше дядо ми. Той беше толкова топъл, бликащ от живот и страст. Плачеше ми се, защото съм такава глупачка, защото допуснах огромна грешка, съсипах живота си. Но нищо не можеше да се промени – стореното бе сторено.

Отпуснах длан.

– Какво според теб би трябвало да правим?

Джон отмести поглед от лицето ми. Беше видимо напрегнат. Признавам, че и аз се чувствах по същия начин.

– Балът е вдругиден. Гостите започват да пристигат от утре сутринта. Вече не можем да го отменим. Чичо Лорънс умуваше, докато ти си почиваше в твоята стая, но знаеше, че гостите вече са тръгнали, някои пристигат чак от Лондон. Не, балът ще се състои, а някои от гостите ще останат цели четири дни, преди да се запътят към други Коледни парти. Не остава друго, освен да бъдем нащрек. Моля те, не решавай отново, че трябва да поразмислиш насаме. Един нов опит няма да ти се размине така лесно, лично ще се погрижа за това.

– И какво точно ще направиш?

Той се усмихна и склучи леко ръце около врата ми. Наведе глава и докосна устните ми с уста. Не помръднах. Не правех нищо, само стоях в очакване мозъкът ми да експлодира от страх. Взривът обаче нямаше нищо общо със страха, а с нещо съвсем друго. Не знаех какво да правя. Е, добре де, знаех. Исках да обгърна врата му с ръце и да не го пусна повече. Но, разбира се, не го сторих.

„Вярност – помислих си аз, – обещах верността си.“ Бавно, много бавно отстъпих; бях изпълнена с такава болка, че той нямаше как да не я забележи.

– Ще се справим – заяви младият мъж. – Хайде вече да се връщаме.

Тръгнахме.

– Би ми било приятно да чуя част от историите с призраци на лорд Уейвърлий.

– Да, стига да не са свързани с някой от неспокойните духове тук, в Девбридж Манър.

Не бях съгласна с последното. Исках да знам повече за тях.

Всички се бяха събрали в гостната. Джордж беше до Джудит, поставил глава върху предните си лапи, и имаше възможно най-спокоен вид. Останалите внимателно слушаха виконта. Той вдигна за момент очи към нас и направи жест да се приближим:

– Изглеждате отново добре, миледи. Елате да чуете странния разказ за един от земевладелците край Форт Уилямс, погребал съпругата си жива в стената на своята спалня.

Джудит потрепери. Признавам, че тя имаше пълно основание при подобно въведение. Но въпреки това се усмихнах и оставих Джон да ме заведе до един от столовете.

– Моля ви, сър, разкажете ни дали ужасният земевладелец е свършил зле.

– Даже много. Съпругата не умряла. Един от неговите хора я изровил и се грижил за нея, докато се оправила. Подозирам, че са били любовници и именно това е била причината земевладелецът да я зазида, но няма кой да ни каже каква е истината. Така или иначе, човекът на земевладелеца и предполагащата за мъртва съпруга започнали да кроят планове. Жената започнала да се явява пред съпруга си. Не знам какви трикове са приложили, но го изплашили толкова много, че най-накрая той се хвърлил в Лох Нес от една скала. Мнозина твърдят, че видели как чудовището на Лох Нес го глътнало.

Джудит хлъцна. Мис Гилбанк я стисна леко за рамото и я потупа по гърба.

– Чудесен край за един зъл човек – рече тя.

Мис Крислок се обади замислено:

– Подобен род разкази би трябвало да пресекат злото. От тях косата ти наистина настръхва, Хобсън. Какво смяташ, Лорънс?

Графът се изправи и кръстоса ръце пред гърди.

– Скъпа мис Крислок, всяка невярна на съпруга си жена заслужава да бъде зазидана жива.

– А – възкликна лорд Уейвърлий, – не знам дали изневярата е била причина. Може би земевладелецът е бил някой грубиян или пък тя му е омръзнала. Може би не е бил доволен от начина, по който се е грижела за дома му, и затова е решил да се отърве от нея, или пък си е намерил друга дама, която предпочитал пред съпругата си. Така или иначе, постъпката му не е никак похвална. Не мислиш ли, че си е получил заслуженото?

Лорънс се усмихна.

– Е, ако дамата наистина не е била невярна, трябва да се съглася, че

земевладелецът заслужено е свършил в търбуха на чудовището на Лох Нес. Анди, виждам, че бузите ти са порозовели. Добре ли се чувстваш вече?

– Определено. Нямам търпение гостите да започнат да пристигат. Наистина постъпи много мило, като предложи да направим този бал, Лорънс. Така ще мога да се запозная с всичките ни съседни.

Усмихнах му се и усетих истинска привързаност.

Обърнах се.

– Хайде, Джордж, достатъчно внимание обърна на Джудит. Време е да излезеш да се поразходиш с мен. Джудит, все още не съм се издължила за баса. Защо не дойдеш с нас, за да се обзаложим отново. Може би този път ще спечеля аз и така ще се изравним.

Джордж, предателят, избра далечния тисов храст, посочен от момичето. Изпъшках и влязох в къщата, за да донеса парите, които дължах на заварената си дъщеря. Във вестибюла се натъкнах на Лорънс, с два шилинга в ръка. Подаде ги със смях на дъщеря си.

Когато по-късно се прибрах в стаята си, извадих пистолета от дълбокия джоб на красивата си лилава рокля, за да го пъкна под възглавницата. Тогава видях церемониалния мавърски нож на Джон с красивия червен пискюл. Златното му острие блестеше на слабата нощна светлина. Беше наистина красив. И можеше да пронизе съвсем лесно сърцето.

Едва не повърнах вечерята си от силния шок. Отскочих назад и затиснах с длан уста, за да не изпищя. Джордж изскимтя и скочи на леглото, извил глава на една страна. Бях се парализирала от ужас.

Най-накрая посегнах към ножа.

Без да губя повече време поведох терьера по дългия коридор към стаята на Джон.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Той отвори вратата; беше по халат. В едната си ръка държеше книга. Джордж полудя. Младият мъж го вдигна и отстъпи встрани, за да ми направи място да вляза.

Знаех, че не е благоприлично, но нямаше значение.

– Какво, по дяволите, се е случило? Бледа си като смъртник.

Не отговорих; подадох му ножа.

Той го пое безмълвно. Обърна се и тръгна към онази част от стаята си, където държеше своята колекция. Беше бос. Стъпалата му, подобно на всичко останало в него, бяха големи. „Солидни и устойчиви“ – помислих си аз, щастлива да избягам поне за момент от парализиращия ме страх.

Обърна се към мен, все така без да пуска Джордж.

– Няма го, естествено. Къде го намери?

– Под възглавницата си. Вдигнах я, за да си сложа там пистолета, и го видях.

Младият мъж посочи към големия фотьойл пред горящия огън.

– Седни. – Понесе териера към бюрото си, където имаше бутилка бренди. Наля ми щедро в красива кристална чаша. – Изпий го.

Така и направих. Усетих парливата течност в като удар в стомаха си, последван от експлозия. Дъхът ми секна; закашлях се.

– Боже! – възкликнах аз.

– Чудесно, вече си възвърна цвета на лицето. – Приблужи се до камината и подпря рамо на полицата над нея. Продължаваше да чеше Джордж зад ушите. Глупавото животно опитваше да го ближе по ръката. – Онзи, който е поставил бодливата тел под седлото на Малката Бес, е останал недоволен от липсата на истерична реакция или сериозно нараняване. И затова продължава.

– Да. И този някой наистина успява. На път съм да си изгубя разсъдъка от страх. Едва не паднах на пода, когато го видях, толкова се уплаших.

– Не е точно така. Овладяла си се и веднага дойде при мен, за да разбереш дали ножът е същият. И, разбира се, е същият.

Това не беше истинската причина, но не казах нищо.

– Според теб този някой дали се надява наистина, че ще помисля теб за виновен?

– Добър въпрос. Факт е, че е влязъл тук и е взел ножа. После е трябвало да издебне момент, когато в стаята ти няма никой, да влезе вътре, без да го видят, и да постави ножа под възглавницата ти.

– Да – отвърнах аз и се изправих бавно. – Не би трябвало да бъде тук. Трябва да се върна в Синята стая.

Той дойде да ме изпрати.

– Чуках по всички стени – казах аз като стигнахме. – Не открих никакъв отвор, който да води до таен коридор.

– Нямах представа, че си го направила. Добра идея. Дръж пистолета непрекъснато под ръка, Анди.

Подаде ми Джордж, който изскимтя, обиден, задето неговият герой го отхвърляше, погали ме по бузата и тръгна обратно към стаята си. Тъмносинята кадифена роба се мяташе около глезените му. „Силни, стабилни стъпала“ – помислих отново, докато го изпращах с поглед.

Прекарах още една нощ, вперила широко отворените си очи в тъмния таван, в очакване на изгрева на слънцето, а Джордж похъркваше, сгушен в мен.

Около обяд на следващия ден вече бяха пристигнали трийсетина от гостите, съпроводени от прислуга, смях, бодлива зеленика, подаръци и повече куфари, отколкото бях в състояние да преброя. Дворът на коюшните започна да се пълни с карети.

– Как ще се справи Ръкър? – попитах аз, след като посрещнахме лорд и лейди Моъм, стари приятели на семейство Линдхърст.

– Мисля, че пристигнаха всички, които ще отседнат тук – отвърна Лорънс. А Ръкър ще се справи. Имаме достатъчно място за всички коне. Как е Малката Бес?

– Ти не изпускаш нищо, нали? – усмихнах се аз и за първи се запитах дали той не беше този, който искаше да му убие, или да ми изкара акъла, а може би и двете. – „Не – помислих си аз, – няма никакъв смисъл.“ Но кое ли имаше? – Да, отидох да я видя тази сутрин. Ставата й е много по-добре, слава Богу. Ако трябваше да я убием, щях да...

Той докосна леко бузата ми с върховете на пръстите си.

– Знам, скъпа. Щеше да ти причини ужасна болка. Малката Бес ще се справи. Аз също ходих да видя как е.

Погледнах го и отново се запитах: „Ти ли пхна бодливата тел под седлото й?“ Дали бе видял страшните, дълбоки рани по гърба й. Очевидно не. Ръкър най-вероятно беше оставил одеялото върху меките

превръзки на гърба на животното и съпругът ми не бе забелязал нищо нередно, слава Богу. Но може би вече знаеше всичко.

Мис Крислок влезе в стаята ми, докато Белинда ми помагаше да облека друга рокля. Имах нужда от най-малко три тоалета дневно и всяка смяна отнемаше много време.

– Колко странно – рече тя, след като се поразходи из помещението, прегледа съдържанието на гардероба ми и подреди десетките шишенца върху тоалетната маса.

– Какво има, Мили?

– О! Вчера видях Амилия да излиза от стаята на Джон. Не е ли странно?

Сърцето ми спря да бие за момент. „Амилия? Не – помислих си аз. – Не.“

– Може би й се е наложило да вземе нещо – отвърнах аз. – За Томас.

– Очевидно. Носеше нещо, увито в плат.

Не, това бе повече, отколкото можех да понеса. Целунах Мили по бузата и двете слязохме заедно долу.

Къщата беше украсена с клонки бодлива зеленика, откъснати от нашето дърво и донесени с кошници от гостите. В подобната на пещера камина в Старата зала гореше Бъдник с впечатляващи размери.

На всяко свободно пространство бяха струпани подаръци. Веднага след обяда от Йорк пристигна пратеник с огромна кутия за мен. Отправих се почти бежешком към покоите на Джудит; бях безкрайно щастлива, че поръчката ми най-сетне бе пристигнала, при това съвсем навреме.

– Анди, Божичко – усмихна ми се мис Гилбанк, – идваш точно по време на урока по италиански. – Обърна се към момичето: – Е, умното ми дете, какво трябва да кажеш?

– Come sta? Favorisca sedersi.

И посочи към един стол.

– Sto molto bene, e Lei?

– О, Божичко, Анди, аз също съм много добре. А сега седни. Какво има в тази огромна кутия? Да не би да е Коледният ми подарък?

– Съжالياвам, Джудит, но ще трябва да почакаш. Аз направих един облог с мис Гилбанк и загубих, както губя винаги и от теб. Мис Гилбанк обаче настоява да бъде нещо необичайно.

– Мис Гилбанк, нямах представа, че и вие се обзалагате. Вярно ли е? За какво се обзаложихте?

– Спомняте ли си, скъпа мис Гилбанк?

Гувернантката премести поглед от мен към кутията и отново към лицето ми.

– Странно, но поводът за този облог напълно ми е излетял от ума?

– А? Е, Джудит, с мис Гилбанк направихме този облог веднага, след като се запознахме в градината. Ти вече веднъж беше вечеряла с възрастните и тя се обзаложи, че ще ти бъде разрешено да вечеряш отново с нас, и то съвсем скоро. Тогава аз не повярвах и заложих почти всичко, което имах, че няма да те допуснат повече на масата. И изгубих. Веднага след като гостите си тръгнат, вие, мис Линдхърст, сте сърдечно поканена да вечеряте в продължение на цяла седмица с възрастните. Баща ви настоя. – Беше лъжа, разбира се, но на кой му пукаше? – И така, мис Гилбанк, ето наградата за спечеления облог. – Приближих се до писалището на Джудит, прибрах на една страна част от учебниците и поставих на мястото им огромната кутия. Отворих я и се отдръпнах. – Точно както наредихте, мис Гилбанк. Надявам се, че няма да се разочаровате.

Гувернантката беше силно озадачена. Тя вдигна прекрасната сребриста хартия и остана на място, без да промълви нито дума.

– Какво има вътре, мис Гилбанк?

– Това е роклята, която ще носи на бала утре вечер – отвърнах вместо нея аз. – Какво ще кажеш?

Джудит настоя младата жена да я извади, за да може да я види, и мис Гилбанк, все така без да пророни и звук, измъкна красивия тоалет, който бях поръчала за нея. Бях задигнала една от роклите ѝ, за да може Белинда да ѝ вземе мерките. Беше великолепна бална рокля от златисто кадифе, с широка три сантиметра лента от златист атлаз под гърдите, с наистина много дълбоко изрязано деколте и дълги ръкави. Нямахше никакви панделки, воланчета и дантели. Беше семпла и елегантна, с класическа кройка. Щеше да изглежда превъзходно в нея.

Тя изпъна роклята пред себе си. Джудит докосна мекото кадифе и извика:

– О, Божичко, трябва да я облечете, за да ви видим. Моля ви, мис Гилбанк, още сега!

Гувернантката, която никога не губеше самоконтрол, остави внимателно дрехата в кутията и заплака.

– Олеле – обърна се към мен заварената ми дъщеря. – Мислиш ли, че не ѝ харесала? Нали си получила точни указания за това, което желае, Анди? Може би си разбрала погрешно цвета? Или деколтето е прекалено дълбоко? Като го гледам ми се струва, че ще ѝ стигне до кръста.

Мис Гилбанк се засмя през сълзи. Отказа да ни се покаже с роклята, като измънка някакво извинение; това щяло да стане утре вечер.

Подсвирквах си щастливо, когато излязох от покоите на Джудит. Бях забравила за цели петнайсет минути, че на някой моето присъствие в Девбридж Манър не му допаднаше. Какво бе изнесла Амилия от стаята на Джон вчера? Със сигурност – не ножа, със сигурност.

Вдигнах глава и видях някакъв мъж, който сви припряно по коридора пред мен.

– Чакайте! – извиках аз. – Кой сте вие? Почакайте!

Но, разбира се, от него нямаше и следа, когато на свой ред завих на бъгъла.

– По дяволите! – изругах аз.

Стисках в ръката си пистолета. Бях готова. Не се бях вцепенила на място.

Същата вечер, облякла поредната прекрасна рокля, вечерях заедно със съпруга си в компанията на трийсет и шест гости в голямата трапезария. Бях чула, когато Брантли даваше указания на Джаспър и останалите лакеи да донесат всички удължения на масата от склада зад килера.

Масата изглеждаше великолепно. Кристалите блестяха, сребърните прибори и съдовете бяха подредени безупречно. Брантли бе наел временно още десет лакеи, така че да има по един за всеки трима от гостите.

Менюто, при чието съставяне бях послушала съветите на почти всички обитатели на Девбридж Манър, можеше да очарова дори плиткоумния кулинар, принца-регент. Имаше шестнайсет различни блюда. Преброих ги, докато ги поднасяха с изключителен финес и елегантност.

Погледнах към мис Гилбанк, красива в една от моите рокли, които бяха преправили за нея, с корсаж от воднистозелена коприна и пола от по-тъмнозелена коприна. Белинда се бе погрижила за косата ѝ. Бях я сложила да седне до сина на един местен баронет, когото я бях чула да споменава веднъж. Тя се смееше. Погледнах към Амилия и Томас, седнали един до друг, по средата на безкрайно дългата маса. Те си говореха тихичко един на друг. За какво ли? В този момент и двамата се обърнаха, сякаш го бяха планирали предварително, за да говорят със съседите си.

Моята скъпа мис Крислок седеше от лявата страна на Лорънс. Тя се усмихваше на нещо, което ѝ казваше той.

Всички изглеждаха в добро настроение. Не смеех да преброя колко бутилки вино се изляха в гърлата ни по време на двучасовата вечеря.

Погледнах на Джон, въпреки нежеланието си. Знаех, че това само щеше да ми причини болка, да ме накара да си задам някои въпроси и да се нарека стотина пъти глупачка. Той седеше до една от най-красивите жени, които бях виждала в живота си – лейди Елизабет Палмър. Тя бе изключително богата вдовица и не можеше да е на повече от двайсет и пет години. Предполагам, че Лорънс опитваше да ожени племенника си и я бе поканил именно заради това. Трябваше да призная, че имаше превъзходен вкус. Аз не я харесах, но и тя не се бе държала особено любезно с мен, когато бе пристигнала заедно с приятели. Беше погледнала като че ли през мен, сякаш бях прозрачна, и ми се бе приискало да я зашлевя и по двете бузи. Но във всяко друго отношение беше безупречна, дяволите да я вземат. Имаше гъста руса коса, вдигната на тила, но поне десетина кичурчета падаха по белите ѝ рамене и прекалено разголената белокожа гърд. Дядо ми щеше да съзерцава лицето и гърдта ѝ без да каже дума. Веднъж беше споделил, че предпочита да се възхищава мълчаливо на съвършенството. А в този случай щеше да мълчи доста дълго време.

Очевидно Джон се различаваше от дядо ми, поне в това. Той се смееше, разговаряше и не изпускаше нито една нейна дума. Повдигаше ми се.

Едва когато преминах към изключително вкусния шницел от омар, осъзнах, че ревнувам. Едва не изтървах вилицата, толкова се ужасих от себе си. Просто престанах да се храня и се втренчих натам. Двамата беедваха съсредоточено, свели глави един към друг, косата ѝ изглеждаше още по-руса на фона на неговата тъмна коса.

Не можеше да ревнувам. Това бе лудост. Бях омъжена. Джон не можеше да ми бъде никакъв. Беше племенник на съпруга ми, следователно и мой племенник. И винаги щеше да си остане такъв. Когато се оженеше, щеше да доведе съпругата си в Девбридж Манър. И може би тя щеше да бъде Елизабет Палмър.

Той ме беше излъгал, подобно на всеки един от мъжете на този свят. И аз бях изненадана, признавам. Каква глупачка бях наистина! Джон заливаше лейди Елизабет с цялото си внимание, с хумор, с проклетото си остроумие, с наблюденията си, и го правеше само ден след като ми се бе обяснил в любов.

Беше ме лъгал.

От друга страна не желяех да стои мълчалив и мрачен и да бъде

нешастен, защото не може да ме има. Освен това аз не желяех да бъда с него. Беше прекалено едър и силен... Тук едва не се задавих от смях заради смехотворното изречение, които си повтарях непрестанно.

Не, не беше смехотворно. Той беше излъгал. Като баща ми. Точно в този момент се сетих за писмото му и си дадох сметка, че не бях казала на Джон за него. Е, не беше нужно да го правя.

Започнах да беседвам със съседите си – един херцог от Манчестър, сух като кокал и със също толкова сухо остроумие, и някаква маркиза, притежателка на най-големия бюст, който бях виждала, при това в по-голямата си част – разголен. Полагах отчаяни усилия да не се вирам в този бюст, за разлика от повечето насядали в близост господата.

Разговарях оживено. Сипех остроумия и се смеех на техните остроумни прояви. Маркизата с бюста се оказа забавна, особено с приказките си за своя пекинез, от който имала цели дванайсет кученца, всичките невероятни сладурчета. Суховатият херцог пък бърбеше с охота за някакви хора в Лондон, за които никога не бях чувала, но аз се смеех и участвах в разговора, както можеше да се очаква от една домакиня. Трябваше да накарам Лорънс да се гордее с мен.

Бях облечена с бляскава сребриста рокля и знаех, че изглеждам доста добре в нея. Е, нямах толкова бяла гръд като лейди Елизабет, а косата ми беше къдрава и в нея можеха да се видят и червеникави, и кестеняви, и руси, и ръждиви цветове, подобно на букет от паднали есенни листа. Вероятно не бях и толкова модерна като нея, но... о, трябваше да престана. Не притежавах Джон. Нямаше никога да мога да го имам.

Бях голяма идиотка.

Как бе възможно да съм се променила толкова много? Та той си оставаше мъж, при това същия мъж, когото бях срещнала на три пъти в Лондон и бях успяла да го разкарам. Но само привидно.

Бях забъркала огромна каша.

Но, най-важното, в момента бях домакиня. Не някоя провинциална госпожичка. Бях графиня и, макар и бледа, знаех за какво става дума. Знаех какво и кога да правя. Изправих се, за да изведа дамите, и погледнах само към съпруга си. Усмихнах му се. Той кимна.

– Господа – рекох аз, извисила глас точно до нужната сила, за да привлече всеобщото внимание, – дамите ви напускат, за да си пиете спокойно портвайна. – Никой от тях не обърна почти никакво внимание на съобщението ми. Всички очакваха с нетърпение портвайна, брендито и един Господ знае още какво. Обърнах се към вратата и извиках, този път по-силно: – Дами, ние ще си пием брендито в гостната. Ще

обсъждаме новините за Наполеон, ако изобщо има новини, за които заслужава да се говори. Ще обсъдим също кой от присъстващите господа е най-красив, най-начетен, най-очарователен.

Някои от жените се засмяха, дори ме потупаха по ръката. Други не одобриха постъпката ми, но на кой му пукаше? Не посмях да погледна към съпруга си и да видя какво мислеше той.

Мъжете бяха чули всяка моя дума. Сега се разприказваха всичките едновременно. Чух възмутени коментари, смях, викове.

По-късно Лорънс сигурно щеше да ми се накара.

В гостната повече от половината дами пожелаха да пият бренди. Поговорихме известно време за Наполеон, но скоро преминахме към бедната му съпруга, австрийската принцеса Мария Луиза, и това как Наполеон, в отчаяното си желание за наследник, я бе замъкнал в палатката си веднага, щом бе пристигнала на френска земя и бе консумирал още несклучения брак.

– Наистина е шокиращи неща правят мъжете с жените – заяви лейди Палмър, която сега наистина проявяваше интерес към друго, освен мода и клюки. – Така, готови ли сте да гласувате за най-чаровния джентълмен на масата?

Повечето дами се разсмяха при тези думи.

Лейди Колдкот, която размахваше яростно ветрилото си, но в същото време се бе настанила току пред камината, се обърна към мен:

– Изказването ви беше много умно, скъпа. Определено им привлякохте вниманието. Интересно за какво ли говорят сега?

– Естествено обсъждат кой от тях ще бъде избран за най-очарователен – отговори лейди Елизабет. Засмя се и кимна към мен, сякаш ме виждаше по нов начин. – Наистина умно от ваша страна.

Маркизата с огромната гръд се обади:

– Чух да разправят, че Наполеон имал много любовници и това вбесявало Жозефин. Започнала да разправя на всеки, готов да я слуша, че Наполеон не бил чак такъв мъж. Нали се сещате какво имам предвид?

Очевидно аз не се сетих какво имаше предвид и възкликнах:

– Е, ако и сега, след като е женен за Мария Луиза, продължава с любовниците, със сигурност не е чак такъв мъж.

Всичките шестнайсет дами в гостната ме изгледаха така, сякаш бях пълна идиотка.

Елизабет Палмър се засмя.

– Скъпа графиньо, вие сте омъжена. Не мога да си представя, че Лорънс не ви е показал точно какъв мъж е.

Изгледах я без да отговоря.

Скъпата мис Крислок се обади:

– Лорд Девбридж е изключително внимателен към младата си съпруга. Търпелив е. Изпълнен е с разбиране. Подайте ми една чашка бренди, скъпа.

След тези думи, изречени с най-добри намерения, дамите ме наобиколиха. Някои многозначително повдигнаха вежди. Други се подхилваха. Трети едва прикриха усмивки зад дланите. Амилия остана назад. Мис Гилбанк се оглеждаше трескаво.

– Искате да кажете, че сте все още девствена ли, миледи? – попита мисис Бъркнхед и се приведе толкова близо до мен, че едва не се задуших от тежкия парфюм, с който се бе напръскала прекалено щедро.

Амилия се изкашля доста гръмко.

– Предлагам Андрея да ни изсвири някоя соната на Моцарт. Много е талантива. Може също така да пее, но не толкова добре, колкото да свири. Хайде, Анди, изсвири нещо.

– Съмнявам се, че изпълнението ѝ може да надмине онова, което направи пред господата преди да излезем от трапезарията – заяви една дама с майчински вид, чието име не можех да си спомня.

Приблжих се до пианото и засвирих. Изпълних сонатата доста прилично. Когато вдигнах поглед, видях съпруга си, застанал съвсем близо до мен.

– Съжалявам, Лорънс – рекох аз веднага, щом затихнаха аплодисментите. – Дяволът ме накара да го направя.

Той се засмя, обърна се към господата, покашля се и обяви пред всички присъстващи в стаята:

– Съпругата ми ме информира, че дяволът я бил накарал да го направи.

Репутацията ми беше възстановена.

Била съм обявена за оригинал, уведоми ме по-късно мис Крислок. В Лондон съм щяла да бъда в центъра на нещата.

– На какви неща? – попитах аз.

– На всички партита и тям подобни, предполагам – рече тя, потупа ме по бузата и ме изгледа продължително. – Не изглеждаш щастлива, Анди. Какво има, скъпа?

Едва не си глътнах езика.

– Нищо, Мили. Аз съм съвършената млада дама.

Беше почти два сутринта, когато графът ме изпрати до Синята стая.

Погледна ме замислено.

– Ти продължаваш да ме изненадваш, Анди.

– Надявам се, че повечето от изненадите са приятни.

– Поне половината. Не се притеснявай, последната беше прелестна.

Господата не бяха в състояние да говорят за нищо друго, освен за това кой бил най-очарователният, най-начетеният, най-забавният сред нас.

– Точно така предположи и лейди Елизабет Палмър. Всъщност, аз изненадах и самата себе си. Повечето ни гости са много симпатични.

– Да, така е. И те те харесаха. Честно казано не очаквах, ти си толкова млада. Беше очарователна.

– Сега звучиш така, сякаш вече не си сигурен, че направеното от мен ти допада.

– Така ли? Колко глупаво от твоя страна да мислиш подобно нещо. Лека нощ, детето ми.

И си тръгна.

Наистина ли ме мислеше за дете?

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Рано на другата сутрин нанасях една миризлива отвара, направена по рецепта на дядо ми, върху заздравяващите рани по гърба на Малката Бес. Седемте дълбоки разреза, на разстояние около половин-един сантиметър един от друг, образуваха почти съвършен кръг. Гледката ме вбеси невероятно. Чудовището, което бе сторило това, заслужаваше да го гръмна между очите, с новия си пистолет.

– Виждам, че е по-добре.

Беше Джон. Обърнах се бавно. Не исках да го виждам. От друга страна повече от всичко друго на света желях просто да стоя тук и да го съзерцавам, докато Малката Бес ме изрита от отделението си.

Тръснах глава, за да се освободя от тези безполезни мисли.

– Да, по-добре е, много по-добре, благодарение на Ръкър, но цялата тази история продължава да ме изпълва с такъв гняв, че ще се пръсна. Още е много рано. Изненадана съм, че вече си буден.

Той ме изгледа от главата до петите; знаех какво вижда. Носех много стара кафява пелерина и здрави, стабилни боти. Сплесканите ми коси бяха хванати и навити на тила. Няколко кичура вече се бяха измъкнали.

И тогава той се усмихна.

– Ти си будна. Защо и аз да не съм буден?

– Когато снощи се качих в стаята си, ти все още сладко си говореше с лейди Елизабет Палмър, а полунощ вече бе минала отдавна.

Сарказмът ми не му убягна. И той имаше нахалството да ми се усмихне самодоволно.

– Всъщност не е нужно да произнасяш цялото й име. Лейди Елизабет е достатъчно. Сред гостите няма друга като нея, не си ли съгласна?

Бях съгласна, но няхах намерение да му го кажа. Това обаче не го спря, дори за секунда.

– Интересно, че си забелязала. Както виждам не ти е много приятно да говориш за това – устните ти са така стиснати, че почти не се виждат. Затова ще премина разумно към нещо по-безопасно. Всъщност мнозина от господата вече са станали и, ако все още не са започнали да говорят, пият кафе и четат вестници. А, поговориха и за теб, тъй като чичо Лорънс още го нямаше. Ти предизвика истинско вълнение, Анди. Предполагам, че чичо ми няма да бъде много доволен.

– За твоя информация аз вече му се извиних. Не съм пълна

глупачка. Извиних се незабавно, което със сигурност ще му покаже, че съм напълно сериозна и разкаяна.

– Не, не говоря за пламенното ти изпълнение на вратата на трапезарията, докато бе заобиколена от дамите. Става дума за другото.

Сега вече действително бе привлякъл вниманието ми.

– Какво друго? Не съм казвала нищо друго, кълна се. Слушах внимателно и дълго гостите. Смях се. Свирих Моцарт, и то съвсем не лошо, но, кълна се, не съм казвала нищо друго, с което да го поставя в неудобно положение.

Джон се разсмя.

– Боже, Боже, ама ти май наистина не знаеш, а?

Само го изгледах. И се захванах да слагам меките бели превръзки отново на гърба на Малката Бес. Кобилата изви глава, за да види какво правя. Потупах я лекичко и я погалих по врата, след което погледнах отново към Джон.

– Не. Нямам представа за какво става дума.

– Виждам – произнесе бавно той, извил глава встрани, един от неговите навици, с които започвах да свиквам.

Правеше го, когато беше озадачен или не можеше да реши как да постъпи.

– Очевидно искаш да ми кажеш, така че давай. Притежаваш финеса на фанатичен викарий. Та какво толкова съм казала, с което да поставя в неудобно положение Лорънс?

– Всички вече знаят, че си все още девствена.

Подскочих толкова рязко, че Малката Бес ритна със задните си крака. Трябваше ми цяла минута, за да я успокоя, а после заявих, вбесена и възмутена:

– Това е невъзможно. Искам да кажа, вярно е, но не съм казвала нищо по този повод. Истински абсурд би било да говоря подобни неща. Нелоялно, и най-вече – свръхглупаво. Как си ме представяш да се обърна към маркизата с думите: „Е, миледи, аз съм омъжена за онзи добър човек, но съм девствена, нали разбирате?“

Видях го как сви отпуснатите край тялото си ръце в юмруци, и отново ги отпусна. Сви няколко пъти пръсти, сякаш за да ги раздвижи, и рече:

– Не, не си казвала такова нещо. Доколкото разбрах, дамите обсъждали факта, че според слуховете Наполеон не бил много надарен или бил зле с размерите.

– Каква надареност? Какви размери? Искаш да кажеш, че не е

висок ли? Чувала съм често да го казват. В това няма нищо особено, разбира се. Какво общо има то с девствеността?

Младият мъж завъртя очи. Погледна ме разкаяно и това ме изненада. Той бе определено смутен. Съжаляваше, че бе подхванал тази тема.

– Забрави. Исках да те подразня за проклетата ти наивност, но не мога. Анди, просто забрави за това, чу ли? Ти си невинна, в което няма нищо лошо. Не позволявай на никой да твърди обратното. Няма за какво да се извиняваш на чичо ми, абсолютно за нищо.

– Но...

Той докосна устните ми леко с върховете на пръстите си. Гласът му беше нежен:

– Не, Анди, забрави за това. Ако чуеш нещо по този въпрос, някакви дребни коментари или насмешки, просто не им обръщай внимание.

Кимнах несигурно.

– Искам да бъда дори още по-ясен. Всеки път през следващите три дни, когато чуеш натъртени дребни коментари за Наполеон, просто си дръж устата затворена. Обещава ли?

– Добре. Но не ра...

– Малката Бес е много по-добре – прекъсна ме Джон. – Но няма да можеш да я яздиш още няколко седмици. Не, забрави за Темпест! Няма да му е нужно да те хвърля в заешка дупка. Просто сам ще изрови дупка с копито и ще те хвърли в нея. Ще те изяде на закуска с овеса си. Ще те...

– Достатъчно. Всички тези приказки показват какво би искал да се случи, ако някога имам дързостта да поязда коня ти.

– Възможно е. Така, предлагам ти да попиташ чичо Лорънс дали има някакъв друг кон, подходящ за теб. Дори няма да храниш Темпест. Ще ти отхапе ръката. О, да, още нещо. Не опитвай да се отървеш от Бойнтън, моя лакей, който отсега нататък ще те следва навсякъде.

С тези думи се обърна и излезе от конюшната.

Изпратих го с поглед. Бойнтън щял да ме следва навсякъде ли?

Какво, по дяволите, искаше да каже? Предупреждението за Темпест не беше ново, но онези размери, свързани с Наполеон, ми се струваха наистина много странни. Е, щях да забравя, за всичко. Та значи Бойнтън щял да ме следва. Вече се чувствах в по-голяма безопасност.

Както се оказа през този ден не ми остана време да се тревожа за каквото и да било друго, освен за бала.

Единственият случай, когато бях виждал прислугата по-развълнувана, отколкото тук и сега, беше на бала, посветен на излизането ми

сред обществото. Дори Брантли стигна дотам, че да се развика на един от лакеите, задето изгърва засадената в саксия палма във вестибюла. Тя се търкулна към една от броните и тежкото метално съоръжение се стовари с трясък на пода. Брантли никога не викаше. Прислугата видя в това добро предзнаменование.

А аз се смеех ли смеех. Просто не можех да се въздържа. Икономът спря да вика и ме погледна толкова тъжно, че ми се прииска да го утеша. Знаех обаче, че никога не би приел подобно нещо, затова не казах нищо, а само му се ухилих безсрамно.

Тази вечер слязох долу с новата си красива рокля в абсолютно същия светлосин цвят като очите ми, така поне ме бе уверила Белинда. Беше дълбоко изрязана, за да разголи гърдата ми, нещо, което според моята модистка било задължително, в противен случай съм щяла да изглеждам много старомодна и това неминуемо щяло да рефлектира и върху нея. Тогав никой нямало да ходи повече в ателието ѝ и щяла да умре от глад в някой канавка, като всичко щяло да бъде по моя вина. Стори ми се доста драматично. Все пак не виждах как гърдата ми може да стане причина за безвременната ѝ кончина? Все пак ѝ позволих да направи деколтето колкото иска дълбоко. Но споделих с Белинда, че според мен така се виждаше прекалено много бяла плът. Камериерката хлъцна от негодувание. Когато предложих да се покрива с някой широк шал, помислих, че ще припадне – толкова се разстрои.

И така, изложила на показ гърдите си, аз заслizaх по широкото стълбище и веднага се натъкнах на лейди Елизабет Палмър.

Изглеждахме се като петли-борци. Е, аз всъщност никога не съм виждала биещи се петли, но си представих как биха могли да изглеждат, щом се озовах пред нея. Аз обаче бях домакинята и трябваше да се държа очарователно, няхах избор.

– Добър вечер, лейди Елизабет. Ако ми позволите, ще ви кажа, че роклята ви е прелестна.

– Разбира се, че ще ви позволя – отвърна тя и сега вече ме изгледа съвсем открито. – Някак си не очаквах да покажете толкова много от себе си. Твърде сте млада, но изглеждате съвсем на място, Андрея...

– О, наричайте ме Анди.

– Чудесно. Да, всички господа със сигурност ще се съгласят с мен, особено скъпият ви съпруг, който ви държи на най-дългата каишка за един младоженец, за която съм чувала.

– Не знам какво имате предвид, но искам да ви уверя, че не съм куче. Между другото аз не използвам каишка за Джордж. Бихте ли искали

да го видите?

– Вече го видях. Той не оставя Джон сам. Бяхме принудени да го вземем на прекрасната си разходка из източната градина, за да не подлуди с лая си цялата къща. Козината му е с много странен цвят... като горчица, особено неприятен вид горчица. Във всеки случай под дългата кашика имах предвид, че съпругът ви се държи към вас като към малка ученичка, която трябва да бъде глезена и защитавана, нещо, от което определено нямате нужда, след като все още изчаква преди да легне с вас. И докога? Когато навършите двайсет и една години ли?

– Вече ги навърших.

– А, да не би тогава да сте дали религиозен обет да останете целомъдрена? И Лорънс ви оставя да правите каквото си искате? Всички са единомушни, че е наистина много екстравагантно. Вашата рокля също е много красива. Светлосиният ѝ цвят е необичаен и много хубав. Колко странно, че сте готова да омаете всеки джентълмен с цялата тази разголена плът, която обаче отказвате да дадете на вашия съпруг.

Не можех да отмина думите ѝ просто така. Беше наистина прекалено, за да не им обърна внимание. Чарът ми се изпари. Бях готова за битка.

– Обичам да омайвам джентълмените. Но си мислех, че тази вечер фокусът на представлението ще бъде косата ми, не гърдите. Съпругът ми казва, че косата ми съчетава повече цветове, отколкото всички есенни листа, които е виждал някога. Той ѝ се възхищава много. Със сигурност всички господа ще ѝ се възхитят също. – Спрях за момент и въздъгнах. – Но, за да бъде съвсем почтена, което понякога не е лесно, ще призная, че според мен вие имате най-красивата коса, която съм виждала. Това ми създаде някои доста неприятни моменти, защото си дадох сметка, че ви завиждам. Надявам се, че ще се забавлявате добре тази вечер. Ще дойдете ли в гостната?

– След малко – отвърна тя и красивите ѝ очи блеснаха насреща ми.

– О, да, лейди Елизабет. Мислех да ви питам какво е мнението ви за размерите на Наполеон? За надареността му?

Уплаших се, че ще се пръсне по шевовете, толкова много въздух нагълта изведнъж. Изгледа ме така, сякаш току-що бях казала, че по веждите ѝ има полепнали мъхчета. И започна да се смее. Смя се, докато от очите ѝ потекоха сълзи и се разхълца. Обърна се и заизкачва грациозно стълбите. Все още чувах смеха ѝ, когато стигна до площадката и тръгна по западното крило.

Искаше ми се само да знам как и защо бях постигнала желани

ефект.

Този бал ми беше може би дваисетия след представянето ми пред обществото, но първия, за който отговарях напълно – от оформянето на списъка с гостите, до проверката, че всички комплекти чаршафи за петнайсетте двойки бяха в отлично състояние, и до разчистването на огромната бална зала. В много случаи аз самата чистех наравно с прислугата, нещо, на което бях възпитана в Диърфийлд Хол. В деня на бала слугите сияеха. Бяха доволни от себе си и от мен. Брантли никога не показваше задоволството си, но ми се поклони одобрително на няколко пъти.

Знаех, че никога няма да запомня всички блюда, сервирани на вечерята, макар да бях прекарала часове в определянето на менюто. Дори на няколко пъти се бях скарала истински с мисис Редбрест и готвачката, и това очевидно им допадна безкрайно. Докато наблюдавах как слугите поставят внимателно нескончаемия поток от подноси върху огромната дълга маса, просто не можах да се въздържа да не броя. Блюдата трябваше да бъдат общо четирийсет и две, а сервираха четирийсет и три. Божичко, как ли бе станало това?

Имаше подноси с печена писия, стриди, баници с дивеч, гарниран език, нарязана треска, свински котлети... процесията просто нямаше край. Между оризовото суфле и приготвения по оригинална рецепта пудинг, имаше по нещо, което да допадне дори на най-капризните. Аз самата бях прекалено възбудена, за да ям; струваше ми се, че се нося във въздуха на пет сантиметра от стола си.

Изглежда всички се чувстваха добре. Господата не останаха в трапезарията, тъй като другите ни гости започнаха да пристигат за бала. Лорънс успя да ги отдели от бутилките с бренди и да ги поведе към балната зала.

Около десет часа вечерта в балната зала имаше най-малко сто и дваисет човека и всички те говореха, смееха се, пиеха повече пунш с шампанско, отколкото бе добре за тях, флиртуваха и клюкарстваха. Полилите блестяха над главите ни, а въздухът ухаеше сладко и изкусително на зимни цветя. По вратовете, китките и ушите бяха накичени толкова бижута, че ако някой крадец успееше да се добере до тях, щеше да помисли, че е отишъл на небето. „Толкова много красиви хора и всички те са тук, защото съм ги поканила аз. Е, трябва да отдам заслуженото също и на Лорънс.“

Оркестърът беше добър. Отмервах такта с крак, когато Джон докосна леко ръката ми.

– Един валс, Анди. Обичам валса особено много. Ще танцуваш ли с мен?

Не отговорих, само си поех дълбоко въздух и се обърнах към него. Той беше великолепен танцьор, умел и грациозен. Беше много висок и едър, но водеше чудесно и аз се чувствах в безопасност, нещо наистина странно, като се има предвид, че беше мъж. Но фактът си беше факт и вече започвах да свиквам с него.

Двамата се въртяхме и правехме големи кръгове, а аз се смеех и се забавлявах много, даже ми се искаше танцът да не свърши никога. Но... След това танцувах валс със съпруга си.

Той беше грациозен и умел. Държеше ме точно на нужното разстояние от себе си, а аз му се усмихвах. Каза, че се гордеел с мен. Заяви също, че съм била най-красивата сред присъстващите жени и бил много доволен, че съм негова съпруга. Нито веднъж не погледна продължително към деколтето ми. Дали изобщо имаше такова желание? Надявах се, че нямаше.

– Благодаря – отвърнах аз. – Много си мил.

Графът ме целуна по бузата, когато танцът свърши, и сподели, че особено харесва прическата ми.

– Не ми ли каза веднъж, че особено ти харесва смесичката от цветовете? – попитах аз.

– Сигурен съм, че съм го казал – отвърна той, олицетворение на учтивостта, – тъй като никога преди това не съм виждал подобна хармония върху женска глава.

Прокара върха на показалеца си по бузата ми. Усмихнах се. Съпругът ми винаги знаеше кога и какво точно да каже. Остави ме усмихната, за да се погрижи за маркизата; тя споделила с него, че съм дръзко момиче, ужасно невежо, но дръзко. На мен думите ѝ не ми прозвучаха като комплимент.

Един солиден господин вече чакаше да заеме мястото си на дансинга с мен. Беше пийнал, но нямаше значение. Към края на вечерта вече се бях специализирала в избягване на настъпването по краката. Приятно ми беше да виждам всички тези господа, предразположени да танцуват. Вероятно бяха толкова любезни, защото все пак беше празник и те се стараеха да се държат възможно най-добре. Освен това, както знаех, Лорънс ги бе предупредил, че тази вечер няма да има игри на карти или залагания. И така, нямаше нито една дама без партньор. Оглеждаха разголената ми гръд повече, отколкото беше благоприлично, но не се наложи да изричам нищо неприятно. Имаше един мършав господин обаче,

който ме гледаше жадно и, така да се каже, се облизваше. Беше толкова комичен, че се разсмях, което явно не му допадна. Изглежда предпочиташе да се скандализирам от поведението му. Споменах за случилото се на Лорънс и той също се засмя. Мършавият господин носел много подпльнки. За него било облекчение да научи, че не го бях ударила. Тогава подпльнките можели да се измъкнат.

Колкото до лейди Елизабет Палмър – проклетата красавица, страхувах се, че на пантофките ѝ ще се образуват дупки, толкова разгорещено танцуваше, и същевременно – с неизчерпаем запас от грация. Изигра три валса с Джон. Това беше скандално, поне така заявих пред мис Гилбанк и мис Крислок, които се смяха много. Гувернантката танцува поне два пъти с младия баронет Кристофър Уилкинс, когото бях настинала и двете вечери до нея.

Изпих повече пунш с шампанско, отколкото трябваше. Най-сетне, в три сутринта, гостите започнаха да се разотиват.

В четири часа буквално паднах в леглото; Джордж изръмжа, защото се приземих отгоре му.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващите четири дни бяха много важен етап в образованието ми. Научих се как да клокарствам. Научих се как да не се издавам, когато не разбирах нещо скандално. Научих се да флиртувам с мъжете, без да умирам от ужас и, струва ми се, на четвъртата вечер вече се справях неплохо. Но продължавах да не им вярвам. И не рискувах да остана насаме с някого от тях.

Освен с Джон.

Една сутрин лейди Елизабет Палмър най-сетне успя да ме притисне в ъгъла и да ми каже за Наполеон. Намери ме току пред малката гостна. Тъкмо бях избягала от маркизата, която заяви в присъствието на най-малко двайсетина други дами, че би трябвало да се постарая да стана по-висока, тъй като бюстът ми бил прекалено голям за торса. В действителност това изобщо не беше вярно; просто едно от дребните задявания, които излизат понякога от устите на гостите.

– Не мога да търпя повече – заяви лейди Елизабет, като се приближи толкова, че почти допря лице в лицето ми.

– Защо, какво има? Да не би да сте сложили корсет, който заплашва да ви счупи ребрата? Или препечената ви филийка на закуска е била поизгоряла? Да не би камериерката ви да е имала наглостта да откаже да ви донесе гореща вода?

– Затваряй си устата – смърми ме тя, видимо раздражена. – Не можеш да ме разсмееш, затова престани да се опитваш. Някой трябва да ти го каже и, струва ми се, трябва да съм аз. Става дума за Наполеон.

– Имаш предвид проклетите му размери ли?

– Да – отвърна тя и ме изгледа така, сякаш ми бе израснал втори нос.

– Джон ми каза да не обръщам внимание на нищо, свързано с размерите на Наполеон. Просто да забравя. И да продължа да живея блажено в невежество.

– Когато стане дума за надареността или размерите на един мъж, се има предвид мъжествеността му – рече лейди Елизабет. – Не може да не знаеш как са устроени господата?

Изгледах я безизразно.

– Да, разбира се. На глупачка ли ти приличам?

Тя успя да завърти очи и същевременно да кимне с глава.

– Да.

Точно в този момент съпругът ми зави иззад ъгъла и се блъсна в нея.

– Боже, простете ми, скъпа. Какво правите тук? Говорите за последните модни тенденции може би?

– Точно така – отговорих аз. – Не си падам много по воланите, а лейди Елизабет току-що ме информира, че най-новото тази пролет ще бъдат именно те. Страшно се разочаровах.

– Караш ме да се смея, дори когато ме лъжеш право в очите – заяви графът и продължи нататък по коридора.

Така разговорът ни приключи и аз отидох да намажа гърба на Малката Бес с мехлем.

След малко се появи Джон. Беше ухилен като грешник, който бе успял да се промъкне незабелязано край свети Петър през Райските порти.

– Току-що се видях с лейди Елизабет. Тя ме информира за прекъснатия ви разговор.

– Опитах се да не обръщам внимание на приказките за Наполеон, както предложи ти, но тя беше непреклонна.

– И тогава се появи чичо ми и ти така и не научи края на историята, а?

– Точно така. – Погледнах през рамото му. – Тя ме попита дали знам как са устроени мъжете, но нищо повече. – Въздъгнах. – Толкова е красива. Чувствам се жалка и неугледна. Щом я видя, ми иде да я ударя, толкова ѝ завиждам.

Младият мъж отметна глава назад и се засмя. Малката Бес изцвили. Чух как Темпест се обади от своето отделение.

– Е, тя мисли, че си голям оригинал.

– Същото се отнася и за нея.

– И невежо момиченце.

– Не се и съмнявам, дяволите да я вземат.

– Да, но това няма значение, нали така?

Погледнах го, истински го погледнах, и заявих бавно:

– Не знам. Има ли значение?

Той не обърна внимание на последните ми думи. Загали кобилата по врата.

– Внимателно ли действаш?

– Да.

– Не. Проследих те дотук, за да бъда сигурен, че някой негодник

няма да опита да се справи с теб. Не сваляй и за момент гарда, Анди. Онзи, който иска да те накара да си платиш за всичко, каквото и да означава то, е все още тук. Бойнтън просто не е в състояние да те следва като сянка всеки миг.

Джон имаше право. Сутринта, след като и последните ни гости си тръгнаха, аз се върнах в стаята си. Истината буквално ме удари през лицето, докато вървах по дългия коридор. Не срещнах нито един слуга. Къщата изглеждаше толкова празна. И същевременно бе изпълнена със заплаха, която не разбирах, както Черната стая с ужасяващия хлад. Според виконт Уейвърлий това означаваше, че тук и сега, скрито сред нас, живееше някакво зло.

Не видях следа даже от Белинда. Изведох Джордж на много дълга разходка. Бойнтън вървеше на три-четири метра зад мен. Бях благодарна на Джон. Благодарение на неговия лакей се чувствах много по-сигурна.

Вечерята бе много скромна и тиха, в сравнение с предишните няколко дни. Томас въздишаше непрекъснато, родителите на Амилия очевидно бяха изчерпали запаса си от истории за феномени от други светове, тъй като вниманието им бе съсредоточено предимно върху чиниите. Лорънс се хранеше мълчаливо, дори замислено. Колкото до мис Гилбанк, тя се усмихваше много, но усмивките ѝ не бяха за нас, а за някого, за когото си мислеше. Питам се дали не беше нейният баронет Кристофър Уилкинс. Мис Крислок пък говореше за коледните подаръци, които беше ушила и трябваше да изпрати на приятелите си в Лондон. Сподели, че ми е приготвила изненадана. През десетте години, през които живеехме заедно, тя винаги ми бе правила най-хубавите изненади. Миналата Коледа например бе поръчала да ми изработят кънки за лед и бе наела учител, който да ме обучи да ги използвам най-изкусно. Едва не си бях счупила врата, когато налетях на огромния варел, поставен в края на леда, но оттогава бе изминало доста време. Ако в момента тя беше наблизко, най-вероятно щях да се хвърля на врата ѝ и да я благословя, за дето винаги бе до мен.

Джон я попита какво е приготвила за него. Тя само поклати глава и отвърна, че ще трябва да почака като всички останали.

Сетих се за Наполеон, но не си отворих устата. Всички си легнаха рано. Белинда не се появи. Къде ли беше? Стаята ми беше празна. Това не ми харесваше. Притисках Джордж към себе си, докато той пожела да се отдели от мен.

Събудих се в десет сутринта на следващата сутрин, протегнах се и

погалих териера по главата. Той завря лицето си в моето и ме близа по носа, докато се засмях и се отдръпнах. Спуснах крака отстрани на леглото. Златното ключе за кутията за писма се показа от нощницата ми. Бях забравила напълно за него и за писмото от баща ми, което не ми казваше нищо друго, освен че трябва да напусна веднага Девбридж Манър.

Е, щях да размисля. Реших да прочета отново писмото. Занесох Джордж до писалището си и издърпах най-горното чекмедже. Извадих кутията за писма, свалих златната верижка от врата си и пяхнах ключето в ключалката. Ключалката беше счупена. Взрях се в нея; не исках да вярвам на очите си. Отворих бавно кутията. Беше празна.

Писмото на баща ми го нямаше.

Кучето не съзнаваше какво означава това. Неговото желание бе да излезе, за да се облекчи.

Облякох се набързо треперейки. Докато го разхождах, Бойнтън се промъкваше неотстъпно на няколко метра зад мен. Искаше ми се да го помоля следващия път да доведе двама приятели.

Родителите на Амилия си тръгнаха, след като лорд Уейвърлий обиколи отново музикалната стая на Каролайн.

– Нищо – заяви той, – тук няма абсолютно нищо.

Трябваше да се съглася с него. Никакви останки от Каролайн. Дали наистина Каролайн бе тази, която бе заключила Амилия в музикалната стая преди време? Или може би затръшването на вратата в лицето ми бе само плод на моето въображение. Може би беше лудост.

Виконтът посети отново и Черната стая. Според него злото било все още там и било съвсем реално. Поклати глава, а съпругата му рече:

– Е, Хобсън, няма причина да плашиш всички.

– Напротив – отвърна той и погледна към мен озадачено. – Има. Но иначе си права, скъпа; след като не разбирам какво точно става, не би трябвало да плаша цялото семейство.

Да не би да смяташе, че по този начин изтриваше всичко казано до-тук? Искаше ми се да го ударя. Беше ме ужасил и не ми беше дал никакво обяснение.

Думите му убиха също така всяка надежда за разговор. И ме потопиха в океан от страх. Изпитах истинско облекчение, когато най-сетне си тръгнаха. Всички стояхме пред къщата и махахме, докато каретата им потегли.

– Баща ти ми каза, че трябва да престана да се оплаквам заради здравето си, в противен случай като умра, духът ми няма да има силна

аура – обърна се към съпругата си Томас. – Няма да мога да те видя никога повече, дори от това метафизично разстояние. Каза, че съм щял да бъда обречен.

Трябваше да впрегна цялата си воля, за да не избухна в смях.

Джон обаче нямаше подобни задръжки. Той тупна брат си по рамото и рече:

– Не искам да бъдеш обречен, Томас, независимо за какъв вид разстояние става дума. Помисли върху думите на тъста си.

Амилия бе свела поглед към върховете на обувките си. Какво ли си мислеше тя по този повод? Или за злото в Черната стая? Не се намеси в разговора, само предложи на мъжа си да му приготви много хубав билков чай, ако я придружи до спалнята им. Проследих ги с поглед, докато се отдалечаваха рамо до рамо и си говореха тихичко. За какво ли?

Когато с Джон останахме сами и се уверих, че никой не се навърта наблизо, аз заявих:

– Има нещо, което струва ми се, трябва да ти призная. Не знам защо не го направих досега, но мисля, че вече е крайно време.

Тъмните му вежди се повдигнаха. Той ме погледна.

– Е? Давай, за какво става дума?

– Ами, преди две седмици получих писмо от братовчед си Питър. В него бе приложено писмо от баща ми. Надявах се, че той отдавна е мъртъв и гори в ада, където му е мястото.

– Баща ти ли? Мислех, че е мъртъв. Ти живееш с дядо си, нали?

– Да. Нямам желание да обсъждам този въпрос. Презирам баща си. Той уби майка ми.

– Как?

– Не желая да го обсъждам. Просто ми повярвай. Та той пишеше в писмото си, че прочел за сватбата ми с чичо ти. Тази вест го впечатлила неприятно. Настояваше да напусна незабавно Девбридж Манър и обясняваше, че той самият щял да дойде при първа възможност.

Видях как в тъмните му очи проблеснаха ядни светлинки, но изчезнаха почти веднага. Разбрах, че е вбесен.

– Мога ли да попитам – промълви любезно той, – защо не си ми казала досега за проклетото писмо?

– Не смятах, че то засяга някого друго. Същност не е цялата истина.

– А каква е тя?

– Не исках да знаеш за мъжа, който ми е баща.

– Защо?

– Не желая да го обсъждам. Единствената причина да ти кажа сега, е защото писмото бе откраднато от моята кутия за писма. – Измъкнах от корсажа си златната верижка с ключето. – Държах заключена кутията. Носех ключето винаги на врата си. Сега, след като всички си тръгнаха, вече нямаше какво да ме отвлича. Реших да прочета отново писмото. Но го нямаше. Някой го е откраднал. Претърсих цялата си стая, но не намерих нищо друго, освен чифт чорапи, които Джордж е измъкнал от чекмеджето.

Джон изруга особено цветисто.

– Когато ме държиш в неведение, ме деморализираш – заяви той, като ме гледаше така, сякаш му се искаше да ме удуши.

Моментално заклатих глава.

– Съжалявам, ако си се почувствал така. Писмото на баща ми ми се стори смехотворно. Не, не съвсем, след като вече с мен се бяха случили всички тези неща. Важното сега е, че напускам. Не искам да стоя тук и да позволя на някой си да ме убие или да ме накара да си платя за всичко. Връщам се в дядовата къща в Лондон.

– Да – възкликна той. – И аз мисля, че трябва да заминеш. А докато те няма, аз ще стигна до дъното на цялата тази работа.

– Как?

– Време е да се поогледам – отговори той. – Не, не можеш да се прибереш в Лондон. Какво например ще кажеш на чичо Лорънс? Няма основателна причина. Не можеш да заминеш, дяволите да го вземат.

– Нямам избор.

– Добре. И каква причина ще му изтъкнеш? Измисли нещо.

– О, Боже, не знам. Чакай да помисля. Все трябва да има някоя основателна причина, поради която трябва да се върна. Сетих се... Питър. Сега той е маркиз Бротън. Ще кажа на всички, че ми е писал и ме е помолил да отида да му помогна при премебелирането на лондонската къща. Какво мислиш?

– Звучи нелепо.

– Само защото ти смяташ, че...

– Не, Анди. Помисли. Следващата седмица е Коледа. Семействата се събират заедно за Коледа. Ти си младоженка. Никой няма да приеме, че можеш да изоставиш съпруга си точно за Коледа. Нещо повече, ти си новата графиня и като такава ще трябва да посещаваш службите в селото и да присъстваш на партитата, давани от местната аристокрация. Ще трябва да купуваш, опаковаш и раздаваш подаръци. От теб ще се очаква да организираш Коледен бал за слугите и да им подариш пари. Не, ще

трябва да измислим нещо друго. По дяволите, в момента не се сещам за нищо, но ще се справя.

Почеса се по брадичката, обърна се и ме остави. Зърнах Бойнтън край един от старите дъбове.

Отидох да навестя Джудит и мис Гилбанк и научих как да казвам „довиждане“ на турски. Прекарах един час с мис Крислок, която говореше неспирно за гостите. Всички те имаха недостатъци, която тя държеше да обсъди с подробности на всяка цена.

Най-накрая взех Джордж и го изведох навън. Изчаках търпеливо, докато подуши десетина дървета и храстчета, плета, тревите, докато се спре на едно самотно, мършаво кленово дърво. Надявах се, че дървото щеше да оцелее. Застудяваше се.

Някой бе счупил кутията ми и бе откраднал писмото. Помъчих се да си спомня кой знаеше за него. Брантли го беше донесъл. Това означаваше, че всеки от живеещите в къщата можеше да знае за него. Сенките започваха да се удължават на хоризонта. Вече беше по-студено, отколкото бе само преди пет минути.

Забързах към конюшните, за да видя Малката Бес, следвана от териера. Той опита да я ухапе по крака. Щом го видяха, другите коне започнаха да се възмушават. Вдигнах го, извиних се на животните и тръгнах бавно към къщата. В този момент случайно погледнах към северната кула, от чийто балкон Каролайн се бе хвърлила върху каменната пътека. През тесните процепи-прозорци видях някаква движеща се светлинка. И след това – нищо. Очите ми ме лъжеха. Не, чакай, ето я отново, просветна за миг, като единична свещ, носена от някого.

Но какво щеше да прави някой в северната кула? Нямахме никакъв смисъл.

Изведнъж си дадох сметка колко ми се искаше да разбера какво можеше да прави там този човек, който и да бе той. Спуснах се в къщата, стиснала под ръка диво лаещия Джордж. Минах тичешком покрай Брантли, който не каза нищо, само ме проследи с поглед, докато изкачвах забързано стълбището, вдигнала полите си до коленете. Затворих териера в стаята си, запалих свещ и тръгнах към северната кула.

Усещах пулсирането на кръвта във вените си. Минавах покрай слуги и лакеи и кимах учтиво, без да спирам да им кажа нещо. Бях изпълнена с някакво главозамайващо съчетание от неописуем страх и възбуда. Бях взела пистолета. Много ми се искаше да видя човека, който ми причиняваше всичко това.

Бяха ми необходими почти петнайсет минути, докато стигна до

целта си. Едва когато бутнах старата врата в основата ѝ, поспрях. Извадих пистолета от джоба си, вдигнах свещта и заизкачвах неравните дървени стъпала.

В кръглата стая на върха нямаше никой. Въздухът беше застоял и леденостуден. Нямаше и следа от свещ. Някой я беше донесъл и после си я бе взел обратно.

В стаята все така се виждаха само старото легло и скринът. Внимателно поставих свещта на пода и сложих пистолета до нея. Вдигнах капака на стария дървен скрин. Най-отгоре имаше рокля от златист бродирани от миналия век. Платът беше много тежък; не можех да си представя да стоя права с такова нещо, толкова тежеше. Взех роклята и внимателно я оставих на дървения под.

Под нея имаше изключително старомодна нощница от много фин лен, обшита с най-красивата дантела, която съм виждала. Тя беше пожълтяла от времето.

Имаше пантофи и боти за езда с изтъркани подметки.

А на самото дъно на скрина лежеше заплетена маса от дълги бели коси.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отскочих назад. Вторачих се в заплетените коси. Не изпиших, макар да ми се искаше. Сърцето ми като че ли бе заседнало в гърлото. Познавах тези коси. Старицата беше с тази отвратителна перука, когато се бе появила в стаята ми с ножа на Джон. Не ми се искаше, но въпреки това протегнах ръка и докоснах косите. Бяха твърди и гъсти. Перуката беше много стара. Потреперих, когато ги вдигнах от скрина.

Под нея лежеше грозната, безформена бяла роба, с която бе облечена старицата. Този път извиках. Вдигнах дрехата и от гънките на дървената роба падна отвратителна маска с дупки за очите, и стара, набръчкана кожа. Сега вече знаех – някой се бе дегизирал по този начин, за да ме уплаши.

И определено бе успял.

И така, ето къде бе скрило такъмите си въпросното чудовище. В стаята, където беше дошла Каролайн, преди да излезе на каменния балкон, да се покатери на парапета и да се хвърли в обятията на смъртта.

Всеки имаше достъп до това помещение – то не се заключваше. Всеки можеше да скрие дегизировката си на дъното на стария скрин.

Върнах всичко, освен чудовищния костюм, на мястото му и затворих капака. Поставих внимателно дрехите на старицата, перуката и маската под мишница и заслизах надолу.

Джон не беше в стаята си. Насочих се веднага към шкафа, в който държеше колекцията си.

Ножът го нямаше.

„Не – помислих си аз, – не. Джон няма нищо общо с всичко това.“ Не можеше да има, просто не можеше. Но защо, запитах се аз. Никой нямаше причина да ми причинява зло. Фактът, че Джон също нямаше причина да се държи така, не означаваше, че е невинен. Но аз просто нямаше да позволя тази мисъл да се загнезди в ума ми. Не можех, не желаях да мисля каква бе причината пък за моята позиция. Не, Джон просто бе оставил проклетия нож някъде другаде, за да не бъде взет отново.

Внимателно поставих ужасната перука, старата намачкана роба и маската на кувертиюрата. Точно смятах да си тръгна, когато той влезе. Беше се привел леко и разтриваше тила си. Трябва да съм издала някакъв шум, защото вдигна рязко глава. Изглежда ме и замръзна на място. После се изкашля.

– Мога ли да попитам какво правиш в стаята ми?

И от разстоянието, което ни делеше, видях огъня в очите му. Отстъпих крачка назад. Краката ми се удариха в леглото му и аз седнах върху него. Сkochих веднага.

Разперих длани пред себе си; чувствах се като някоя глупачка.

– Почуках, но теб те нямаше. Ножът пак е изчезнал.

– В Бойнтън е.

– Намерих тези неща в скрина в стаята на върха на северната кула. Донесох ги, за да ти ги покажа.

– Защо си ходила там? – попита той, като се приближаваше към мен и леглото.

– Прибирах се от конюшната и видях през тесните прозорци да се процежда светлина от свещ. Някой се разхождаше там.

Без да каже нищо повече, младият мъж се вгледа в нещата, които бях сложила върху леглото му.

Взе маската и я опъна на юрука си.

– Боже, ужасяваща е. Изненадан съм, че не си получила инфаркт.

– Аз също.

– Всеки може да е скрил тези неща в скрина.

– Знам.

– Ще ги върна на мястото им. Не искам човекът, който стои зад този терор да разбере, че си ги открила.

Не исках да се връщам там. Обясних му как бяха разположени под другите дрехи. Върнах се в стаята си. Белинда беше там и приготвяше една рокля от богато тъмносиньо кадифе за вечерта. Всичко изглеждаше толкова нормално, чак до кадифените ленти, които възнамеряваше да вплете в косите ми.

Направих си дълга баня, като пях на Джордж през цялото време, докато се търках с насапунисаната гъба. Той си играеше с Белинда край камината, дърпаше колана, който държеше тя, тръскаше буйно глава, ръмжеше през цялото време. Преди да бяха минали двайсет и четири часа от пристигането му в Девбридж Манър бе успял да превърне момичето в своя предана робиня.

По време на вечерята, която се състоеше от супа с фиде, пържени змиорки и вкусни кюфтета, Лорънс каза:

– Скъпа, утре рано сутринта трябва да замина за Лондон. Чака ме неотложна работа. Ще се върна преди Коледа. Има ли нещо, което би искала да ти купя?

– Как би могъл да се върнеш за Коледа? – попита Джон. Лъжицата

му бе застинала във въздуха. – От утре до Коледа остават само осем дни.

– Работата ми няма да отнеме толкова време – отвърна графът. – Предполагам, че в мое отсъствие ще се разбирате добре.

Не отговорих. Мислех си, че докато го нямаше, щях да мога да претърся кабинета и спалнята му. Погледнах го през цялата дяляща ни дължина на масата и се усмихнах.

– Нямам нужда от нищо, благодаря. Хареса ли супата?

– Наистина е прелестна.

И това беше всичко.

Същата вечер съпругът ми ме попита дали би ми било приятно да изиграя партия шах с него. Никога досега не бяхме играли. Останах доволна, задето предполагаше, че знам да играя. А аз наистина знаех. Дядо ми ме наричаше „убиец“. На петнайсетгодишна възраст вече го биех почти в половината случаи.

Лорънс трябва да бе видял блясъка в очите ми, защото се засмя.

– Значи си добра, а?

Сведох скромно очи.

– Знам как се играе.

Той леко докосна бузата ми с върховете на пръстите си. Не помръднах. Разположихме се пред камината. Предложи ми белите фигури. Настоях да скрия една черна и една бяла фигурка зад гърба си и той да избере едната ръка. Паднаха му се черните фигури.

Винаги играех защита „Руи Лопес“ с белите. Знаех десетте най-добри начални хода и можех да контраатакувам срещу повечето защити. Започнах с Е4. Лорънс отговори със стандартния ход Е5 и това ми допадна. Бързо придвижих коня си на F3 пред царския офицер и съпругът ми отвърна с кон на С6. Продължихме в този дух – класически ходове и класически отговори.

Графът беше добър шахматист. Знаеше какво прави. Изигра няколко хода, които виждах за първи път и ме накара да се замисля здраво. Това бе първата ни игра. Независимо от резултата, исках да му докажа, че съм добра в шахмата. На осемнайсетия ход той опита да ми даде шех топ с коня си, но аз разбрах веднага уловката. Десетина хода по-късно вече ми беше ясно, че ще го матирам в най-скоро време, може би след шест хода, не повече. Докато го наблюдавах на меката светлина на свещите, както бе хванал брадичка в подпряната си на елегантната масичка ръка, аз отново се запитах дали той бе източникът на моите страхове. Но както винаги стигнах до заключението, че нямаше причина да го

прави. Никаква причина. Цялото това положение ме подлудяваше.

И тогава развръзката настъпи точно така, както я бях предвиждала. Спечелих. Облегнах се назад, сплетох пръстите на ръцете си и рекох:

– Дядо ми беше един от най-добрите шахматисти в Англия. Той ме е учил. Беше много строг учител.

– Виждам – отвърна Лорънс; нищо повече.

Когато ме изпрати до вратата на Синята стая, той рече:

– Притежаваш много умения и познания за една толкова млада жена. Гордея се с теб за това и може би е жалко.

Потупа ме по бузата и, както му бе станало навик, ме остави. Не помръднах известно време от мястото си, като се питах какво искаше да каже.

Замина призори на следващия ден. Когато в седем часа сутринта влязох в кабинета му, все още се чудех какво означаваша онези странни думи. Бях идвала в тази стая и преди, но само да я видя за момент, нищо повече. Беше тъмна и мрачна, което никак не ми допадна. Освен това бе леденостудено. Тук Лорънс работеше със Суонсън, управителя на имението, когото бях виждала само на два пъти.

Дръпнах завесите. Утрото беше оловносиво, всеки момент щеше да завали сняг. Все пак светлината бе достатъчна за проучванията ми. Прегледах съдържанието на всички чекмеджета на махагоновото бюро. Различни търговски сметки, писма от човека, ръководещ бизнеса му в Лондон, с когото предполагах, че отива да се срещне. Но защо господарят отиваше да се срещне със своя служител? Обикновено се практикуваше обратното. Не можех да си отговоря на този въпрос, тъй като нямах представа почти от нищо, свързано с бизнес.

Продължих да търся. Толкова много книжа, толкова спретнато подредени купчини, но нищо даже не наемкваше за каквото и да било пресътно или тайно деяние. Обхващаше ме чувство на безсилие. В този момент някой се изкашля зад мен.

Обърнах се рязко; на вратата бе застанал Брантли.

– О, ти ли си, Брантли. – „Никога, никога не опитвай да се оправдаваш или да обясняваш пред прислугата – бе ме съветвал многократно дядо ми. – Направиш ли го, изгубена си.“ Усмихнах се слънчево на икона. – Какво искаш?

– Ваше височество желае ли да запалим огън?

– Не, струва ми се. Не намерих онова, което търся; явно не е тук. Може би книгата ми са в моята стая.

Усмихнах му се отново и се измъкнах от тъмното, депресиращо

помещение.

Качих се право на горния етаж, завих вдясно и стигнах до самия край на дългия коридор. Слава Богу Лорънс бе тръгнал с нещастния си лакей Флинт. Нямах да ми бъде приятно да се натъкна на него, докато претърсвах чекмеджетата на тоалетката на съпруга си.

Никога досега не бях влизала в стаята на графа. Вратата не беше заключена. Огледах коридора. Не се виждаше никой. Отворих вратата и се вмъкнах припряно, като затворих след себе си. Тук също бе леденостудено. От устата ми излизаше пара. Е, наистина не виждах причина прислугата да си прави труда да пали огън тук, щом нямаше никой. Потреперих, разтърках длани и си наложих да се захвана с работата.

Стаята беше огромна, дълга и тясна, красиво мебелирана с прекрасни столове и маси и великолепно легло. Беше издържано в бяло и златно в стила на Людовик XV, със златен балдахин, окачен за четирите ъглови колони. За първи път се запознавах виждах с някаква друга страна на съпруга си, човека, чиито вещи претърсвах, за да разбере дали той не е чудовището, което искаше да ме убие.

„Каква ирония само“ – помислих си аз. Прегледах всяко едно от чекмеджетата в огромното помещение. Не намерих абсолютно нищо. Влязох в стаята му за обличане, също така красиво мебелирана и със застлан с меки килими под. Имаше няколко гардероба с прекрасна форма. Открих пили за нокти, носни кърпи, няколко чекмеджета с безупречно изгладени шалчета за врата, четки, гребени, всичко необходимо за бръснене. Не пропуснах нито едно чекмедже. Не открих нищо.

Върнах се в голямата спалня. Заставах в центъра ѝ и потреперих. Не знам кое ме накара да погледна към шкафа за дрехи – вече го бях претърсила. И тогава забелязах току до него лек прорез в красивите китайски тапети. Човек можеше да го види само ако погледът му попаднеше право върху него.

В този момент осъзнах, че беше тясна врата. Точно зад шкафа имаше малка извита пружина. Успях да я достигна. Опипах я известно време и нещо изщрака. Вратата се отвори плавно навътре.

Озовах се в съвсем малка стая само с един тесен прозорец и без камина. Имаше форма на съвършен четириъгълник. И беше толкова малка, толкова малка. Приличаше на монашеска килия, почти празна, с много старо и семпло бюро, без никакви орнаменти или дърворезба. Столът зад него беше твърд и изглеждаше изключително неудобен. Това бе всичко. Дори дървеният под беше гол. Обувките ми затракаха, когато тръгнах към бюрото. Изведнъж осъзнах, че нахлувах безвъзвратно

в най-интимния свят на Лорънс. Но нямах избор.

А тук бе наистина интимно кътче, където не би трябвало да влизам. Интересно как ли изглеждаше съпругът ми в него? Сигурно приличаше повече на великия испански инквизитор Торквемада, отколкото на съвременен английски аристократ. Седнах на твърдия стол зад писалището. То имаше три малки чекмеджета. Поколебах се само за момент, защото знаех, че правя върховно посегателство върху личния живот на графа. Дръпнах най-горното чекмедже. Беше пълно с безупречно подредени купчинки писма, всяка една от тях вързана поотделно. Приличаха на лична кореспонденция; много от тях бяха пожълтели от времето. Взех всяка една от връзките и прегледах набързо съдържанието ѝ. Имаше писма от лейди Понтъфракт, лорд Холистън, лейди Смитсън Блейк... все имена, които бях чувала, но чиито притежатели не познавах. Беше ги споменавал дядо ми, тъй като бяха видни личности от неговото време... както и от времето на моя съпруг.

Точно в този момент, както седях в тази строга, тясна стаичка, най-после се погледнах в перспектива. Избелелите и пожълтели писма бяха символ на грешката, която бях допуснала. Бях се омъжила за човек, който принадлежеше на миналия век – на Френската буржоазна революция, на възхода на Наполеон, на лорд Нелсън. Обожавах този свят, той ме очароваше безкрайно, но не беше реален; това не беше част от моя свят.

Питър бе имал право. Бях опитала да избягам от моето време, от моя свят, като се бях омъжила за човек, прекалено стар, за да докосне сърцето... или страховете ми. Бях избрала мъжа, който вярвах, че ще ме освободи от страховете и ще ме пази също както ме бе пазил дядо ми. Свобода и защита, двете неща, които ми убягваха от първата им нощ в тази къща. Иронията на всичко това ме порази отново, но аз не можех да я приема. Бях глупачка. Усещах само отчаяние от собствената си лудост. Бях видяла Джон, но не бях видяла същината му, до този момент.

Сведох поглед към дланите си. Бях смачкала краищата на няколко писма от стискане. Лошо. Опитах да ги пригладя. Щом реших, че вече изглеждат добре, ги върнах внимателно на местата им. Затворих чекмеджето.

Във второто имаше само елегантни прибори за писане и листи. Дръпнах третото чекмедже. Беше заключено. Усетих как сърцето ми се разтупка. Може би най-сетне щях да открия някои отговори. Измъкнах една фиба от косите си, пъхнах я внимателно в ключалката и я завъртях бавно напред-назад. Нищо. Задвижих я по-енергично. Миг по-късно ключалката щракна и дългото тясно чекмедже се плъзна напред.

Бях се справила. Известно време стоях неподвижно и се вирах в чекмеджето. В него имаше само едно писмо. Беше адресирано до негово височество граф Девбридж и бе изпратено от Лондон. Извадих единствения лист хартия от плика и зачетох:

8 декември 1817 година

Милорд,

Едуард Джеймсън току-що пристигна в Лондон. Чакам вашите инструкции.

Ваш покорен слуга,

Чарлз Графтън

Не бях в състояние да направя нищо друго, освен да се вирам в написаното. Баща ми беше в Лондон от осми декември. Днес беше седемнайсети декември. Къде беше? Какво правеше? И, най-важното, какво го интересуваше това Лорънс?

Какви бяха тези проклети инструкции? Защо Лорънс щеше да дава инструкции относно моя баща на този Графтън? Препрочетох двата реда многократно, като опитвах да осъзная смисъла им. Безполезна. Бях търсила трескаво някаква улика, за да открия отговора на смъртоносната игра, в която бях попаднала. Сега търсената улика се намираще в ръцете ми, но аз все така не разбирах нищо. И тогава си дадох сметка, че писмото беше написано само три дни преди някой да сложи ужасната бодлива тел под седлото на Малката Бес.

Оставих писмото и притиснах слепоочията си с пръсти. Сега поне знаех; знаех, че предупреждението на баща ми беше свързано с Лорънс, моя съпруг. Именно поради това бракът ми с него го беше шокирал и разстроил толкова. Но какво общо имаше баща ми?

Чувствах се така, сякаш бях попаднала в изумителния лабиринт в Ричмънд, само дето в този случай не знаех дали ще намеря изход.

Бавно прибрах листа в плика и го върнах на същото място, където се намираще. Вече нямаше съмнение – този, който искаше да си платя за всичко, беше моят съпруг. Но защо? Защо се беше оженил за мен? Какво бях сторила, че да заслужи омразата му?

Дали пак той беше злото, което според лорд Уейвърлий все още живеело тук? В Черната стая?

Огледах се. Прекалено дълго бях останала тук. Някой можеше да влезе. Затворих чекмеджето и разбрах, че ще трябва да използвам

отново фибата си, за да го заключи. След дълги опити, най-сетне, слава Богу, ключалката щракна.

Затворих тихо малката тясна врата и излязох припряно от спалнята. Бях направила едва три стъпки, когато видях човешка сянка, но тя изчезна почти веднага зад ъгъла, който водеше към стълбището за прислугата. Искрено се надявах, че беше Бойнтън. Но защо ли пък той щеше да бяга от мен? Чух шум току зад гърба си. Извъртях се толкова рязко, че се спънах в полите на роклята си и за малко не паднах. Беше друга сянка, някакво лице, което гледаше към мен иззад друг ъгъл, но то също изчезна. Спуснах се към ъгъла, завих зад него и хукнах нагоре по друго стълбище, като виках:

– Кой е там? Върни се. Дяволите да те вземат, кой си ти?

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Никой не отговори. Спрях и останах така известно време, с лудо тупкащо сърце, като се питах какво щях да правя сега.

Върнах се в стаята си и заключих вратата след себе си. Синята стая никога не ми се беше струвала толкова гостоприемна. Джордж вдигна глава и помахна с опашка, после отиде да отпие вода от купичката си и се върна да спи. Седнах във фотьойла пред огъня. Усещането беше чудесно. Едва сега осъзнах колко ми е студено. Взрях се в пламъците. Защо ли Лорънс се беше оженил за мен и ме беше довел тук, в дома си – за да ме тероризира, да ми казва, че ще трябва да платя за всичко? Очевидно това по някакъв начин бе свързано с баща ми, но как и защо, все още нямах представа. Трябваше да видя Джон. Може би той беше научил нещо.

Нямаше го в стаята му. Нито долу. Никой не го беше виждал. Не успях да открия и Бойнтън.

Тая работа хич не ми харесваше. Върнах се бавно в стаята си. Белинда си тананикаше и сгъваше грижливо няколко от долните ми ризи. Усмихна ми се, когато вдигна очи към мен.

– Джаспър изведе мистър Джордж на разходка, миледи – рече тя. – Така, вече е време за обяд. А как само изглеждате! Какво правихте?

– Просто оглеждах – отвърнах аз и затворих вратата зад себе си.

Облегнах се на нея за момент и затворих очи. „Джон, – помислих си аз, – къде си?“

Реших да сляза долу за обяд. Защо не? Щях да поговоря с този-онзи и да изчакам Джон.

И след това щях да се махна от тази къща.

През следващия час Белинда оправи вида ми и едва тогава слязох в трапезарията. Амилия, Томас и мис Крислок бяха там. Никой не знаеше нищо за Джон.

Томас съдвка прилежно хапка свински котлет с доматен сос и рече:

– Реших, че бащата на Амилия има право. Не искам аурата ми да бъде слаба и несолидна, сянката ми да не може да бъде различена, духът ми да витае безсилно и безволево. Реших да не обръщам внимание на болестите си. И макар точно в този момент да усещам много странен сърбеж в областта на дясната подмишница, няма да се занимавам с него. Знаем, че Амилия ще се притеснява, но решението ми е взето.

Той се приведе към нея и я целуна, право по устата, пред всички ни. Мис Крислок ми намигна и ме дари с една от прелестните си криви усмивки.

Отхапах от кюфтето от стриди.

Къде беше Джон?

– Любов моя – обади се Амилия, – кажи ми нещо повече за този странен сърбеж, за да знам дали да се тревожа или не.

Вместо да отговори, съпругът ѝ я целуна отново.

Засмяхме се. Нямам представа откъде се взе този смях, но така или иначе беше факт – пълнокръвен и очарован, също като тях двамата.

Лорънс нямаше да се прибере преди Коледа. Разполагах с предостатъчно време да градя планове и да ги осъществявам.

Следобедът мина бързо. Срегнах се с мисис Редбрест и обсъдихме работата на прислугата, състоянието на спалното бельо в стаите на слугите и подмяната на някои съдове в кухнята. С готвачката планирахме менюто. Направих комплимент на Брантли във връзка с възпитанието на Джордж, макар да ми се искаше той да си бъде като преди. Новият Джордж, който стоеше послушно, докато не му кажеха какво да прави, просто не беше забавен. Отидох да видя Малката Бес; ставата и гърбът ѝ зарастаха много добре.

В късния следобед посетих мис Гилбанк и Джудит. Научих как да казвам „добър ден“ на гръцки.

Тогава момичето ми напомни, че ѝ бях обещала да вечеря цяла седмица с възрастните. Бях забравила. Съзнанието ми бе обременено от страховете, а това щеше да бъде истинско развлечение. Господ ми беше свидетел, че силно се нуждаех от подобно нещо. Усмихнах се на красивото дете и отговорих, че отивам веднага говоря с мисис Редбрест и да предложи готвачката да приготви „Шарлота“ за десерт.

В действителност Брантли се съгласи да се погрижи за шарлотата. Аз отидох да се преоблека, докато Белинда се суетеше насам-натам. Суетнята ѝ ми достави удоволствие. Тя ми помагаше да се чувствам в безопасност, но знаех добре, че е само илюзия.

Слязох по главното стълбище, прекосих Старата зала и влязох в трапезарията. Усмихната.

И замръзнах на мястото си.

Пред мен стоеше съпругът ми и слушаше, свел глава, това, което му говореше мис Крислок. Тя се бе разположила грациозно на един фотьойл, а срещу нея седяха Джудит и мис Гилбанк. Амилия бе застанала зад стол с висока облегалка и стискаше чаша между дългите си пръсти.

Стори ми се някак си разсеяна. Нито Джон, нито Томас се виждаха някъде.

– Добър вечер, скъпа.

Не знаех какво да правя. Дали да не изкрещя, че съпругът ми иска да ми стори зло? Може би щеше да ми пререже гърлото? Най-сетне изтрих страха от лицето си и се усмигнах.

– Каква чудесна изненада, сър. Толкова неочаквано.

„Добре го направи“ – помислих си аз. Знаех, че съумях да прикрия всяка следа от страх с новото вълнение и удоволствието да го видя. Какво, по дяволите, правеше тук? Та нали бе тръгнал едва тази сутрин. Не можех да повярвам, че всичко истина.

Къде беше Джон?

Протегнах ръце към графа. Той постави бързо чашата си с шери на масата и тръгна към мен. Сграбчи дланите ми и се наведе да ме целуне по бузата; топлият му дъх погали лицето ми.

– А, скъпа Анди, само един пълен глупак не би се върнал колкото се може по-бързо, ако го очаква такава красива и очарователна дама.

„Какво съм ти сторила?“ Толкова силно ми се искаше да му задам този въпрос, че трябваше почти да прехапя устната си, за да се спра. Вместо това рекох:

– Лорънс, та ти едва замина. Какво се е случило? Да не се е появил някакъв проблем? О, да, не ви бива никак да мамите, сър; ясно е, че всичко е само ласкателство.

Той се наведе и отново ме целуна по бузата. За малко не се отдръпнах рязко. Когато се изправи, го погледнах право в лицето. За първи път забелязах, че в очите му нямаше никаква топлина. Поне към мен. Те имаха студен сив цвят, като твърда стомана. Усмихваше се, когато ме погледна, и аз потреперих. За какво мислеше? Планове ли кроеше?

Огледах се и поздравих всички с „добър вечер“. Джудит беше толкова развълнувана, че не я съдържаше на едно място. Мис Гилбанк изглеждаше особено прелестна в моя рокля от тъмнозлатист муселин, която Белинда бе преправила за нея. Приличаше й. Мис Крислок плетеше шал, седнала пред камината в любимия си стол. От горещината я предпазваше красив параван. В скута й лежеше отворена книга, подарък от скъпия ми съпруг, както ми беше обяснила тя.

– Какво четете, мис Крислок?

– О, скъпа ми Анди, това е роман, който според Лорънс ще ми достави огромно удоволствие. В него пише за едно момиче, което е наистина много лошо, но родителите му са твърдо решени и го учат да следва

пътя на праведността.

– О, Боже! – промълвих аз и се обърнах към Амилия. Лорънс наистина ли вярваше, че историята щеше да ѝ достави удоволствие? – Къде е Томас? Не ми казвай, че пак е болен.

– Не, двамата изкачихме десет пъти по три етажа. Той иска да бъде дори в още по-добра форма. Оставих го във ваната, където отмиваше потта си.

Засмях се, здрав смях, който бе излязъл някак от само себе си, въпреки факта, че съпругът ми стоеше само на няколко метра от мен и нямах представа какво си мислеше.

– Лорънс – извиках от другия край на масата аз веднага, щом заехме местата си около нея. – Все още не си ни казал какво стана с твоето пътуване. Ти тръгна тази сутрин и ето, че сега, по времето за вечеря, си отново тук.

– Беше станало някакво недоразумение. Човекът, с когото отивах да се срещна, точно идваше насам, за да се види с мен. Свършихме си работата в Лийдс. Чудесно е да си бъдеш у дома. Дори ми остана време да купя коледни подаръци.

Последните думи каза, като гледаше към дъщеря си.

Тя се наклони веднага напред.

– Би ли ни разказал нещо за това, което си купил, татко?

– О, не, трябва да почакаш, както всички останали, в това число и прелестната ти втора майка.

– Някой виждал ли е Джон? – попитах аз, след като Брантли ми подаде да си сипя от печената гъска със сос от кервиз.

Знаех, че ще се задавя, ако изям дори една хапка от тази гъска.

– Ти не знаеше ли, Анди?

Погледнах съпруга си въпросително.

– Джон отиде на коледното парти на семейство Кокбърнс, недалеч от Хароугейт. Искаше да прекара повече време с лейди Елизабет Палмър.

Не отговорих.

Амилия се разсмя.

– Е, време е. Джон трябва да помисли вече за женитба. Лейди Елизабет определено го очарова.

„Но той е само на двацет и шест години – искаше ми се да кажа. – Съвсем не са много за един мъж.“ Естествено една неомъжена двацет и шестгодишна жена беше съвсем друго нещо; намираше се, меко казано, в затруднено положение. Дали лейди Елизабет го беше очаровала

наистина?

– На мен лейди Елизабет ми харесва – обади се мис Крислок. – Тя е прелестна и толкова висока... Джон няма да си изкривява врата, когато разговаря с нея. Какво мислиш, Лорънс?

Той сви рамене и отпи от виното си.

– Вярвам, че няма да си хване любовник преди да му роди наследник.

Настана тежко мълчание. Най-сетне се изкашлях.

– Според мен лейди Елизабет е очарователна. Може би има малко властни маниери, но е наистина трудно да не се държиш така, когато си толкова красив. Не мисля, че ще бъде невярна, щом се омъжи. Защо изобщо се жени човек, ако възнамерява да не бъде верен на своята половинка? Просто няма смисъл. И е отблъскващо.

Неусетно бях заговорила с прекалена страст, проява на отдавнашното ми възмущение. Джудит ме съзерцаваше смръщено от мястото си. Опитах да ѝ се усмихна, да смекча думите си, но не успях. Не казах нищо повече, само стоях в очакване.

– Ще видим – отвърна графът. – Може би Джон ще има по-голям късмет от повечето мъже.

Амилия побърза да ни информира за новия спортен режим на Томас.

– Ще бъде прекрасно, ако стане силен и здрав като Джон – обади се мис Крислок. – Томас и сега е толкова красив, че ускорява пулса даже на моето старо сърце.

Този коментар допадна на Амилия.

– Да – допълних аз, – Томас е наистина великолепен.

Думите ми се харесаха още повече на Амилия. Тя се обърна към мис Гилбанк, готова да чуе още похвали, и прелестната гувернантка рече:

– Никога в живота си не съм виждала по-красив и по-мил джентълмен.

Помислих си, че Амилия ще започне да мърка, толкова приятно ѝ беше станало.

След известно време мис Крислок попита:

– Анди, скъпа, не би ли искала дамите вече да се оттеглят в гостната?

– Чудесна идея – отвърна съпругът ми и се изправи с мен. – Искам Анди да остане при мен тази вечер. Снощи тя ме победи на шах. Днес е мой ред да бия.

Амилия се ококори насреща ми.

– Виждала съм как чичо Лорънс играе шах. Никои никога не го е бил досега.

– Напротив, бил го е – отговорих аз, като погледнах графа право в очите. – Аз го бих.

Щяхме да играем в кабинета му. Не можеше да ми направи нищо там. Щях да действам след като всички си легнеха; щях да се махна отгук.

Докато вървахме заедно към кабинета му, след като пожелахме на всички „лека нощ“, осъзнах, че наистина искам да изиграя още една партия шах с него. Искаше ми се да го смачкам в пръстта. Бедната Джудит. Тя, естествено, не желаше вечерта да свърши така бързо, но аз не можех да сторя нищо по този въпрос. Имаше голяма вероятност никога повече да не я видя.

Този път Лорънс посочи към дясната ми ръка. В нея стисках бял кон. Харесваше ми да играя с черните фигури. Справях се чудесно с Френската защита.

Той започна с пешката пред царя и аз преместих с усмивка моята царска пешка напред.

– А – рече той, – Френската защита. Интересно ми е колко добре ще я разиграеш.

– Много добре. Беше любимата защита на дядо ми. Както вече разбра снощи, дядо ми ме е научил добре – отвърнах аз, без да вдигам очи от шахматната дъска.

После погледнах към сведената му глава с прелестно осеяните с бели нишки черни коси. Отчаяно ми се искаше да го попитам за баща си, но се сдържах. Все още не знаех достатъчно, за да предприемам каквото и да било. Освен това тук бях сама. Цялата прислуга беше върна на съпруга ми. Нямах представа как би реагирал проклетият му лакей Флинт, а може би в къщата се навъртаха и други негодници.

Не, щях да си държа устата затворена и късно през нощта щях да се измъкна. Той нямаше представа, че бях претърсила спалнята му и малката, подобна на монашеска килия стаичка, нито че бях намерила писмото за баща ми.

Играта продължаваше. Молах се да съм все още в безопасност и се надявах да си я осигуря с привидната си неосведоменост. Но какво щеше да стане ако... Потропвах лекичко с пръсти по страничната облегалка на стола си. Лорънс се изкашля. Беше мой ред. Нямаше причина да чакам повече. Посегнах към царя си. И тогава се вгледах в шахматната

дъска, този път – истински. И пуснах царя. О, Боже, едва не му бях подарила играта, и то защото бях толкова уплашена, че не можех да мисля като хората.

Взрях се с цялото си внимание и веднага установих, че ако бях направила замисления ход с царя, той щеше да ми вземе царицата с коня още на следващия ход. Беше заложил измамно прост капан, който нямаше да мине незабелязан от всеки шахматист, заслужаващ това име. Тогава установих, че той ми се усмихваше. Но усмивката му не беше добра. Беше изпълнена със снизхождение, сякаш не струвах кой знае какво. „Може би – обади се някакъв дълбоко скрит в мен глас, – може би трябва да го оставя да победи. Да изпита самодоволство и да се почувства по-добър от мен. Нека си мисли, че не струвам пет пари.“

Но не, просто не можех да го направя. В мен се бе насъбрал прекалено много гняв, към него, мъжа, който ме бе измамил така, и очевидно ме мразеше поради неизвестна ми причина.

Щях да му покажа, че наистина съм опонент, с който човек трябва да се съобразява. Щях да изтрия самодоволната физиономия от лицето му. Той беше забелязал разсеяността ми, вероятно се бе запитал каква е причината за нея и бе разбрал, че ще победи, защото не бях нищо повече от една жена и следователно не бях в състояние да мисля логично, не можех да анализирам, поне не като мъж.

В този момент играта се превърна за мен в символ на собствената ми победа или поражение в този дом.

Той, разбира се, забеляза веднага промяната. Скоро концентрацията му нарасна дотолкова, че вече не отстъпваше по нищо на моята собствена. Нямах представа какво си мислеше сега, какво се питаше, но в крайна сметка не каза нищо.

Брантли донесе поднос с чай и, като ни видя напълно погълнати от играта, се оттегли така безшумно, както се бе появил, като спря само колкото да добави три цепеници към огъня.

След около още десет хода успях да взема преднина. Подготвих една изключително силна атака на царския фланг, която знаех, че ще го смаже. Преместих коня си на критично важното пето поле пред царския офицер. След още няколко хода моята царица и офицерът наобиколиха царя му. Конят ми довърши започнатото.

На устните ми заигра усмивка, когато вдигнах глава и го погледнах право в очите.

– Шах и мат, сър – промълвих аз.

В този момент имах усещането, че мога да победа света; толкова

силна и непоклатима се чувствах. Очите ми светеха. Знаех, че имам много самодоволен вид.

След неколкосекундно мълчание Лорънс вдигна бавно победения си цар, подържа го малко в дългите си тънки пръсти и внимателно го постави встрани. Облегна се назад на стола си и докосна леко присвити-те си устни.

Светлината от огъня танцуваше около нас и хвърляше причудливи сенки върху лицето му. Най-сетне той промълви бавно и замислено:

– Добре проведена игра, скъпа. Победата е сладка, нали?

Обърнах едвам-едвам глава, така че лицето ми да остане в сянка. Чувствах се напрегната, уплашена и възбудена.

– Определено, милорд. Възможно ли е победата да има някога друг вкус?

По лицето му пробягна странна усмивка, когато отвърна:

– Не, нищо не може да се сравнява с това да видиш, да почувстваш, да нанесеш финалния удар върху врага. Но не смяташ ли, че най-важната, най-сладката от всички е крайната и окончателна победа, пълна разгром на врага?

За какво говореше? Какво имаше предвид? Не можех да го попитам. Не можех да рискувам да издам онова, което знаех. Но аз пък току-що го бях победила.

Бях блестява, бял силна, и заявих с ясен глас:

– Да, и аз точно това направих сега с вас, сър. Утре обаче е нов ден, може би ще има нова партия шах и всичко започва отначало. В шахмата няма окончателна победа, което е хубаво и същевременно – вероятно носи разочарование.

Графът започна да събира фигурките в средата на масичката. Изправи падналия си цар и го постави пред белите фигури, точно срещу моята черна царица. Вдигна поглед към лицето ми, силно присвил мрачните си очи, които сега ми се сториха по-скоро черни, отколкото сини. Наложих си да отвърна спокойно на погледа му. В крайна сметка той извърна пръв очи – към огъня, а после към красивите си бели длани. Стоях абсолютно неподвижно и чаках. Нямах никакъв избор. Когато най-сетне съпругът ми проговори, гласът му бе съвсем тих, сякаш разсъждаваше за себе си:

– Ти игра интелигентно, с финес и кураж, Андрея. Изключително необичайни характеристики за една жена. Колкото до невъздържаността ти в момента, може би ще те оставя да се порадваш на дребната си победа.

Пред мен вече стоеше друг човек. Може би най-последно показваше истинската си същност.

– Нямах представа, милорд, че единствено мъжете притежават интелигентност и кураж.

Той продължаваше да си играе с проклетия бял цар и да го върти из пръстите си. След малко въздъхна.

– А, скъпа, тук се лъжеш и мисля, че се полага да направиш реверанс на доста по-богатия ми опит в тази област, добит през дългия ми живот.

– Не виждам защо.

Лорънс замръзна на място. Сега вече вниманието му бе съсредоточено върху мен. Очите му бяха студени, безмилостни, лишени от всякакво чувство или състрадание. Гласът му прозвуча също така студено и сякаш разсече като папира тишината.

– О, да, вашият пол е слаб, тщеславен и абсолютно лишен от морал. Ти не си по-различна.

Все още не можех да видя ясно през насъбрания в него гняв, но си дадох сметка, че бе свързан с жена. Станах и се приведох през масата към него, подпряла длани върху шахматната дъска. Гласът ми прозвуча напълно в синхрон с неговия; усетих грубостта с цялата си душа.

– Това са думи на сърдит човек, милорд, лишени от мярка и балансирана преценка. Не, милорд, дори огромният брой на годините ви и безкрайният ви опит не са в състояние да оправдаят едно такова небалансирано, дори нестабилно мнение.

Той се спусна напред рязко, сграбчи китката ми и ме дръпна към себе си през масата, така че лицето ми се озова току пред неговото. Шахматните фигури изпопадаха шумно на дървения под.

– Смели думи, моето момиче, но без съдържание, без значение. А, да, глупаво създание, ти можеш да усетиш преходния вкус от победата при игра на шах, тъй като са те научили добре. Но в живота, Андрея, в живота ти не беше нищо друго, освен незначителна пешка в създадената лично от мен игра. И сега вече аз имам това, което желаех, момичето ми. Повече не се нуждая от теб. Не е нужно повече да се съобразявам с глупавите ти прищевки и да се смея на блудкавите ти хумористични опити.

– Не те разбирам. За какво говориш? Какво означава това?

Той ме стисна по-силно. Болка прониза ръката ми, но не издадох звук.

– Ти си луд.

– Луд, аз? Ще видим.

Погледнах го в очите. Там не видях лудост. Изглеждаше обладан от овладян гняв, и студен като трупа на дядо ми, когато си бях взела последно сбогом с него. Дали щеше да ме убие, още тук и сега?

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Пусна внезапно китката ми и с бързо движение ме стисна за гърлото с дългите си пръсти. Инстинктивно се вкопчих в ръцете му, за да се освободя, но той ме стисна още по-силно.

– Ще видиш, скъпа, колко си безпомощна. И не забравяй за момент, че ми принадлежиш. Ти си моята нова, моята много хубава млада съпруга. И какво означава това? Че си мое имущество, моя робиня, с която мога да правя каквото си поискам.

Пръстите му се впиваха все повече. Дерях дланите му, дърпах ги с всичка сила. Започваше да ми се завива свят. Нима щеше да ме убие, тук, в библиотеката? И после щеше да избута тялото ми под бюрото си?

Внезапно отдели рязко ръце от гърлото ми. Заобиколи малката маса пъргаво, за да дойде от моята страна и, докато аз все още опитвах да си поема въздух, ме придърпа към гърдите си. Усетих горещия му дъх в лицето си.

– Красивата ми млада съпруга – рече той и ме целуна така силно, така грубо, че усетих кръв в устата си.

Изпитвах повече гняв, отколкото страх, поне за момента, и го ритнах в глезена. Той ме притисна по-силно, като обездвижи ръцете ми от двете страни на тялото ми, и без да се отделя от устата ми. Усещах зъбите ми, усещах горещия му дъх. И тогава устата ми се отвори и почувствах езика му върху зъбите си, вкусих дъха му и едва не се задавих. Трябва да бе усетил кръвта ми.

Внезапно ме отблъсна от себе си. Щях да се строполя на пода, ако столът ми не се намираше точно зад мен. Лорънс събори масичката за шах с един удар на юмука си. Фигурките полетяха. Една пешка се приземи в огъня. Изправи се над мен, разкрачи широко крака и поставил ръце на хълбоци.

– Можеш ли да дишаш отново?

– Да, но не благодарение на теб. Не ме докосвай повече. Ти се закле, че няма да го направиш, никога.

– Мога да правя каквото си поискам с теб, скъпа моя съпруго. Абсолютно всичко.

– Ти наистина си луд – отвърнах неразумно аз. – На всичкото отгоре си и отблъскващ, милорд. Ако ме докоснеш отново най-вероятно ще повърна отгоре ти.

Помислих, че ще ме удари; лицето му бе почервенияло от гняв. Но успя да запази самоконтрол. Стоя и ме съзерцава безкрайно дълго, както ми се стори. И тогава заяви тихо, замислено:

– Разбира се, че нямаш представа как се целува мъж. Ти си напълно невинна и девическите ти притеснения са напълно обясними. На мен обаче вкусът ти ми хареса. Засега това е вкусът на страха, но с времето той може да се промени и ти ще отвориш охотно устата си за мен.

– Не.

– Колко странно. Никога преди не бях забелязал, че си забележително привлекателно момиче. Всъщност забелязах го, но не по начина, по който мъжът забелязва обикновено една жена. Но сега го забелязвам.

И посегна към мен.

– Не – прошепнах аз и се притиснах към възглавниците на стола. – Не.

Графът се изправи и кръстоса ръце пред гърди. Стоеше точно пред мен. Не знаех как ще се измъкна. Не можех да го съборя – той бе два пъти по-едър от мен.

– Реших да те взема, Андрея, така, както един мъж взема една жена. Ти си девствена. От много години не съм се наслаждавал на девица. Ще бъде вълнуващо. Нямам нищо против да се съпротивляваш, но не чак толкова. Само колкото да увеличиш възбудата от укротяването. Тъй като си ми съпруга, трябва да ми се подчиняваш. Ах, как очаквам да усетя кръвта на девствеността ти по мен, да почувствам как семето ми се излива в теб. Това определено ще ми достави удоволствие. Аз ще бъда единственият мъж, който ще те има.

– Не. – Гадеше ми се. Но защо? Бях уплашена и силно разгневена, но на какво се дължеше това влудяващо гадене? И тогава се чух да казвам с жален, потреперващ глас, който знаех, че е мой: – Не може да говориш сериозно. Ти обеща. Подписа обещанието си върху брачния договор. Ти си ми съпруг само по име. Няма да ме докоснеш. Ако го направиш, ще те убия.

Почувствах киселия привкус на истерията в устата си, в гърлото. Беше непоносимо.

– Ще ме убиеш ли? Е, това е едно от най-смешните неща, които си казвала, откакто те познавам. – Сви рамене. – Колкото до брачния договор... каква глупост, всичките ми глупави обещания. Какво общо може да има с желанията ми сега? Той е само един безполезен лист хартия, чиято цел бе да успокои страховете ти, така че ти, скъпа, да се съгласиш да се ожениш за мен. И, разбира се, ти се съгласи. И нали точно това

искаше – някой по-възрастен, уж безопасен мъж да се грижи за теб след смъртта на дядо ти. Само се виж – пребледняла, трепереща, с широко отворени от ужас очи. Чуй ме, Андрея. Всички жени са курви в сърцето си. Не може да се различаваш чак толкова от останалите представителки на твоя пол. Нужна ти е просто известна практика, малко опит, които аз ще ти осигуря, за да опознаеш истинската си природа.

– Не, не всички жени са курви. Това е пълен абсурд. Майка ми не беше курва. В нашето семейство тази роля се играеше от баща ми. – В мига, в който произнесох думите, престанах да забелязвам втрещеното в мен лице на графа. Макар да бе съвсем близко, аз вече не виждах него. Разтърсих усилено глава и думите просто изригнаха сами от устата ми. – Не, не искам да се връщам там.

Но нямах избор. Опитвах да прогоня мрака с ръце, обаче не можех да спра съживилите се в съзнанието ми образи. Все едно, че беше станало вчера, толкова близко го чувствах до себе си; наистина нямаше къде да бягам. Бях опитвала да забравя, но, естествено, помнех всичко. Спомените ме върнаха години назад и всичко беше съвсем ясно. Отново бях осемгодишното момиченце, сгушено зад тежките пердета на перваза на прозореца в кабинета на баща си. Бях задрямала над книгата, която бях извадила от една от полиците. Внезапно се събудих от нисък смях, последван от някакви много странни звуци. Надникнах. Бяха баща ми и една от камериерките, притиснати плътно един към друг. Целуваха се трескаво, диво, той дръпна бонето от главата ѝ. Сплете пръсти в гъстите ѝ къдрици, като пъшкаше. От нейното гърло също излизаха странни стенищи звуци, а тя самата се извиваше и се притискаше в него.

Не знаех какво да правя, затова продължих да се спотайвам и да ги наблюдавам. Баща ми я вдигна и я сложи на мекия персийски килим, след което се приведе към нея. Преметна полите на роклята ѝ и фустите нагоре. Нейните ръце бяха върху раменете му, като ги мачкаха конвулсивно и дърпаха дрехите му. Тя застана, когато дланите му се мушнаха под фустата ѝ. Краката ѝ се разтвориха широко в коленете. Баща ми се отдръпна, разкопча бричовите си и измъкна някакво огромно парче плът, което стърчеше от него. После го пъхна между краката на камериерката. Видях как тя вдигна крака и ги обви около кръста му. Дватама се целуваха, клатеха се напред-назад, викаха и стенеха. Също като животни. И не спираха.

Пред очите ми се появи бледото лице на майка ми. Тя беше неестествено мълчалива, по нежната кожа под очите ѝ бяха изписани тъмни кръгове. Гледаше баща ми. Чувах я как му крещи, че е развратник, че ѝ

изневерявал и я посрамвал до дъното на душата. Усещах омразата ѝ към него и към Моли, камериерката, която му бе позволила да ѝ вдигне полите и да прави онези неща с нея. Тя го обвиняваше и за други жени, с които правел същите неща, унижавал я безобразно и ѝ причинявал болка. Но на него не му пукаше. Той просто я съзерцава известно време, след което се обърна и излезе.

Внезапно лицето на майка ми избледня. На неговото място изплува образът на Моли; чух ужасните ѝ викове. Разбрах, че съм се пренесла в крилото за прислугата на третия етаж. Гореше много горещо, нещо нормално за таванските помещения в разгара на лятото. Моли крещеше и просто не спираше. Крясък след крясък, после внезапно замълча. Чух хорски гласове. Тя извика отново, но този път не толкова силно и разбрах, че е изтощена. Видях големия ѝ корем, вече гол; тя се извиваше и лицето ѝ беше изкривено в агония. Измъкнах някакъв малък, безформен, кървав предмет измежду краката ѝ. И тогава бликна кръв, много кръв, като от фонтан, наводни леглото, покапа на дървения под. Пръстите ми бяха червени и лепкави, цялата бях изцапана с кръв. Всички се развикаха, защураха се като полудели, напъхаха чаршафи между краката на Моли.

Но тя не викаше повече. Главата ѝ бе неестествено клюмнала на една страна. Очите ѝ бяха широко отворени и сини, но в тях вече нямаше живот.

Кръвта беше толкова много и капеше по пода, а червената локва започваше да придобива черен цвят. Появи се и майка ми, моята красива майка, която стоеше безмълвно с ръце на хълбоците. Беше като замръзнала, студена на пипане, бледа.

Чух я как шепне:

– Той я уби. Той уби и Моли. Колко ли още жени е убил с похотливостта си? Той е животно. Надявах се, че ще умре. Но той няма да умре, никога няма да умре.

Лорънс ме бе стиснал за раменете и ме разтърсваше, като викаше в лицето ми:

– За Бога, осъзнай се. Невероятна истеричка си. Ела на себе си.

Отворих очи и се озовах отново насаме с този мъж в кабинета му. Вгледах се в лицето на съпруга си. Чувствах се съсипана и ужасно, ужасяващо самотна. Но графът беше тук и се готвеше да ми причини болка, може би дори да ме убие, така, както баща ми беше убил Моли.

Той се взираше напрегнато в мен. Аз треперех. Знаех го, но не можех да се спра.

– Как ми се иска никога да не бях виждала това, никога да не бях научавала каквото и да е от цялата тази история – рекох аз.

Лорънс ме пусна. Отстъпих крачка назад. Потърках с длан челото си. Дали не опитвах да изтрия онези кошмарни спомени? Спомени, които не бях виждала или чувствала така ясно от много години.

Настана дълбоко, безконечно мълчание. Аз опитвах да се преборя с личния си кошмар, и студенината на тишината, нейната заплашителност не достигнаха до мен.

Дочух гласа му:

– Може би сега разбирам защо си се омъжила за мен, Андрея. Мислеше си, че ще заема мястото на дядо ти, нали така? Че ще те защитавам и пазя от собствените ти страхове, от ужасните кошмари и видения от твоего минало, които продължават да те спохождат, както стана и сега? Не, в твоите планове няма място за похотлив млад съпруг, нали?

Видях смеещия се Джон, видях как гали с голямата си длан гривата на Малката Бес. Джон, който държеше Джордж и пак се смееше на нещо, което бях казала, и смехът му ми харесваше, усещах го с душата си. Пак Джон, този път ядосан, с потъмнял от ярост поглед, тъй като бях съпруга на чичо му и никога нямаше да бъде негова. Все едно, че някой завъртя забит в сърцето ми нож.

Бавно поклатих глава.

– Би ли искала да ми кажеш какво е направил баща ти? Какво си го видяла да прави? Какво си чула за него?

– Баща ми – промълвих бавно аз. – Баща ми. Какво знаеш ти за него? Какво общо има той с тази лудост?

– Няма значение, не и сега. Ще се убедиш, че знам за твоего минало повече, отколкото предполагаш.

Надвеси се над мен; лицето му се приближи до моето. Сигурно бе забелязал убийствения ми страх, защото се изправи и се разсмя. Смехът му беше грозен; сърцето ми изтръпна при този звук.

– А, не се притеснявай, че ще те изнасиля. Нямам време за това, честно казано. Би ми се искало да ти отнема девствеността, но явно не е писано да стане. Жалко.

– Защо се ожени за мен?

Той придърпа стола си по-близо до моя и седна, като кръстоса ръце пред гърди. Нямах представа какво мисли, какво планира, но знаех, че не е хубаво. Трябваше да го накарам да говори. Имах нужда от време. Джон щеше да дойде, със сигурност. Не, той беше с лейди Елизабет. Беше ме изоставил. Знаех, че не трябва да се изненадвам, защото мъжете

никога не бяха почтени с нито една жена, но въпреки това бях съсипана от неговото предателство. Макар да знаеше на каква опасност съм изложена, той бе заминал.

– Наистина постъпи много глупаво, като ми претърси стайте.

Претърсила стайте ли? А, по дяволите. Откъде можеше да е научил? Но дълбоко в себе си не бях изненадана, че знаеше. Графът бръкна в джоба на жилетката си и измъкна писмо със смачкани ръбове. Показва ми го.

– Какво стана ли? Ти прочете всичките ми писма и това те разстрои особено много, така че едва не го унищожи. Не беше никак съвършена в методите си на претърсване. Не успя даже да пригладиш ръбовете така, че да не забележа. А и подуших миризмата ти, лека, нежна и съвсем отчетлива. Видяха я и разбрах, че си влизала в тайната ми стаичка.

Свих рамене.

– Пликът, който размахваш пред очите ми... изглежда като от много старо писмо, милорд, написано отдавна, може би по времето, когато дори ти си бил млад.

Помислих, че ще ме удари.

– Вечната ти наглост. Доста си арогантна, моето момиче, но в крайна сметка се показва недостоен опонент, направо глупав. Искаш ли да те ударя? Не, вероятно не.

Започна да сгъва и разгъва старото писмо между дългите си пръсти.

– Ти открадна писмото от баща ми – рекох аз.

– О, да. Всъщност беше Флинт. Проклетото ти куче едва не му откъсна крака. Той искаше да убие мизерната гадинка, но нямаше как да го направи. Казаха ми, че си получила писмо. Не беше трудно да го намеря. А ти, скъпа, знаеш, че баща ти е пристигнал в Лондон на осми този месец.

– Каж ми защо правиш всичко това. По дяволите, какво съм направила аз? Нямам ли право да знам?

– Нямах никакви права. Но ще разбереш всичко, когато му дойде времето. – Изправи се. – Така, достатъчно по този въпрос. Наистина нямам повече време за губене с теб. – Спря за момент и погледна към разпилените по пода шахматни фигурки. – Не мога да повярвам, че успя да ме биеш втори път.

– Не беше трудно. Ти наистина играеш добре, но не можеш да се сравняваш с моето ниво. Да вземем стратегическите ти опити – те са банални като изтърканите стратегии на старците, които играят шах в Хайд парк. Колкото до логиката и планирането, беше достатъчно да те

подканя и ти всеки път налапваше въдицата. Ако тук има недостоен опонент, определено си ти.

Тогава Лорънс ме удари, силно, с цяла длан по бузата. Не издадох звук. Скочих насреща му и го ритнах с коляно в слабините. Той изрева и залитна назад, хвана се, като стенеше, и се сгъна надве. Вдигнах полите си и хукнах. Той се спусна след мен, все така приведен, като някой старец, какъвто бе всъщност. Но беше силен. Хвана ме за ръката и започна да я извива, докато заохках от болка. Опитах да се отскубна, но щом помръдних, той извиваше ръката ми още по-високо зад гърба. Най-сетне успя да се изправи.

– Кучка. – Удари ме отново, по другата буза. Щях да се залепя за стената, ако не ме държеше. Дръпна ме грубо към себе си. – Чуй ме добре. Опитай само да ме удариш отново и ще те удуша, тук и сега. Това няма да промени кой знае какво. Така, сега двамата с теб отиваме в стаята ти. Няма да казваш нищо. Няма да опитваш да се отскубнеш от мен. Направиш ли го, просто ще обясня на всички, че си станала жертва на болестта, поразила бедната ми Каролайн. Дръж си устата затворена. Мисли за кучето си. Мисли как Флинт ще го вдигне за шията и ще му я извие.

– Копеле.

– А, виждам, че ме разбра.

Не се мяркаха никакви слуги. Молех се да видя поне Брантли, но Старата зала беше празна. Когато наближихме Синята стая, графът рече:

– Уволних Белинда. Вече би трябвало да е пристигнала в къщата на майка си в селото. Джордж обаче е в спалнята ти. Двамата ще ме чакат там. А аз ще дойда, не се бой.

Отвори вратата, блъсна ме вътре и я затръшна след мен. Чух как завъртя ключа в ключалката.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Студеният зимен вятър пареше лицето ми и мяташе вълненото ми боне. Приведох се към шията на Темпест, за да се стопля от вдигащата се от гривата му пара. Той дишаше тежко, по хълбоците му бе избила пяна. Накарах го да намали темпото. Не исках да падне от изтощение. Джон нямаше да остане доволен, че съм съсипала любимия му кон. Джон. Не, нямаше да мисля за него. Джордж се размърда под пелерината ми, усетих малката му глава точно под сърцето си. От време на време той ме близваше и ризата ми бе измокрена на това място. Молех се да не му е много студено.

Поведох жребеца встрани от пътя, към горичката от борови и кленови дървета, смъкнах се от гърба му и дръпнах юздите над главата му. Той замята нагоре-надолу глава, от устата му полетя пяна. Дърветата осигуряваха известна защита срещу безмилостния вятър. Нямах друг избор, освен да оставя Джордж на земята и да му кажа да не се отдалечава. Той изскимтя и се притисна в крака ми.

– Всичко ще бъде наред – казах аз. – Дай ми само една минутка. – Разтърках Темпест с одеялото от седлото, и отново го наметнах с него, за да го предпазя колкото мога от вятъра, който връхлиташе измежду голите клони на дърветата. Потупах го по шията и се притиснах в главата му. – Благодаря ти, Темпест. Джон грешеше. Ти не ни изхвърли с Джордж в канавката. Ти ще ни спасиш живота и на двамата. Единственият ми въпрос обаче е защо Джон не те взе на проклетото Коледно парти с лейди Елизабет? Една не паднах, като те видях в конюшнията.

Конят изцвили тихичко и ме бутна с глава по рамото.

Вятърът наду пелерината ми, когато се запътих бавно обратно към главния път и се взрях напрегнато натам, откъдето бяхме дошли. Бледият полумесец на зимната луна гледаше към празния път. Самотен бухал се обади от дъба, който се намираще на не повече от три метра от мен. Отпуснах се на колене сред храсталациите край Темпест и се притиснах в голите клони, търсейки топлина. През глезена ме проряза болка. Побързах да седна, измъкнах краката си изпод тялото и започнах да масажiram болезненото място през обувката, доколкото можех. Ако имах по-голям късмет, това нямаше да се случи. Но аз носех Джордж, привързан с колан за кръста ми, и нямаше как да го използвам, за да пресека падането.

Вдигнах очи към тънкия лунен сърп, който се открояваше ярко на тъмното небе. Погалих копринения перчем на Джордж и си спомних как до съвсем скоро бях стояла на сред спалнята си и, вперила поглед към заключената врата, се вслушвах в отдалечаващите се стъпки на моя съпруг.

Джордж бе скочил на крака и се бе втурнал към мен. Хванах го и го прегърнах силно.

– Имаме проблем, сладкия ми Джордж. И то много голям, но поне онзи побъркан ни остави сами за известно време. Което означава, че двамата с теб ще се измъкнем все някак си от това място.

Аз, разбира се, знаех какво трябва да направя. Не губих време в дърпане на дръжката или блъскане по вратата на стаята. Бях сигурна, че наблизо няма никой, който да ме чуе. Не, очевидно с терьера трябваше да се задоволим с прозореца и да се приземим някак си на замръзналата земя. После трябваше да открадна един кон. Е, нямаше да бъде Малката Бес, тъй като гърбът и ставата ѝ все още не бяха достатъчно добре заздравели. Щях да видя какви животни бяха останали в конюшната.

– Хайде, Джордж, да видим с какво разполагаме там.

Занесох го до прозореца. Дръпнах тежките завеси и се взрях в мрака. Навън изглежда беше много студено, а на нощното небе блестеше твърдият лунен сърп. Разстоянието до земята беше доста голямо, външната стена изглеждаше съвсем отвесна. Силният вятър раздразни очите ми, докато опипвах прозоречните рамки. Знаех, че там някъде има перваз. Каролайн се бе измъкнала навън и бе вървяла по него, докато стигне до друга стая. Трябва да беше достатъчно широк. Само че аз щях да нося Джордж и беше още по-опасно.

Подскочих. Темпест бе изпръхтял и сега биеше с крак по земята. Изправих се, като опитвах да не обръщам внимание на изкълчения си глезен, и се запромъквах към пътя, стиснала терьера под пелерината си. Заослушвах се, но не чух нищо.

Изчаках пет минути и се върнах при Темпест. Той изглеждаше отпочинал, дишането му се бе стабилизирало, тялото му беше стегнато и готово. Докато сгъвах пъргаво одеялото и намествах седлото, се запитах дали Лорънс бе открил вече бягството ми и дали сега, дори в този момент, не яздеше след мен, придружаван от проклетия си лакей. Темпест трябва да бе усетил напрежението ми, защото изви глава към мен и изцвили тихичко. Качих се на гърба му. Върнахме се на главния път и жребецът, без никакво окуражаване от моя страна, премина в равномерен галоп. Наведох се и потърках глезена си, изпълнена с благодарност, че

се бях отървала с такова дребно нараняване. Можеше да бъде много ползе. Аз поне бях убедена, че ще стане така.

Издатината се оказа тясна, опасно тясна. Вмъкнах се обратно в стаята и се вгледах в тежката си кадифена рокля. С рокля нямаше да се получи никога. Ако исках да успея да се придвижа по тесния перваз с Джордж и да запазя равновесие, трябваше да се избавя от смешните поли. Извадих момчешките си бричове, сгънати в най-долното чекмедже на огромния гардероб. Бях ги обувала за последен път преди две години, в Йоркшир, в дядовото имение Диърфийлд Хол. Каква по-добра дегизировка от това да пътувам като момче, безопасно прикрита от любопитните погледи. Тази вечер моята цел беше Диърфийлд Хол. Вероятно оттам ме делеяха само три-четири часа езда, може би повече, ако трябваше да се крия. Няма значение, щях да се справя. Бързо се преоблякох. Едва когато завързвах пелерината, си дадох сметка, че няха никакви пари. В чекмеджето си намерих само няколко шилинга. Грабнах шепа бижута и ги натъпках в един от джобовете на пелерината. Измъкнах пистолета изпод възглавницата и го пъхнах внимателно в бричовете си.

– Е, Джордж, готов ли си да се държиш здраво за мен, докато опитвам да запазя равновесие?

Терриерът изскимтя и се вдигна на задните си лапи, протегнал предните към мен, за да го взема. Погледнах към прекрасния позлатен часовник на полицата над камината, преди да отворя прозореца. Беше почти три часа сутринта. Нищо чудно, че не бяхме видели никакви слуги, когато Лорънс ме бе домъкнал насила тук. Те си бяха легнали отдавна. Просто не си бях дала сметка колко късно беше станало.

Кълна се, изпълзяването по онази издатина изискваше повече смелост от всичко друго, което бях правила досега в живота си. Струваше ми се, че там ме очакваха още много лоши неща. Погледнах към перваза. Не ми се искаше да стъпвам на него дори с единия крак. Страхувах се и за себе си, и за Джордж, но очевидно няха избор. Няха намерение да стоя в стаята си и да чакам кротко Лорънс да влезе и да ме удуши на спокойствие. Мисълта за Флинт, който най-последно ще има възможност да изкара злобата си върху Джордж, ме накара да побързам. Щях да успея да сляза. Просто няха друга възможност. Стъпих на издатината и се вкопчих в рамката на отворения прозорец. Поех си дълбоко въздух, притиснах се силно в каменната стена и се съсредоточих върху тесния перваз пред мен.

– Не си позволявай да се развълнуваш от каквото и да било, Джордж. Чува се само вятърът, а не духове или демони от Черната стая. Тук

сме само ти и аз и ще се измъкнем от това противно място. От теб искам само да бъдеш много кротък и тих, разбра ли?

Чух леко изскимтяване.

Ръкавиците предпазваха ръцете ми от студа, докато се вкопчвах в каменната стена и напредвах сантиметър по сантиметър към ъгъла, като плъзгах внимателно крака по перваза. Най-странното беше, че бях потна; представяте ли си, потях се в това толкова студено време.

Къде ли се бе върнала обратно в къщата Каролайн?

Стигнах до ъгъла и го заобиколих бавно, но открих, че первазът свършваше рязко. Тук се открояваха очертанията на масивен комин. За безкрайно мое облекчение установих, че камъните бяха разположени под различни ъгли и изпъкваха, което ми позволяваше да стъпвам и да се хващам за тях. Нямах големи стъпала и длани, следователно щях да успея да се задържам, докато спляза.

– Джордж – рекох аз, като го измъкнах изпод пелерината си. – Имам нужда и от двете си ръце. Ще трябва да бъдеш много тих. Ще те пхна в бричовите си и ще те стегна с колана. – Точно така и направих. Сега вече вероятно имах вид на бременна жена. – Дръж се, Джордж. Тръгваме.

Провесих крака от издатината и известно време се полюлявах във въздуха, докато стъпалата ми успяха да намерят някакви издатини за опора. Усетих как териерът застина до тялото ми. Надявах се, че се моли така ревностно, както се молех аз.

Слизането ми беше мъчително бавно. На няколко пъти увисвах на ръце, докато търсех някаква издатина по каменната стена. При един от поредните опити, точно когато се пуснах, за да потърся друго подходящо за хващане място, камъкът под крака ми се откърти рязко и аз се стоварих тежко на земята. Слава Богу, че вече не бях толкова високо, само на около метър и осемдесет. Краката ми се извиха под мен, когато се проснах на една страна. Лежах известно време неподвижно, докато по единия ми крак се разнасяше остра болка. Молех се да не е счупен. Изправих се внимателно, раздвижих крака и установих, че само съм си изкълчила глезена. Добре, че не се бях приземила върху Джордж. Бързо го освободих от колана и го измъкнах от бричовите си. Казах му, че е най-прекрасното куче в Западното полукълбо. Докато стоях тук и отправях благодарности към небето, си дадох сметка, че Каролайн не бе минала по издатината от своята в друга стая. Между Синята стая и комина нямаше други помещения. А Лорънс ми беше казал, че тя бе излязла през прозореца и по външния перваз се бе добрала до друга стая. Явно ме

беше излъгал. Е, защо ли изобщо се изненадвах? Та той ме беше излъгал и за всичко останало.

– Аз съм пълна идиотка, Джордж.

„Какво се е случило в действителност с теб, Каролайн?“ – запитах се аз.

Вдигнах глава. Бях слязла по стената цели шест метра. Не беше зле.

Темпест изпръхтя и тропна със задните си крака, за да ми привлече вниманието. Осъзнах, че ми е студено и глезенът ме боли, но бях жива и за момента ми стигаше. В далечината забелязах светлинки. Беше някакво село. Дали бе разумно да вляза в селото, за да разменя Темпест за друг кон? Той дишаше отново тежко. Не исках да го уморя. Не, не можех да спирам. Все още не се бях отдалечила достатъчно от Девбридж Манър, а семейство Линдхърст бе добре познато по тези места. Дали хората нямаше да познаят жребеца на Джон? Ако някой го познаеше, тогава щяха да решат, че съм го откраднала. Не се изискваха кой знае какви умения, за да разкрият дегизировката ми и да разберат че съм жена, и то не някоя обикновена крадла, а проклетата графиня Девбридж. „А, значи си откраднала коня на племенника на твоя съпруг, защото последният е искал да те удуши? Може би си също като предишната графиня, която си беше направо луда?“

Тази мисъл ме накара да потрепера. Не, не си заслужаваше да рискувам и да спирам в това село. Налагаше се да яздя Темпест до следващото село или ферма.

Накарах жребеца да намали темпото, като търсах най-добрия път за заобикаляне на селцето. Вдясно се разстиляше открито поле. Темпест прескочи ниския плет. Джордж лая през цялото време, докато летяхме във въздуха. Това винаги му бе доставяло удоволствие.

След като отминахме селото се върнахме на главния път. Продължихме да се движим напред. Мълчанието се нарушаваше само от време на време от някое изскимтяване на териера и от равномерното чаткане на копитата на Темпест. Накарах го още да забави ход. Нямах намерение да убивам това великолепно животно. Времето се точеше бавно. Студът вече се бе загнездил в костите ми. Лицето ми беше така премръзнало, че вече не го чувствах. „Опитай да мислиш за нещо друго“ – рекох си аз. Заразмишлявах какво щях да правя и реших, че ще остана в Диърфийлд Хол до пристигането на Питър. Прислугата щеше да ме скрие, дори да излъже, ако Лорънс дойдеше да ме търси. А Питър щеше да знае какво да прави. Щеше да ме защити от побъркания човек, за когото се бях омъжила.

– Знам, знам, за допускането на такава колосална грешка като моята са нужни особено големи количества слепота и самозаблуда – обърнах се към Джордж аз и го погалих по главата през пелерината си.

Той изскимтя в отговор. Вероятно се съгласяваше с мен.

Замислих се и за бедното конярче в Девбридж Манър. Били беше млад и дребен и знаех, че щеше да го боли глава от удара, който му нанесох, но щеше да се оправи. Бях го завързала и скрила под купчина слама. Слава Богу Ръкър очевидно спеше в дома си, тъй като го нямаше никакъв. Нямаше да ми бъде приятно да се спречквам с него. Виж, Били беше нещо съвсем друго. Темпест ме последва веднага, без да ми създава проблеми, и слава Богу, тъй като вече бях толкова уплашена, че заеквах, дори когато говорех на терьера.

Внезапно жребецът вдигна глава и замръзна на място. Дали не го бе стреснала някаква птица или животно? Той изцвили.

Скочих от гърба му и едва не паднах на колене, толкова замръзнали и вкочанени бяха краката ми. Дръпнах коня встрани от пътя и залепих длан върху ноздрите му. Не можех да го оставя да изцвили отново. Застанахме така неподвижно, в напрегнато мълчание и очакване. Усещах студения нос на Джордж през ризата си.

Почувствах как земята затрепери под краката ми. Приближаваха се коне. Усетих ги преди да ги видя. Няколко конници, може би трима, идваха насам. Заведох жребеца още по-навътре сред дърветата. Бяха предимно кленове, с голи клони и доста нарядко на това място; не беше справедливо, но не можех да сторя нищо. Стиснах още по-здраво ноздрите на Темпест.

Конете забавиха крачка на не повече от десет метра от мен. О, не, сигурно бяха чули изцвилването на Темпест. Вкопчих се в него, усетих го как потрепери, но все пак не помръдна.

– Казвам ви – провикна се в студения нощен въздух мъжки глас, – знам, че проклетият кон не може да е далеч. Бърз е и издръжлив – все пак е бойно животно. Но дори той вече трябва да е на края на силите си.

„Не, лъжеш се – помислих си аз. – Темпест е много повече от конете, които си виждал. Той може да лети през целия път до Лондон, без да забави темпо или да се измори. Защо не продължете да търсите, да преследвате? Вървете, вървете нататък.“ Повтарях си тези думи отново и отново, като молитва. „Да, просто си продължете напред по пътя. Ние не сме тук. Тук няма нищо за вас, продължете нататък.“

– Имаш право. Тя не може да е стигнала по-далеч отук. Конят на Джон е бърз, но дори той се изморява и вече би трябвало да е даже

мъртъв.

Това беше Лорънс, моят любим съпруг. О, Боже, не беше справедливо. Прекалено близо, той и хората му бяха прекалено близо. Какво да правя?

– Тя е наблизко. – Това отново беше гласът на графа. – Готов съм да се закълна, че чух конско цвилене. Дойде отнякъде близо, сигурен съм.

Някакъв мъж изсумтя, но не си каза мнението. Те идваха дори още по-близо. Всеки момент някой от тях щеше да ни види и това щеше да сложи край на всичко.

Този, който ни издаде, не беше Темпест. А Джордж. Той нямаше представа какво става, затова задраска по гърдите ми и изсумтя силно. Не че това променяше нещо; те щяха да ни открият така или иначе, невъзможно беше да не ни видят.

„Нямам избор“ – помислих си аз, затегнах по-здраво колана около териера, сграбчих издатината на седлото и се метнах на седлото. Излетяхме измежду дърветата като гюлле.

Опитът ми бе отчаян; знаех, че нямам шансове. Темпест дишаше тежко под мен. Това бе прекалено много за него, той намаляваше темпото. По лицето ми потекоха сълзи на безсилие и замръзваха, преди да достигнат брадичката ми. Погледнах през рамо и успях да различа мрачното лице на съпруга си на бледата светлина преди зазоряване. Буквално се задушавях от страх.

Миг по-късно някакъв кон се изравни с нас. Ездачът се присегна и ме прихвана през кръста. Джордж изръмжа и мъжът се отдръпна изненадан.

– Проклетото куче – извика той. – Пъхнала го е под пелерината си.

Чух ги как си подвикват един на друг. Скоро мъжът се върна и този път сграбчи юздите на жребеца и ги издърпа от ръцете ми. Бавно ги опъна и накара Темпест да спре. Тогава Лорънс се озова от другата ми страна. Удари ме неочаквано с опакото на дланта си и ме събори от гърба на коня. Грабнах Джордж и успях да го измъкна, преди да се стоваря върху замръзналата земя. Не се приземих на него, слава Богу.

Въздухът ми излезе от дробовете. Лежах на земята, вирах се в сивата предутринна виделина и опитвах да си поема въздух. Териерът лаеше като побеснял и тичаше около мен, опитвайки да ме защити. След това изскимтя нещастно и скочи върху мен. Над мен се надвеси лицето на Флинт.

– Жива е, милорд – обърна се той към Лорънс, който стоеше до него и можеше да види и сам, че съм жива. – Просто се е поударила, нищо

повече. Кучето е добре и най-сетне престана да джафка. Виж го само, как се е настанило на гърдите ѝ и ѝ лиже лицето. Искате ли да го убия? Надявах се, като я съборихте от коня, че ще се приземи върху псето и ще го убие.

Ако в този момент бях успяла да си поема въздух, щях със сигурност да му обясня какво мислех за него. Но не бях в състояние да направя каквото и да било, освен да лежа безпомощно и да се питам дали въздухът ще успее да достигне някога отново до тялото ми.

– Не, остави ѝ нещо – отвърна графът, – въпреки че тя не заслужава никаква милост от мен. Тя ми създаде повече неприятности, отколкото си заслужава да изтърпи човек заради нея. Да, остави ѝ окаяното псе. Господ е свидетел, че тя го обича повече отколкото обича което и да било човешко същество.

– Не е редно да се обича толкова един помяр – заяви Флинт и се изплю, като за малко не успя да улучи лицето ми.

– Тя няма нищо друго – отговори съпругът ми.

В този момент го мразех повече от което и да било друго човешко същество, защото имаше право.

Тогавя Лорънс се надвеси над мен; вятърът развяваше пелерината му. И изрече усмихнато с прекрасен, мил глас:

– Не се съпротивлявай повече, мадам, в противен случай ще кажа на Флинт да убие кучето. Разбра ли?

– Да – отвърнах аз, като поемах големи порции въздух. – Разбрах.

Захаросаният му глас ме беше уплашил повече отколкото падането от гърба на Темпест.

– Ти ми създаде куп неприятности – додаде той. – И затруднения. Загуби ми много време. Край на това. Ставай. Чака ни път.

Никой не ми помогна. Успях да се обърна и да се изправя на колене и длани, а след това бавно да се изправя. Притиснах Джордж към гърдите си. Пистолетът ми бе все още на кръста, но засега не можех да го използвам. В него имаше само един-единствен куршум.

Бяха им отнела няколко часа, докато ме открият. Бяха ме хванали, тъй като конете им бяха свежи. Сигурно ги бяха сменили в селото. Ако бях рискувала да го направя, сега сигурно щях да бъда на свобода.

Графът изглеждаше мрачен и черен като самия дявол, както стоеше пред мен, увит в черна пелерина и с черни ръкавици на ръцете.

– Аз те подцених, Андрея. Не, няма да те наричам повече Анди... какво смешно име само. Трябваше доста дълго да се преструвам, че ми е приятно да те наричам така, за да запазя доверието ти. Предполагах, че

ще опиташ да избягаш, затова бях решил да те упоя. Не беше изключено някой слуга да мине край стаята ти и да те чуе да викаш или да блъскаш по вратата. Да, давах си сметка, че няма да стоиш мирно там и спокойно да ме чакаш. Затова се върнах бързо с едно чудесно упойващо средство, което смятах да излея в гърлото ти. Но за моя изненада се озовах в една празна и много студена стая. Беше леденостудена, по-точно, тъй като ти беше оставила прозореца широко отворен. Щях да те убия, ако те бях открил тогава. Но за твой късмет не те намерих. А сега обаче съм спокоен и ти си отново в ръцете ми. Всичко приключи.

Дишането ми вече се бе нормализирало. Стоях и съзерцавах човека, на когото се бях доверила, човека, чиято привързаност към мен бях смятала за дълбока и здрава, поне в началото, поне преди появата на старичката в стаята ми. Лъжа, всичко е било лъжа, хитрост. Но какво се стремеше да постигне с тях?

– Какво ще правите сега, милорд? Ще ме върнете в Девбридж Манър и ще ме заключите в Синята стая ли? Ще сложите ли отново решетки на прозорците, както сте го направили за Каролайн?

Вягърът праметна пелерината му върху ботушите.

– Мълчи, глупаво момиче. Не знаеш за какво говориш.

– Така ли? Знам, че ме излъга. Каролайн не е минала по онази издатина по стената, за да стигне до съседна стая и да отиде на северната кула. Няма друга стая преди края на перваза при комина. Какво направи с Каролайн? – Но аз вече знаех. Беше я убил. Беше я блъснал от балкона на северната кула. Той беше наясно какво мислех. Виждах го по лицето му. И, тъй като това вече нямаше значение, добавих: – Накарал си я да се качи в северната кула, и си я блъснал от балкона ѝ, нали?

Видях как дръпна рязко ръка към тялото си и я стисна в юмрук. Лицето му се изкриви от злоба, а по омразата в очите му разбрах, че не трябваше да казвам това. Усетих, че ще ме удари лошо, може би ще ми счупи челюстта.

Нямах време, нямах време да се спася.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Викът на Флинт разцепи въздуха.

– Милорд, по-добре не я удрийте. Може да я убиете случайно. Прекалено е рано. Не го правете още.

Лорънс бавно отпусна юмука си. Хвана ръката ми и я изви зад гърба ми, докато не успях да съържа болезненото си стенание.

– Не ме предизвиквай повече, мадам.

Пусна ме и ме блъсна. Изгубих равновесие и паднах в краката на неговия камериер.

– Виж само какво е направила тази кучка с коня на Джон – рече графът. – Направо го е убила от изтощение.

Изправих се отново, но не опитах да избягам; знаех, че няма да стигна далеч, тъй като Флинт стоеше до мен. Мразех го с всяка клетка на тялото си.

– Слушай, старче. И ти щеше да го умориш от яздене, ако опитваше да избягаш от някой побъркан.

Изражението му показва, че отново го бе обзело желание да ме убие на място, но пак не го направи. Защо непрекъснато го дразнех? Защо не можех да си затворя устата? Всъщност знаех много добре отговора. Този човек ме бе прекарал с такава лекота, бе спечелил доверието ми толкова бързо, беше ме направил на глупачка. Мразех себе си не по-малко, отколкото мразех него, защото ми бе причинил всичко това, и то без да му създам никакви проблеми. Беше се досетил от какво се нуждая и ми го беше осигурил. Беше си дал сметка, че не желая съпруг в леглото и затова бе побързал да се закълне, че бракът ни ще бъде само на книга. Беше любезен и нагъл и само седмица след запознанството ни беше спечелил абсолютното ми доверие. Господи, как само го мразех.

Но какво всъщност искаше той?

Внезапно ми се зави свят. Очевидно ударите бяха прекалено много, помислих си аз, като се отпуснах на колене. Задишах тежко, свела глава; мъчех се да запазя равновесие. Третият човек, който не бе произнесъл нито дума до този момент, се приближи до мен. Започнах да разтърквам ръката си над лакътя. Джордж се притискаше към мен.

Мъжът коленичи до мен.

– Добре ли сте? Можете ли да се изправите?

Познах гласа. Принадлежеше на човека, с когото Лорънс се беше

срещнал тайно в странноприемницата, в която бяхме отседнали по пътя от Лондон за Йоркшир. Просто още един от хората на съпруга ми. Успях да кимна. Той ми помогна да се изправя. После взе териера и ми го подаде безмълвно. Слава Богу световъртежът бе намалял.

Графът пристъпи отново към мен.

Погледнах го право в очите.

– Къде отиваме?

– Ще разбереш съвсем скоро. Пази тишина. Фрийсън, хвърли я на гърба на Темпест. Не е нужно да й връзваш ръцете за седлото. Просто вземи кучето при себе си. Ако тя направи нещо нередно, убий проклетата гадина.

– Никога не съм направила нещо, с което да ти навредя, Лорънс – промълвих аз, като се питах кой бе в действителност мъжът, за когото се бях оженила.

В него имаше толкова гняв, толкова презрение към мен. Държанието му просто нямаше логично обяснение.

– Ти осуети плановете ми, мадам, и се набърка там, където не ти е работата. Откри неща, които не би трябвало да знаеш. Няма да търпя повече подобни прояви. Ти направи неща, които не съм вярвал, че може да стори някой, камо ли една уж невинна млада дама.

Нямах представа какво искаше да каже. Едва ли имаше предвид претърсването на бюрото в монашеската му килия.

– Защо постави бодливата тел под седлото на Малката Бес?

– Тя свърши своята работа – отвърна с пълно безразличие той. – Ти разбра, че някой желае смъртта ти...

– И иска да платя за всичко.

– Да, точно това исках. Една хубава, многозначителна заплаха. Исках също да те ужася, да те направя безпомощна, и го постигнах. Нямах представа колко приятно ми беше да наблюдавам как страхът ти нараства ден след ден. Ако при падането от коня се беше пребила, за мен нямаше да има никакво значение, но признавам, сега предпочитам да бъдеш с мен, да присъстваш на края, на последната победа, на сладкото ми отмъщение.

На него не му пукаше, че можеше да убие Малката Бес, и това ме побеси повече от всичко друго. Яростта започна да прелива.

– Даже нямам представа за какво говориш. Ти нарани Малката Бес. Наистина си безкрайно противно старче.

Пак си бях отворила проклетата уста, макар да знаех, че допускам грешка.

Фрийсън бе увил вече около ръцете ми, така че нямаше как да се предпазя от удара. Лорънс стовари юмука си върху главата ми. Силата на удара ме запрати върху Фрийсън. Бели пламъци избухнаха в главата ми. Беше наистина странно да наблюдавам експлозиите на белите светлини една след друга, докато най-накрая те премигнаха и настана милостив мрак. Чух дивия лай на Джордж. А след това престанах да чувам каквото и да било.

Усетих ритмичното движение на коня преди да дойда напълно в съзнание. Когато най-сетне успях да си наложа да отворя очи, всичко около мен се завъртя. Гадеше ми се. Толкова ми се виеше свят, че ако Фрийсън не ме държеше, щях да падна от коня. Преглътнах и стиснах клепачи. Трябва да съм помръднала, тъй като чух гласа на Фрийсън току до ухото си.

– Моля ви, миледи, не мърдайте. Аз ще ви държа здраво.

Дадох си сметка, че ръката му ме обгръщаше, а аз се бях отпуснала върху гърдите му.

– Къде е Джордж?

– Флинт го носи. Не, не се тревожете. Той не му прави нищо лошо.

– Кой сте вие? Какво става тук?

– Не мога да ви кажа. А сега замълчете.

Не казах нищо повече. Думите ми убягваха. Съсредоточих се върху усилието да не повърна върху коня му. Главата ме болеше много силно от удара, който онзи побъркан ми бе нанесъл по слепоочието; молах се само да не ми е повредил мозъка.

– Не можете ли да ми кажете къде отиваме?

– Не мога. – Поколеба се, след това се приведе по-близо към мен.

– Опитях да убедя негово височество, че не е скаран с вас, но без особен успех.

– С кого тогава е скаран?

Мъжът погледна към Лорънс и приведе отново глава.

– Няма значение. Не мога да ви кажа.

Отговорът се налагаше от само себе си.

– С баща ми – заявих направо аз.

Фрийсън си пое рязко въздух.

– Моля ви, миледи. Не мога да говоря повече по този въпрос, наистина не мога.

Значи той се страхуваше от графа? Не го винях. Аз също се страхувах.

Яздихме известно време в мълчание, предвождани от Флинт и

съпруга ми. Тази сутрин нямаше слънце. Небето беше оловносиво, снегът заплашваше да завали всеки момент. Вероятно приближавахме Девбридж Манър. Не бях постигнала нищо с великото си бягство. Но какво щеше да обясни Лорънс на прислугата, ако ме върнеше в имението си? А на мис Крислок? Какво щеше да каже на Джон, за Бога? Не, каквото и да планираше по отношение на мен, със сигурност нямаше да го осъществи в Девбридж Манър. Така щеше да се изложи на прекалено голям риск.

Не се изненадах особено, когато на около две мили западно преди имението малката ни група сви от главния път по една неравна, тясна пътека. Обърнах се и погледнах към Фрийсън. Той поклати глава и насочи решително поглед право напред. Скоро се приближихме до малка, издигаща се наскред някаква поляна къща, заобиколена от гора от кленови дървета. От жалкия й комин се издигаше пушек. До дървото край входа стоеше завързан самотен кон.

Графът ни изчака и спря край нас.

– Ах, мадам, виждам, че сте се събудили. Много мило от ваша страна, че сте така услужлива.

Изглеждаше щастлив, толкова доволен от себе си, че нямаше да се изненадам, ако се разпееше. Гласът му звучеше така, сякаш току-що бе спечелил огромна победа.

Спряхме пред къщичката. Лорънс ме свали на земята и развърза ръцете ми. Стисна ме здраво за лявата ръка. Нямах шанс да се откопча от него, беше много силен.

– Внимателно сега, скъпа, не ми се иска да изгубиш съзнание, когато имам такава изненада за теб.

Очите му блестяха от възбуда.

Не отговорих, но знаех, много добре знаех каква е проклетата му изненада.

Той ме изгледа озадачено.

– Ти не си глупава, признавам ти го. Прочете писмото в бюрото ми. Знаеш, нали?

Само поклатих глава и продължих да мълча. Той се засмя и даде знак на Флинт да отвори вратата на къщата. Камериерът пусна Джордж и той, без да губи време, хукна към мен. Вдигнах го и го притиснах към себе си. Лорънс ме побутна напред през входа. Вътре цареше полумрак. Около една очукана маса, която очевидно не се държеше здраво на краката си, имаше няколко стари стола. Край отсрещната стена, на не повече от два метра от вратата, гореше слаб огън. Забелязах и едно-

единствено легло. И това бе всичко, ако не се смята пукнатото нощно гърне, мушнато под изгърбушеното легло. На леглото лежеше някакъв мъж. Успях да различа очертанията му.

Нямах съмнение относно самоличността му.

Моят баща.

Не го бях виждала от десет години. Бях се надявала, че е мъртъв. Той заслужаваше да умре заради това, което бе сторил, заради това, което представляваше. Но не беше мъртъв. Беше тук. И знаех защо бе дошъл чак от Белгия. За да ме спаси. От Лорънс.

Приех този факт, но все още не можех да свържа нещата. Защо?

От тъмния ъгъл се появи грубоват мъж, когото не бях забелязала, и кимна на съпруга ми. Беше облечен в дебели вълнени, домашно тъкани, дрехи. По бузите му беше прорасла тъмна брада.

– Създаваше ли ти неприятности?

– Не, милорд, беше много мирен и тих. Рамото му продължава да кърви, но е все още жив.

– Добре – отвърна графът и ми се усмихна.

Направих стъпка към леглото. Видях, че мъжът беше завит с мърсно одеяло.

– Нали няма да проявяваш свенливост точно сега? – заяви Лорънс и в гласа му долових огромно нетърпение, неопишуемо удоволствие. Иди да го приветстваш. Кажу ми колко ти е липсвал. Прегърни го. Попитай го защо те изостави преди толкова години и никога повече не се появи. Имаш да го питаш страшно много неща, нали така, мадам?

И ме избута напред.

Баща ми се размърда, изохка тихичко и се надигна мъчително на лакът. Вперил поглед в мен. В сините му очи – моите сини очи – не видях признак, че ме е разпознал; това беше само тъпия поглед на болката.

Не можех да отделя очите си от него. Сърцето ми затупка силно. Прииска ми се да викам, да крещя, затова затиснах уста с юмрук. Десетте последни години избледнях за момент, подобно на вдигнато от познато лице було. Наистина пред мен беше баща ми. Познах го веднага. Изглеждаше съвсем същия, както последния път, когато го бях видяла. Може би по слепоочията му имаше някоя и друга сива нишка, но иначе гъстата му коса имаше червеникаво-кестенявия цвят, който помнех. Както помнех и яркосиния цвят на очите и леко извитите нагоре вежди – те му придаваха едновременно любопитен и силно заинтригуван вид. Нищо не се бе променило. Всичко си беше същото. Човек би помислил, че след още десет години подобен безпътен живот той щеше да се е

износил, да се е похабил. Нищо подобно. Беше много красив. Виждах това сега съвсем ясно, нещо, на което не бях способна като малко момиче. Жените нямаше как да не бъдат привлечани от него. Той продължаваше да ме съзерцава без да ме познае. Нямаше представа коя съм.

– Е, Джеймсън, виж кого съм ти довел.

Лорънс ме блъсна дори още по-близо до мъжа, който лежеше на леглото, вперил в мен празния си поглед.

Баща ми се намръщи, но не отговори.

– Проклет глупак – изкрещя графът, – не я ли позна?

Предполагам, че точно в този момент съпругът ми се досети какво става. Всъщност баща ми гледеше към някакво кльощаво момче в дълга черна пелерина и плътно прилепнала към главата шапка, притиснало куче към гърдите си.

Лорънс издърпа шапката от главата ми и неукротимите ми къдрави коси се разсипаха по раменете и гърба ми.

Баща ми наддаде дрезгав вик.

– Андрея. О, не. Върви по дяволите, Линдхърст, довел си я тук. Копеле такова, отвратително копеле. Ще те убия.

Той скочи към графа, но Флинт и мъжът, който го бе пазил тук, се нахвърлиха отгоре му. Блъснаха го обратно на леглото. Стори ми се, че цялото му тяло застина за момент от болка, когато падна по гръб.

След известно време успя да заговори отново:

– Бедното ми дете, значи не си избягала. Казах ти да го напуснеш незабавно, да се върнеш в Лондон. Защо остана? Да не би да те беше затворил?

Гласът му беше дрезгав. Очевидно го болеше, много го болеше. Стоях и гледах мъжа, който ми беше баща, мъжа, когото бях мразила толкова дълго. Той бе превърнал живота ми в кошмар от жесток, изпразнил ме от всякакви чувства страх, и ме бе превърнал в страхливка. Джон имаше право. Бях си почернила живота, и то точно заради този мъж. Той протегна ръка към мен; имаше силна длан, добре оформена, стабилна. Не помръднах.

Колко само си приличахме. Все едно, че се оглеждах в огледалото и виждах как ще изглеждам след трийсетина години. Бедната ми майка, изобщо не приличах на нея. Чух се как заявявам с изключително спокоен и резервиран тон:

– Ти ми написа писмо, от което нищо не разбрах. За мен то нямаше реален смисъл, освен някакви мелодраматични бръщолевения, че съм била в опасност. Не, излъгах, вече е прекалено късно за каквито и да

било измами. Възнамерявах да си тръгна съвсем скоро, но не само заради твоето предупредително писмо. Това чудовище ме тероризираше и беше причината да искам да си тръгна. Само дето едва вчера установих, че именно той е виновен за всичко.

Лорънс ме стисна още по-силно за ръката. Заболя ме, но не издадох звук.

– Аз, чудовище? Погледни го, скъпа ми съпруго, той е чудовището и ти го знаеш добре.

Погледнах към мъжа, който лежеше на мръсното тясно легло. Във вените ми течеше неговата кръв, той ми бе дал своите черти, и бе дошъл в Англия, за да ме спаси. Най-сетне си дадох сметка, че изтърпяваше ужасни болки, именно защото бе дошъл да ме спаси.

– Татко, ти си ранен – прошепнах аз.

Видях засъхналата кръв на рамото му, видях окъсаните му, изцапани и кални дрехи.

Понечих да се приближа, но съпругът ми ме стисна още по-силно и ме възпря.

– Това значи ли, че си готова да му простиш всичко, което причини на майка ти? Всичко, което причини и на теб? О, виждам съжалението в очите ти. Не се притеснявай, прострелял съм го където трябва. Няма да умре веднага.

Започнах да галя ритмично Джордж, който се би притиснал силно в гърдите ми. Обърнах се към графа.

– Какво е сторил на теб, че си го прострелял? Защо си го примамил в Англия и си го направил твой затворник?

Лорънс се изсмя.

– Е, Джеймсън, ти ли искаш да й разкажеш за отвратителното си развратничене или да го направя аз?

– Това не я засяга, Линдхърст – обади се баща ми. – Нека си остане между нас двамата, където му е мястото.

– Не мисля така, Джеймсън. Все пак успях да се добера до теб едва след като използвах нея като прелестна примамка. Но дори тогава не бях сигурен дали ще дойдеш, защото не знаех дали изобщо изпитваш някакви чувства към нея. Колко съм се молил да е така. Реших, че най-добрият начин да те накарам да се върнеш, вероятно единственият сигурен начин, е като се ожения за нея. Тогава щеше да приемеш, че тя е напълно в моя власт. Но, казвам ти, когато разпратих съобщението за сключването на този брак до всички вестници, за които се сетих, аз се молах да откриеш по-скоро какво съм направил. В противен случай щях

да бъда вързан с нея, докато измисля нещо друго. Ти обаче прочете красиво оформеното ми съобщение. Написа й онова писмо, за да я предупредиш, че идваш, нейния рицар-спасител. Но, разбира се, това нямаше значение. Аз контролирах всичко. Да, всичко, което бях планирал, се развиваше чудесно. Ти, тя, дори нещастният ми племенник. Ах, скъпият ми племенник Джон. Беше много приятно, истинско представление. Наблюдавах го как се влюбва в нея. Всъщност мисля, че бедният ми племенник се е влюбил в нея още преди да пристигането ми в Лондон, за да я ухаждам. Но тя е толкова повредена от теб, толкова се страхува от мъжете заради примера на твоята безсрамна порочност, че видя в моя племенник само опасност за себе си. Обзалагам се, че всяка негова усмивка, всяка негова дума я е ужасявала. Осъзнах колко дълбоки белези си оставил в душата й едва когато видях, че племенникът ми я обича и вероятно бе опитал да я привлече по време на престоя си в Лондон. Той е войник, добре сложен, силен, красив млад мъж, а аз, колкото и да ми е неприятно да го призная, съм по-възрастен. Въпреки всичко тя предпочете мене пред него. Той се провали. Питам се каква беше причината. Разбира се, отговорът беше ясен за всеки, който просто зададеше няколко дискретни въпроса. А аз знаех точно какво да питам. И тогава разбрах, че тя се страхуваше от младия мъж заради това, което те бе видяла да правиш.

Обърнах се бавно и го погледнах. Отново осъзнах собствената си заслепеност, неспособността си да прецени кое е истинско и кое – не в живота ми. Той знаеше, че Джон ме обича? Ах, но какво беше направил с него?

– Какво имаше предвид като каза, че си контролирал Джон? – попитах аз.

Той ми се усмихна. Беше готов да потрие ръце, толкова доволен изглеждаше от себе си.

– Погрижих се за него.

– Той не е на никакво Коледно парти с лейди Елизабет, нали? Заради това Темпест беше в конюшната. Направил си му нещо. Боже мой, убил си го, нали? Убил си собствената си кръв и плът.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Чудовището пред мен се засмя.

– Още не. Но скоро, скъпа, съвсем скоро.

Нещо се счупи вътре в мен, счупи се напълно, непоправимо. Пуснах Джордж на пода и се спуснах към съпруга си. Свалих си ръкавиците и посегнах към очите му, но той беше прекалено висок и аз не успях да достигна дотам. Впих нокти в бузите му. Усетих как кожата му се съдра, усетих влагата от кръвта му по пръстите си.

– Къде е Джон, дяволите да те вземат? Къде?

Той извика от болка и ме сграбчи за китките. Бях му причинила голяма болка. Толкова ми беше приятно. Задъхана го сритах, но пелерината не ми позволяваше да му нанеса гадните удари, които бях намислила.

– За Бога, отиди да доведеш майор Линдхърст от навеса – обърна се Лорънс към Флинт. – Остави Бойнтън там. Нека малката кучка види, че още не съм го убил. Пък и защо да пропуска тази прекрасна сцена? Все пак тя ще е резултат от всичките ми така добре изпълнени планове. А сега, мадам, стой мирно, иначе ще убия и него, и проклетото куче. – Пусна ме и постави носна кърпа върху бузите си. – Ще ми платиш за това.

– Да, – отвърнах аз. – Ти вече ми каза, че ще платя за всичко.

Наведох се и взех териера. Не казах нищо повече, само стоях на мястото си и се тресях от гняв, от безсилие, като гледах към баща си. Чуваше се само дълбокото дишане на мъжете. Струваше ми се, че аз самата не дишам. Стоях замръзнала на мястото си, с изцапани от кръвта на Лорънс длани. Баща ми лежеше неподвижно, без да издава звук. Огънят изсъска и нагоре политнаха искри.

Вратата се отвори отново. Завъртях се рязко и видях как Флинт блъсна Джон в стаята. Ръцете му бяха завързани зад гърба. Беше само по една бяла риза, бричове и ботуши. Сигурно бе вледенен. Копелета. Лицето му беше насинено. Изглеждаше отслабнал, измъчен. По бузите му бе набола тъмна брада. Колко ли го бяха държали тук? Всъщност знаех. Държаха го тук заедно с Бойнтън от два дена.

Искаше ми се да се спусна към него, но знаех, че не трябва да го правя. Произнесох спокойно и много бавно:

– Добре ли си, Джон?

Учудващо той ми се усмихна и белите му зъби блеснаха в сумрака.

– Добре съм, Анди. Малко ми е студено, но ще оцелея. Бойнтън също ще оцелее. Чудех се колко време ще му бъде нужно да те доведе тук. Знаех, че ще го направи. Съжалявам, че не успях да го спра. Опитвах, но бях закъснял. Той ме чакаше заедно със своите биячи. Доколкото разбрах, човекът на леглото е баща ти?

– Да. – Джордж залая лудо. – Млъкни – рекох аз. – Джон не може да те държи сега. Спомни си обучението на Брантли. Бъди търпелив, Джордж.

– Ако това ще направи живота ти още по-мил, Джон, нека ти кажа, че малката кучка те обича – обади се графът. – Дали толкова, колкото я обичаш ти ли? Е, не знам. Но опита да ме убие като разбра, че съм те хванал. Виж само какво ми направи на лицето.

– Искане ми се да бе успяла да направи нещо повече – отвърна Джон. Погледна ме и се усмихна отново, този път – още по-широко. – Повече ли ме обичаш, отколкото те обичам аз, Анди? Мислиш ли, че такова нещо е възможно?

Стоях като закована на мястото си и галех трескаво перchema на Джордж.

– Не. Не е възможно.

Младият мъж ме дари с ослепителна усмивка, но не каза нищо.

– Тя е само едно малко момиче – заяви графът, като се намръщи насреща ми; стори ми се леко озадачен. – Успя да ми разкъса кожата с ноктите си. А, можеш да бъдеш сигурен, че ще си плати за това.

Сетих се отново за притиснатия в корема ми пистолет. Тресях се от желание да го застрелям.

– Е, вече събра всичките си играчи – обърнах се към съпруга си аз. – Използва ме като примамка, за да се добереш до баща ми. Сега имаш и двама ни. Довел си тук дори собствената си плът и кръв. С Джон нямаме ли вече право да разберем за какво е целият театър?

Лорънс нямаше да убие собствения си племенник, своя наследник, нали? Не, беше прекалено чудовишно. В такъв случай оставахме само двамата с баща ми.

– Е? Някой от вас няма ли да ми каже? Да каже на Джон?

Баща ми трепна от болката в рамото си и се вторачи в дланите си. Сетне вдигна глава и погледна право към мен. Трябваше да бъдеш сляп, за да не видиш абсолютното отчаяние в очите му.

„Той гледа през мен, в миналото“ – помислих си аз.

– Оттогава мина толкова време...

Не довърши мисълта си, прекъснат от раздираща кашлица. После

избърса уста с ръкава си и додаде бавно:

– Срегнах лейди Каролайн в Париж. Тогава тя беше втората съпруга на Линдхърст.

Разбира се, Каролайн. Трябваше да се досетя, но не го бях направила. Толкова очевидно беше. Баща ми обичаше жените, те вероятно го обсаждаха и той ги използваше. Защо не Каролайн? Устата ми пресъхна толкова силно, че ми стана трудно да дишам. Загалих отново Джордж и усетих как Джон застана на по-малко от метър от мен. Макар да мълчеше, знаех, че мисли как би могъл да ни спаси.

– Станахме любовници, Андрея, чуи ме. Аз я обичах и тя ме обичаше. Никога не съм обичал никоя жена така, както обичах Каролайн. Опитай да разбереш – нито аз, нито тя можехме да постъпим по друг начин. Трябва да опиташ да ми простиш.

– Продължавай, Джеймсън – обади се Лорънс. – Време е тя да научи цялата истина за баща си.

– Вече знам цялата истина – отвърнах аз, но и двамата не ми обърнаха внимание.

– Добре тогава, ще чуеш всичко – отвърна баща ми. – Лейди Каролайн забременя. Аз, разбира се, бях женен за майка ти. В крайна сметка и двамата разбирахме, че нямаме избор. Тя трябваше да направи така, че детето да мине като създадено от Линдхърст. Каза, че е пътувала в продължение на почти месец без съпруга си и не беше сигурна дали ще успее да представи детето като негово. Но трябваше да опита. Какво беше един месец в крайна сметка? Бебетата често се раждат преждевременно. Двамата обаче трябваше да се разделим и това ни изпълваше с безкрайно отчаяние.

– О, да, това звучи доста романтично, татко – рекох аз. – Ти уби лейди Каролайн, така както уби моята майка, както уби и Моли, камериерката. Извиненията ви са жалки, сър. Похотливостта ти не се подава на описание.

– Коя е Моли?

Затворих очи.

– Боже мили, ти дори не я помниш, така ли? Беше камериерка у нас. Забременя от теб и умря, докато раждаше твоето дете, а ти просто си отиде, дяволите да те вземат. Просто си тръгна, вероятно като си подсвиркваше, в търсене на следващото си завоевание. Тя не означаваше нищо за теб. И майка ми знаеше за Моли, знаеше за другите ти жени. А и как можеше да не знае, те бяха толкова много. Помня как те умоляваше със стичащи се по лицето сълзи, помня риданията ѝ, които би

трябвало да те спрат, но единствената реакция беше пълното ти безразличие.

– Андрея, за Бога, та ти беше дете. Не е възможно да си разбрала. Виждала си нещата през детските си очи. А това не винаги е реалността, не винаги е истината. Чуй ме. Сигурно вече си си дала сметка, че твоята майка... тя имаше склонност към истерии. Виждаше във всичко обида за себе си, дори най-дребната думичка я караше да плаче, да крещи и да губи напълно самоконтрол. А беше и студена жена. О, да, беше красавица, но – студена. Не ме желаше така, както един мъж би искал да го желае неговата жена. Не искаше да я докосвам, но най-вече не искаше да имам друга жена. Аз не съм монах. Имах нужда от женска близост, от някой, който милее за мен, с когото да мога да споделям своите желания и страсти. Оказа се, че майка ти не е този човек. За нея бях само едно притежание. Казвам ти, няхах друг избор, освен да открадвам кратки мигове на удоволствие, на покой, с други жени. Тя самата не ми остави друг избор. Сама ме отблъсна от себе си.

Много спокойно, като гледах право в него, право в красивата му уста, която току-що бе изрекла толкова много лъжи за майка ми, заявих:

– Всичко, казано дотук, са неоснователни извинения; с тях само опитваш да оправдаеш действията си, и ти го знаеш много добре. Майка ми те обичаше с цялото си сърце. Ти я нараняваше непрекъснато, без да ти пука. Тя ми го каза. Може да съм била само дете, но аз я прегръщах, докато плачеше, когато ти излизаше, за да бъдеш с друга жена. Ти я унищожи с нескритото си равнодушие към нея. Ти беше нейният живот, но тя не представляваше нищо за теб. Ти си не по-малко чудовище от онзи смехотворен старец тук.

За моя изненада той кимна.

– Имаш право за много от нещата. Аз опитвам да се оправдая.

– Ти се питаше защо той не ти писа каква точно е причината да те предупреждава да напуснеш незабавно Девбридж Манър, нали? – обади се графът. – Представяш ли си да ти беше съобщил, че всъщност е отнел съпругата на друг и, след като се беше погрижил тя да забременее, я беше върнал на мъжа ѝ? Помисляла ли си някога, че би могъл да се самообвини така? На него не му е стискало да ти каже истината. Сама можеш да се убедиш.

Да, наистина можех да се убедя лично. Джон се размърда зад гърба ми. Какво ли мислеше той? В стаята цареше гробно мълчание. Погледнах към баща си, видях кървавото петно, изцапало някога бялата му риза. Почувствах почти нечовешката болка, която го измъчваше – от

раната в рамото до раните, които му нанасях аз. Дяволите да го вземат, той не заслужаваше нищо друго, освен презрението ми, омразата ми. Стоях неподвижно, изгубена в миналото. Виждах в съзнанието си бледото, обляно в сълзи лице на майка си. Преди десет години... тя беше умряла, погребана, беше си отишла завинаги. Изведнъж, неочаквано, някаква врата се затвори в съзнанието ми. Миналото остана зад тази врата. През нея не можеха да преминат сенките от миналото, горчивите спомени и образи. Сега вече нямаше друго, освен светлина и яснота. Струваше ми се, че току-що ме бяха извадили от някакъв дълбок кладенец. Почувствах как светлината ме обгръща. Усещах се свободна. Цяла. Погледнах към блестящите му сини очи, със съвсем същия цвят и форма като моите, и рекох:

– Защо ме изостави? Майка ми умря и аз не те видях никога повече. Защо ме остави?

– Дядо ти не ми даде възможност за избор. Той разполагаше с достатъчно власт, за да направи така, че да не мога да се доближа до теб. – И додаде с изпълнен със съжаление и горчивина глас: – Бях принуден да те изоставя, детето ми. Дядо ти не искаше да ме допусне до теб. Щях да опитам да се свържа с теб веднага след неговата смърт, но една скъпа моя приятелка умираше и просто не можех да я оставя в този момент.

– И нея ли уби, Джеймсън?

– Не, копеле, не съм я убил. – Погледна отново право към мен. – И ти вярваше, че не съм искал да те видя никога повече, теб, моето единствено дете? О, не, Андрее, аз те обичах. Невъзможността да те виждам изпълваше с ужасяваща празнота сърцето ми.

Погледнах мъжа, който ми беше баща. Той може би не беше чак толкова добър и почтен, не беше стабилен човек, на когото може да се разчита, но въпреки всичко ми беше баща и бе опитал да ме спаси. Беше останал до умиращата си приятелка. Протегнах ръка към него. Искаше ми се да си поплача и да го прегърна толкова силна, че да почувствам същността му дълбоко в себе си.

– За да ме спасиш ли дойде, татко? – прошепнах аз.

– О, да – промълви той. – О, да. – Изправи се бавно. Никой не опита да го възпре. Приблужи се до мен и пое дланта им в двете си ръце. Погали Джордж. На него това определено му хареса. После ми се усмихна. – Все така си дребничка. Питам се колко ли висока ще станеш. – Докосна леко с пръсти косите ми. – Цветът им е невероятен – толкова различни бляскави нюанси, не само моите червеникави и кестеняви. Наистина си красива, Андрее. И, предполагам, си и смела. Превърнала си се в

достойна за възхищение жена.

Лорънс не помръдваше, само стоеше и ни наблюдаваше.

Баща ми се олюля. Тръгнах заедно с него към тясното легло и му помогнах да седне.

– А сега ми разкажи нататък, татко. Както виждам и тримата сме в незавидно положение. Дължиш ни го, на мен и на Джон.

– Няма кой знае какво повече, Андрея. Каролайн напусна Париж, за да се върне при Линдхърст. Не искаше да ме оставя, но двамата просто нямахме друг избор. Тя знаеше, че семейството ѝ нямаше да ѝ помогне. В един момент изпадна в такова отчаяние, че опита да направи аборт, но не се получи. Писа ми, за да съобщи, че Линдхърст я приел веднага. Получих второ писмо; според Каролайн той не подозирал, че детето не е негово. Беше ми ужасно тъжно, но и изпитах облекчение. Желанието ми беше Каролайн да бъде в безопасност, да намери щастие, а и знаех, че иска детето, нашето дете. И тогава чух за разпространяваната от Линдхърст история, че съпругата му била луда. Вече не се съмнявах, че бе узнал истината за детето. И може би дори беше разбрал, че бащата съм аз. Убеден съм, че след раждането на бебето той е убил Каролайн.

– Да, и аз така мисля.

Чух как дъхът излезе със свистене през гърлото на застаналия зад мен Джон.

– Не ми е приятно племенникът ми да слуша подобни обвинения – обади се Лорънс, – а вашите приказки не са нищо повече, само обвинения. Колкото до евтината ти връзка с моята съпруга, разбрах какво се е случило, още щом ми съобщи, че е бременна. Не ми беше нужно много време, за да открия името на любовника ѝ. Коварните ѝ опити да прикрие истината ме забавляваха. В мене никога не е съществувало съмнение по този повод. Нали разбираш, от мен не може да забременее никоя жена. Семето ми е безплодно. Затова беше ясно, че Каролайн ме е предала. Аз не съм сторил нищо лошо. Ти си безчестният тук, Джеймсън, не аз.

– Не, сър – намеси се Джон. – Не мисля, че това са само обвинения. – Той ми се стори толкова спокоен, така владеещ положението, че дълбоко в мен се зароди крехка надежда. – Вече бях достигнал до извода, че само ти можеш да стоиш зад всички инциденти в имението – старичката с убедителната дегизировка и мавърския нож в ръка, бодливата тел под седлото на Малката Бес. Макар и недодялани, те изпълниха предназначението си – изплашиха до смърт и Анди, и мен. Просто нямаше кой друг да е отговорен за тях, но аз не можех да повярвам на извода,

който се налагаше. Все пак ти си ни чичо. Взе и двама ни с Томас в дома си, след като родителите ни загинаха. Въпреки нашите различия, вярвах, че съм от значение за теб, за нашия род. Но ти се промени, нали? Ти уби бедната Каролайн, нали? Тя ти беше невярна и ти я уби.

– Каква изненада само – отвърна графът; усетих в гласа му раздражение. – Мислех, че съм успял да те заблудя, Джон, поне в известна степен. Виждах, че вземаш страната на Андрея, виждах как я гледаш и как те гледа тя. И се забавлявах безкрайно. Аз я притежавах, тя ми принадлежеше, беше моя собственост и ти никога нямаше да я имаш, никога. Дали щеше да опиташ да я прелъстиш? Дали най-накрая щеше да успееш? И дали тя, подобно на Каролайн, щеше да опита ми пробута като мое своето копеле? – Поклати глава и се изсмя. – Но тя се страхуваше толкова от мъжете и от онова, което мъжете и жените правят заедно. Честно казано не вярвам, че би се случило някога. А естествено, че убих невярната кучка. Каролайн беше курва, тя ме предаде, и заслужаваше да умре. Беше просто акт на справедливост.

Такава значи беше цялата история, предателството, лъжите и смъртта на Каролайн. Но тя бе убита след раждането на детето.

– Татко – рекох аз. – Ти имаш дъщеря. Казва се Джудит. Помня, че когато я видях за първи път, нещо в нея ми се стори познато. Всъщност в нея съм виждала себе си. И теб. Тя е прелестна. Умна и мила. И ще се превърне в красива, чудесна жена.

– Аз също си давам сметка, че Джудит прилича на Анди – обади се зад мен Джон. – Усетих нещо познато, когато се появи ти, Анди, и, разбира се, сега си обяснявам причината. През всички тези години, чичо, ти си виждал бащата в детето.

Видях яростта в очите на Лорънс. В присъствието на племенника си обаче той се контролираше. И не каза нищо.

– Добре си се справила, Анди – додаде младият мъж. – Чичо ми ще носи тези белези по лицето си, докато умре.

– Тя обаче няма да може да ги види – отвърна графът. – И така, знаеше ли за дъщеря си, Джеймсън? Или това е чудесна изненада за теб?

– Да, знаех, винаги съм знаел. Каролайн успя да ми изпрати тайно едно писмо, преди да я убиеш. Аз дойдох в Девбридж Манър. Опитах да я спася, но беше късно. Според историята тя се самоубила, като се хвърлила от една от кулите на имението. Дали вярвах, че се е самоубила ли? Може би имаше и такива моменти. Но винаги съм мислил, че всъщност ти унищожи бедната Каролайн, а сега го знам със сигурност. Колкото до дъщеря ми, не можех да сторя нищо друго, освен да се моля да не й

сториш нищо лошо.

Съпругът ми се изсмя. Вече бе наистина щастлив, цялото му лице светеше от задоволство.

– Не се ли питаш, скъпа моя, защо оставих живо детето? – обърна се към мен той. – Плодът на една курва и развратния ти баща? Е, сега ще обясня на всички ви. Всеки път, когато погледнех детето, се сещах за окаяния ти баща и се наслаждавах на мисълта за предстоящото си отмъщение. Знаех, че най-вероятно ще ми бъдат нужни години, докато ми паднеш в ръчичките, в пълна моя власт. Но бях убеден, че този ден ще дойде и ето. Смъртта на Каролайн бе само половината от моето отмъщение.

Приблужи се пъргаво до мен и ме сграбчи за ръката, за да ме отдели от баща ми. В този миг моят ранен баща, със сила, която не подозирах, че има все още, се хвърли отгоре му и го стисна за гърлото с двете си ръце. Фрийсън и Флинт скочиха върху него на секундата и го дръпнаха грубо. Флинт започна да го удря по лицето и раненото рамо. Сега бе моят шанс. Пуснах Джордж, измъкнах пистолета от колана си и заявих съвсем отчетливо:

– Ще убия графа, ако не пуснете незабавно баща ми.

Лорънс не се поколеба. Видях беса на лицето му, когато се хвърли върху мен. Отскочих назад. Той се закова на мястото си, задъхан, вперил поглед в малкия пистолет, който бях насочила към него.

– Опитай да се приближиш отново към мен, старче – додадох с нисък, изпълнен със злоба глас, – и ще ти пусна един куршум право между очите. – Махнах с ръка към него. – Може би си мислиш, че няма да ми стиска да те застрелям? Че като жена не съм способна да го направя? Че може би ще заскимтя и накрая ще се разцивря? Е, хайде, ела, опитай и ще видиш.

Той не помръдна, само премести поглед от лицето ми към ръката, в която държах оръжието.

– Този пистолет – произнесе бавно той. – Откъде го взе?

– Купих го от селото, от скъпия мистър Форестър. Изглежда е ходил до Йорк, за да ми го донесе. Все пак не съм пълна глупачка. Беше ми станало ясно, че трябва да се предпазя. Татко, добре ли си?

Той се бе отпуснал върху леглото и дишаше тежко.

– Добре съм, Андрея.

Лорънс продължаваше да съзерцава невярващо пистолета.

– Не би трябвало да имаш пистолет. Никога не ми е минало през ума, че може да имаш такава нещo. Та ти си само една жена.

Изсмях се. Истински.

– В такъв случай си глупак. Не, и тримата не мърдайте, или старецът е мъртъв. Само за миг, не е нужно повече време. Не си помисляйте даже да мръднете с пръст, или го застрелвам. Джон, ела тук да те отвържа. – Човекът, който се намирал зад него, се отмести. – Не мърдай, глупако, или ще убия тоя, който ти е платил. Аз съм добър стрелец. Дядо ми ме е обучил добре.

Помислих, че Лорънс ще завие. Бе станал почти аленочервен от гняв и безсилие, но нямаше избор. За първи път аз имах властта и средствата да го държа в шах. Джон се отдели от мъжете и нареди:

– Лягайте по корем и сложете ръце на тила.

Щом се подчиниха, той се приближи до мен и аз започнах да работя върху завързаните му китки.

– Браво, скъпа – рече той, без да отделя поглед от тримата. – По време на война човек обича да има на кого да разчита да му пази гърба. Много се гордея с теб.

Струва ми се, че пораснах с цели десет сантиметра от думите му. Почти се бях справила с възлите, почти. Сведох очи към проклетото въже, само за част от секундата, но точно толкова беше достатъчно. Лорънс измъкна нож изпод пелерината си и с едно плавно движение го запрати към баща ми. Улучи го точно по раненото рамо. Баща ми изрева.

Тримата мъже скочиха на крака. Изглеждаха решени да ни убият.

– Спрете, дяволите да ви вземат, или ще убия графа.

Никой не спря.

Натиснах спусъка.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Не го прострелях между очите. Гневът и напрежението станаха причина ръката ми да потрепне. Улучих го в бедрото. Той изкрещя, сграбчи раненото място, падна на колене и след това се отпусна на една страна.

Джон беше свободен. Тримата мъже се спуснаха към оръжието си, но Джон беше по-бързо. Грабна два от пистолетите им и тогава видях в действие войника в него. Беше впечатляващо спокоен и стабилен, а гласът му прозвуча убийствено:

– Имам два куршума, господа. Един от вас ще избегне смъртта, но кой ще бъде той? Кой иска да опита? Хайде, не се дръжте като страхливци, направете нещо. Погледнете човека, който ви е платил да убивате невинни хора. Той няма да ви помогне. Ще остане да лежи тук, докато кракът му гангрения и писъците му го отведат в ада. Хайде. Не искате ли да ме повалите?

Тримата се спогледаха и след това много бавно легнаха отново на пода.

– Сложете ръцете си зад тила.

Те се подчиниха.

Спуснах се към баща си. Той бе изгубил съзнание, а ножът грозно стърчеше от рамото му. Навсякъде имаше кръв. Затворих очи за момент, за да се овладея.

– Няма да умреш в ръцете ми, дяволите да те вземат – възкликнах аз. Отметнах пелерината и съблякох ризата си. Накъсах я на дълги широки ивици, от които приготвих дебела превръзка. Поех дълбоко въздух и измъкнах рязко ножа от раната. Едва не повърнах от кошмарното усещане на лесното плъзгане на ножа през плътта на баща ми. Не смеех да си представя каква болка му причиняваше това. – Съжалявам – прошепнах аз. – Вече свърши. Съжалявам.

Притиснах кървящото място с цялата си сила. Той изохка, все така със затворени очи, но дланта му се премести върху ръката ми. Погледнах дланта му. Беше голяма и силна. И кафява.

– Ти ще живееш – заявих аз. – Кълна се, че ще живееш.

– Да – отвърна той и сините му очи светнаха насреща ми. – Да, трябва.

Затвори отново очи, ръката му се плъзна. Беше жив и в

безсъзнание. Бях благодарна за това.

– Продължавай да притискаш, Анди. Кървенето трябва да се спре. – Джон се озова до мен и ме избута. – Дръж и двата пистолета насочени към нашите хора там. Аз съм по-силен, сега аз ще натискам.

Застанах на няколко крачки от тях. Погледнах към съпруга си, който лежеше в локва кръв на пода, в безсъзнание, както ми се стори, свил ранения си крак.

Бях го простреляла. Дали щеше да умре? Странно, но не ме вълнуваше изобщо. Той беше убиец. Аз обаче не желяех да бъда като него. Въпреки това не помръднах и не направих опит да спра кръвта от раната му. Останах на мястото си, вперила поглед в тримата мъже.

Един от тях се размърда. Приближих се до него, наведох се и го ударих по главата с дръжката на пистолета. В този момент усетих някакво раздвижване, но не бях достатъчно бърза. Лорънс се бе надигнал на колене. В ръката си държеше пистолет. Още едно оръжие? Цял арсенал ли имаше в себе си? Изглежда беше така, дяволите да го вземат.

Спаси ме Джордж. Той скочи към графа, като ръмжеше, оголил зъби. Вдигнах рязко единия от пистолетите на разбойниците.

Всичко стана толкова бързо, че се обърка в съзнанието ми. Flint ме сграбчи за глезена, Джордж атакува графа, а Джон, без да се поколебае, взе ножа, който чичо му бе хвърлил по моя баща и прониза с него гърлото на Лорънс. Дори не успях да го видя, толкова светкавично прелетя. На лицето на Лорънс се изписа безкрайна изненада. Помъчи се да каже нещо, но не успя. Изпусна пистолета и стисна ножа, но не опита да го издърпа. Дочух отвратително гъргорене. От устата му бликна кръв. Вдигна поглед към баща ми и лицето му замръзна от ужасен гняв. Отпусна се назад на пода, докато Джордж се късаше от лай над него. Умря с това изражение.

Flint се хвърли с яростен вик към глезена ми и успя да ми дръпне краката. Паднах с цялата си тежест, но това нямаше значение. Вече бях спокойна и концентрирана.

– Пусни ме веднага, Flint! – извиках аз. – Незабавно, дяволите да те вземат!

Но той нямаше подобно намерение. Протегна ръце с намерение да ме удуши и изкрещя, очевидно извън себе си:

– Проклетата кучко, ще те убия. Ти уби господаря ми. Ще ти извия мършавия врат.

Чух как Джон извика нещо, видях как се спусна към нас, но знаех, че само аз мога да се спася. Овладях се. Знаех какво трябва да направя и

прострелях Флинт право в гърдите.

В малката стая настъпи зловещо мълчание. Двамата мъже останаха да лежат по корем, залепили лица към пода. Джон изтича до Флинт и се вгледа в него.

– Божичко, какъв ужас изживях. Ти го направи, Анди, направи го.

Джордж погледна към Джон и изскимтя. Заразмахва опашка, все по-бързо и по-бързо, докато най-накрая тя вече не се забелязваше. И тогава скочи върху младия мъж, цели трийсет сантиметра от пода. Джон хвана кучето ми.

– Всичко е наред вече, Джордж, съвсем наред. Не, успокой се. Справи се чудесно. Спаси всички ни. Не, не се облекчавай върху мен във вълнението си. Добро момче. – Донесе ми го. Отпусна се на колене до мен. – Добре ли си, любов моя?

Кимнах бавно. Нямах думи. Бяхме заобиколени от трупове. Миризмата на кръв изпълваше въздуха. В този момент баща ми изохка.

– Добре съм – успях най-сетне да прошепна аз.

Той ме целуна леко, по устата, потупа ме по бузата и се изправи.

– Ще превържа рамото на баща ти. Трябва да се доберем до имението и да изпратим да повикат доктор Боулдър колкото се може по-скоро. Трябва също така да освободя Бойнтън от онзи навес. – Спря и добави през рамо: – Много се гордея с теб, Анди. Ти си смела. Но все пак мисля, че е невъзможно да ме обичаш повече, отколкото те обичам аз.

Баща ми изохка отново.

Джон седна веднага и започна да му превързва раната.

– Не се притеснявай – рече той, без да вдига поглед. – Бил съм войник шест години. Имам голяма практика в правенето на превръзки.

Изправих се бавно и взех другия пистолет. Беше останал само един куршум. Беше достатъчен. Нито един от останалите двама не се интересуваха какво бе станало с господаря им; това беше проблем само на Флинт, но той вече не се вълнуваше от нищо.

Поех си дълбоко въздух. Всички бяхме живи. Чух ново болезнено изохкване. Каквото и да бе сторил баща ми, аз не исках да умира.

И започнах да се моля с цялото си сърце да остане жив.

Баща ми наистина оцеля.

Сега беше в някакво състояние между упоителен сън и безсъзнание. Доктор Боулдър бе останал в имението, за да се грижи за него.

Ръкър отведе двамата мъже в местния затвор и не беше никак

нежен с тях. Помня как Джон ме притисна към тялото си, помня докосването на устните му в косите ми. Помня как Бойнтън му бе стиснал силно ръката с облекчение. Помня как се прегръщаха Томас и Амилия, и Амилия плачеше. Помня колко ужасени бяха всички от случилото се. Помня как се хранех в кабинета, край огъня, в компанията на Джон. И тогава внезапно, без причина, всичко изчезна. Опитвах се да отворя очи, да кажа нещо, но не можех. Какво ставаше с мен?

– Тя преживя прекалено много – чух аз гласа на Джон, който очевидно ме носеше. – Това е защитната реакция на организма й.

Усещах, че наоколо има хора, чувах ги да говорят, съвсем тихичко, както се прави край болен човек. Дали не бях болна? Нямах представа. Знаех само, че се намирам някъде надълбоко и не можех да се измъкна оттам.

Спах и сънувах.

В съня си чух гласа на Питър. Сънувах, че ме държи за ръката и прокарва леко пръсти по бузата ми. Казваше ми да се събудя, защото до Коледа оставали само четири дни и било неучтиво от моя страна да не го приветствам. Дори попита дали съм му купила подарък.

Но аз не можех да се събудя. Плувах в мрак, усещах как празнотата ме обгръща, обвинява ме като в пашкул.

По-късно пък мис Крислок повдигаше главата ми и ми даваше нещо за пиене; изпих го и заспах дълбоко. Мисис Редбрест ме хранеше с вкусен пилешки бульон. Чух я да обяснява какъв късмет било, че се храня; в противен случай съм щяла да се изтощя и това щял да бъде краят ми. Искаше ми се да й благодаря, защото бульонът ми харесваше много и ме затопляше приятно. Искаше ми се също да я успокоя, че нямам намерение да се изтощавам.

Чух гласа на Джудит, която ми казваше „Добро утро“ с типичен за щата Вирджиния акцент. Нейното „утро“ се точи почти половин минута. Мис Гилбанк се засмя, потупа ме по ръката и ме помоли да се събудя да скоро, тъй като съм й липсвала. Имах желание да споделя, че и тя ми липсваше. Толкова много хора имаше около мен, всички те шепнеха, всички ме докосваха леко, потупваха ме, а на мен ми се искаше да отворя очи. Но не можех и ми беше много неприятно. Искях да отворя уста и да им кажа да правят нещо друго, а не само да се промъкват наоколо ми и да шепнат. Искях да викат, да се смеят. Да, исках да чувам смях и може ми дори музика. Но единственото, с което бях заобиколена, беше шепот и безкрайно, бездънно, дълбоко мълчание.

Беше посред нощ. Нямам представа откъде го знаех. Усещах

топлина, която ме обгръщаше отвсякъде. Дочух скимтенето на Джордж, точно в ухото си. Искаше ми се да се усмихна, да кажа на Джордж да не подлудява Джон с явното си обожание.

Топлината ме покриваше и проникваше в мен, до костите ми. Осъзнах, че е Джон, който ме прегръщаше и ме притискаше към себе си. Почувствах как големите му длани разтъркват гърба ми. Усещах твърдото му топло тяло. Топлият му дъх галеше слепоочието ми. Това ми харесваше. Даваше ми усещане за комфорт и сигурност.

Той говореше в ухото ми. Гласът му беше дълбок и нежен. Знаех, че ме обича, че е луд от тревога, но просто не можех да направя нищо. И тогава той каза, вече по-силно и нетърпеливо:

– Чуй ме добре, Анди. Предостатъчно търпях. Отнасях се с теб мило, нежно, но ти не се връщаш при мен. Реших, че повече не заслужаваш нежността ми. Ще ми се подчиниш, дяволите да те вземат. Ти ще ми станеш съпруга, а съпругата трябва да се подчинява на мъжа си. Защо отказваш да се събудиш? Това продължава вече шест дни. Лекарят не знае какво ти е. Говори някакви врели-некипели за шок, женски нервни припадъци и други подобни, но аз му обясних, че твоите нерви могат да бъдат опънати оттук до Франция и пак да не се скъсат. Колкото до женските нервни припадъци му казах, че ще ме стъпчеш, ако ти кажа някога нещо подобно. Той само поклати глава, видимо ужасен. После му обясних, че си застреляла човек и е имало толкова много смърт, болка и страх, че най-вероятно просто не си била в състояние да ги понесеш; сигурно си се оттеглила на някакво безопасно местенце и ще останеш там, докато се справиш с тях. Да, струва ми се, че вярвам на това обяснение. Може би той също повярва. В отговор само изсумтя. Струва ми се, че повече му допада собствената му прогноза за женски нервни припадък. Но вече минаха шест дни, цели шест дни, Анди. Време е да се върнеш отново към живота и да се омъжиш за мен, да свириш отново на пиано и да ми позволиш да те размивам. Ще можем да се обзалагаме с Джудит на кой храст ще се облекчи следващия път Джордж. Добре, тогава само ще ме слушаш. Приятно ми е да чувствам гърдите ти; много хубави, меки гърди имаш. Обичам да усещам устните ти, но сега те са сухи. Не трябва да забравям да ги намажа с крем. Баща ти се поправя. Доктор Боулдър не е мръднал оттук от самото начало. Но според мен го прави най-вече заради превъзходната кухня на готвачката. Изяжда храна колкото собственото си тегло.

Вече е много студено. От три дни вали сняг. Малката Бес е почти напълно здрава. Скимти всеки път, когато някой се приближи до

нейното отделение. Липсваш й. Всички очакваме да отвориш красивите си очи и да направиш някакво безочливо изказване. Например да поискаш чаша бренди с пилешкия бульон. Питър също е тук. Крачи напред-назад, седи и те наблюдава часове наред. Започва да губи самообладание, Анди. Трябва да се върнеш при всички нас и да си пийнеш бренди. Какво ще кажеш? Отвори очи, Анди, усмихни ми се. Искам да те целувам и да те науча как да ме целуваш. Искам да те любя и да ти покажа, че мъжът и жената заедно могат да създават вълшебство. Ние ще го създадем също, ще видиш. Ти ще ми вярваш и ще ме обичаш, и дори понякога ще се хвърляш отгоре ми, толкова ще ме желаш, и ще ме целуваш, докато ме подлудиш. Ще бъдем заедно. Точно така. Ти ще ми вярваш, Анди. Аз ще ти бъда верен до последния си дъх. А после духът ми ще ти бъде верен. Никаква нестабилна аура. Ще се прилепя към теб, докато започнеш да ме кълнеш и пожелаеш да се разтвори във въздуха. Повярвай ми, Анди. Никога няма да те излъжа, никога.

„Да го целувам, докато го подлудя?“ Харесваше ми. Усетих как голямата му длан се спря върху задните ми части и ме притисна към него. Искаше ми се да бъда дори още по-близо. Той беше едър и силен, но вече не ме плашеше ни най-малко. Идваше ми да се изсмея над това, над огромната промяна в себе си, осъществена благодарение на него. Щях да го обичам винаги. Искаше ми се да му кажа, че моята аура щеше да бъде по-стабилна от неговата.

Той ми беше върнал живота. Исих да му го кажа, и точно така направих, но някъде дълбоко в себе си.

Нямам представа колко дълго ми говори Джон, колко дълго ме притиска в обятията си, като ме галеше и целуваше, но определено не беше достатъчно. Не ми се искаше да ме пуска никога. Но малко по-късно той си тръгна. Усетих, че Джордж лежеше, притиснат към дясната ми страна. Всичко беше наред.

После се появи светлина, усетих дори горещината в клепачите си. Не можех да разбера какво става. Никой никога не се приближаваше толкова близо със свещ. Какво беше това?

Чух някакъв тих глас, който повтаряше:

– Нямах възможност да остана с теб насаме, дяволите да ги вземат. Вечно имаше някой тук, особено Джон, дано Господ го прокълне за вечни времена, задето уби моя Лорънс. Страхувах се, че действието на опиума ще премине и ти ще се събудиш, но не стана така. Два дена вече не съм имала възможност да ти дам още от него. Но най-после съм тук сама с теб и, слава на Бога, ти все още спиш. А сега, проклето момиче,

нека да ти повдигна главата, за да можеш да изпиеш прелестната отвара, която съм приготвила специално за теб. Дадох ти я през първата нощ, когато донесохте мъртвото тяло на Лорънс. Тогава доведохте доктор Булдър, който се грижи така възхитително за окаения ти баща. И той ще се справи, а бедният ми Лорънс гние в студената земя. Аз ти дадох отварата и ти просто падна. Всички видяха колко съм разстроена, как плаках от тревога за теб. Дадох ти от отварата още веднъж, като наблюдавах как се плъзга навътре в гърлото ти и те заключва още по-дълбоко вътре в теб самата. Вече започваш да отслабваш, защото само лежиш без да мърдаш. Можеш ли да ме чуеш? Не съм сигурна. Никой не знае със сигурност. Тази последна отвара ще те отведе на другия свят, завинаги, и ако питаш мен беше крайно време.

Уплаших се. Мис Крислок беше полудяла. Искаше да умра? Искаше да ме убие? Обичала Лорънс ли? Усетих дланите ѝ върху себе си. Не, не, сигурно сънувах, просто някакъв кошмар, нищо повече от ужасен кошмар. Намръщих се; отчаяно желяех да се събудя. И наистина го направих. Отворих очи и погледнах мис Крислок право в лицето.

Тя държеше в ръка малка чаша, пълна с някаква, подобна на мляко, течност.

Устата не ме слушаше, но знам, че успях да изрека на глас:

– Мили? Защо? Какво правиш с мен? Та ти винаги си ме обичала. Защо?

Тя се засмя, но това беше грозен, побъркан смях, пълен с омраза. Осъзнах, че обектът на тази омраза бях именно аз.

– Значи си чула всичко, така ли? Убивам те, окаяно момиче. Лорънс се провали, но аз няма да се проваля. Джеймсън уби майка ти и аз ще трябва да убия него, но първо ще умреш ти. Това ще отвлече вниманието на всички и така ще мога да се разправа с него. Когато очите ти останат затворени, никой няма да разбере какво се е случило с теб. Ще решат, че просто си се оттеглила от този свят и си умряла от изтощение. Лекарят няма да може да каже нищо. На мен няма да ми се случи нищо. Никой никога няма да ме заподозре. Но аз ще знам и ще се усмихвам в себе си, защото аз съм те убила. Ти си мислеше, че Лорънс е бил старичката, която се появи тук с ножа, но всъщност аз изиграх тази роля. Исках да те уплаша до полуда, но в теб няма и капка чувствителност, ти си дебелокожа, прекалено здраво стъпила на тази земя. Да, надявах се, че ще изпаднеш в истерия, но трябваше вече да те познавам по-добре. Ти не си като майка си. Лорънс мислеше, че така ще те влудим. Аз се надявах, но не бях така сигурна като него. Той не те познаваше и не се

вслуша в моето мнение. И виж какво му донесе това. Проклетият ти любовник го уби, малка кучко.

Сграбчи главата ми и ми дръпна рязко нагоре. Видях как чашата се приближава. Но нямах сила.

– Не – прошепнах аз, – не.

– Ти уби скъпия ми Лорънс. И заслужаваш да умреш.

– Той беше зъл. Зъл.

– О, не, просто беше предаден, от Каролайн и от гадния ти баща. Той беше добър човек и щеше да се ожени за мен, след като те погребеше дълбоко в замръзвалата земя. Оpozнах го много добре, когато дойде в Лондон. Не исках да се жени за теб, но той ме убеди, че е необходимо да го направи. Призна, че обича мен, само мен, а ти си за него само една пионка, с която ще осъществи отмъщението си. Аз го обичах, чуваш ли? Щях да се омъжа за него. Но сега е невъзможно. Вече нямам нищо. А като заспиш отново, мисли си за баща си и за това, как ще дойде съвсем скоро при теб. Той е по-слаб от теб. Не след дълго ще те настигне. Най-вероятно ще го убия на Коледа. Какво ще кажеш? Да, а после идва ред на Джон. Дали да го убия? Все още не съм решила.

– Не, Мили. Не трябва да убиваш Джон. Той не е направил нищо лошо. О, моля те, не, недей да причиняваш още страдания на баща ми.

– Той е достоен за съжаление в слабостта си – заяви тя, като се надвеси над мен, а чашата бе вече почти до устата ми. – Хайде сега, да свършваме.

Усетих такъв безпомощен страх, че направо се задавих от него. Тогава чух рязък мъжки глас.

– Мис Крислок, нека аз да се заема с това. – Беше Джон. Сграбчи я да китката и измъкна чашата от ръката ѝ. Видях как я подаде на Питър, който стоеше зад него. След това погледна към мен. – Добре дошла отново при нас, Анди.

– Ти си тук. Защо си тук?

– Задавах си някои въпроси във връзка с тази жена. Още повече ме озадачаваше непробудният ти сън. С Питър обсъдихме това и решихме да чакаме тук. Когато влезе мис Крислок, за малко не се показахме, но в последния момент Питър ме дръпна назад. Видяхме и чухме всичко. Тя е луда, Анди, омразата ѝ я е побъркала. Но всичко вече приключи, и ти си отново с мен, слава на Бога.

Внезапно мис Крислок изкрещя, смразяващ кръвта крясък, напомнящ за току-що измъкнал се от портите на ада демон. Започна да удря едновременно по двамата млади мъже, да крещи, да рита, ръцете ѝ не се

виждаха, толкова бързо ги движеше. Видях как Питър я удари с юмрук по челюстта. Тя се строполи на пода.

Джордж се измъкна изпод завивките и заскимтя, като спря чак когато Джон се засмя и го взе на ръце.

– Виж само господарката си, Джордж. Най-сетне благоволи да ме погледне отново. Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че ще мине още доста време, преди да повярва отново в способността си да ме надмине, както с ума, така и с юмруците си. Какво ще кажеш?

Терриерът изскимтя.

Бях безкрайно щастлива, но както изглежда думите ми се бяха изчерпали. Всичко се беше изчерпало. Опитях да се усмихна на любимия си братовчед Питър и на най-скъпия за мен човек на света, мъжът, който ме бе спасил от мрака и ме бе отвел сред блажена светлина, бе ме освободил. Усещах обаче как този мрак ме тегли към себе си. Плачеше ми се заради това, но успях само да промълвя:

– Много съжалявам. Както изглежда все още не съм готова да се върна.

– Не, не, не ме оставяй отново, Анди.

Но аз усещах, че нямам избор. Всичко просто се оттегли отново от мен и не бях в състояние да го спра; въздъхнах и затворих очи.

Чух Питър да казва:

– Отивам за доктор Боулдър. Той е с баща й.

– Не, тя няма нужда от него – отвърна бавно Джон. – Тя ще се оправя. Виж, вече диша с лекота. Мисля, че просто спи. – Усетих целувката му по устата си и чух думите му: – Трябва да й намажа устните с крем; изсъхнали са.

Засмях се вътрешно. А когато след известно време чух отново гласа на своя любим, устните ми бяха меки.

Отворих очи. И този път ги задържах така.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Диърфийлд Хол

Три месеца по-късно

Той дойде при мен в Диърфийлд Хол в началото на март. Беше все още студено, отново валеше сняг и се готвеше да застели блатата, а йоркширските ветрове виеха по цели нощи.

Застана на вратата, с разрошена от вятъра коса, с дрехи за езда; изглеждаше здрав, мургав и много едър. „Твърде млад и силен“ – помислих си аз и му се усмихнах.

– Време е – рече той и тръгна към мен.

Така беше.

Питър ме отведе до олтара, а ни ожени местният викарий. Беше тиха, съдържана и семпла церемония, на която присъстваха само членовете на семейството и голяма част от прислугата на Диърфийлд Хол и Девбридж Манър.

Времето през този ден беше прекрасно. Веселихме се много и пихме здраво от прекрасния пунш с шампанско, приготвен лично от Питър. Всички се усмихваха, смееха се и ни желаеха щастие. Дори малката ми сестра успя да изпие скришом една чаша шампанско, благодарение на Амилия.

През първата нощ от брачния си живот останахме в Диърфийлд Хол.

Никога няма да забравя първите думи на Джон, когато влезе в спалнята и ме видя в леглото, облечена с бяла нощница със завързани до самата брадичка панделки, и притиснала Джордж към гърдите си. Бях вперила поглед в босите му стъпала; знаех, че е напълно гол под красивия халат от синьо кадифе.

Той спря на около два метра от леглото и рече:

– Кълна ти се, че винаги ще те обичам. Ти си ми съпруга, а скоро ще ми станеш любовница и двамата заедно ще преживеем всичко, което могат да преживеят един мъж и една жена. Моля се да имаме деца, еднакъв брой от двата пола, надявам се. Никога няма да те предам. А сега, Джордж, ела при мен. Тя няма нужда от твоята защита.

И териерът скочи от леглото и се приближи към младия мъж. Аз обаче бях уплашена, просто не можех да се преборя с това чувство, но Джон знаеше какво изпитвам, целува ме нежно известно време и

прошепна в устните ми:

– След не повече от три минути ще ти се прииска да запееш, толкова добре ще се чувстваш, а после ще се разсмееш и може би даже ще закрещиш. Аз ще ти доставя удоволствие, Анди, и то ще ти хареса безкрайно много. Вярваш ли ми?

– Да – отвърнах аз, – вярвам ти.

Мисля, че запях обещаната песенчица след две, не след три минути. А когато най-сетне той проникна в мен, аз застинах за миг от болката, а след това заплаках от удоволствие.

И наистина изкрещях. Доколкото си спомням – той също.

Един месец по-късно

Венеция, Италия, Палацо „Долфин Манин“

Джон ме притискаше към тялото си и ме полюляваше лекичко, както имаше навик да прави. Обичах да ме прегръща. Бях обикнала и Венеция, и нейните романтични гондолиери, които идваха всеки ден да ми попят и да ми помахат с ръка.

Беше април. Времето бе толкова хубаво, че и местните жители не бяха в състояние да говорят почти за нищо друго, освен за безкрайните веселби, балове, балове с маски, залагания и новите си любовници, разбира се.

Слава Богу беше все още рано за пищните летни миризми, които можели да накарат човек да падне на колене, както твърдеше Джон. Вдигнах поглед към невероятен синьото, осеяно с облаци, небе, и се зачудих дали тук някога валеше изобщо, дали беше студено, влажно и неприятно. Дали някога духаше толкова силен вятър, че да заплашва да откъсне косите ти от скалпа?

Не, поне през април тези неща ги нямаше. Това беше Венеция и аз усещах магията ѝ до дълбините на душата си. Звукът на леко плискащата се вода на „Канале Гранде“ в древните колони под нас, ми действаше успокояващо. На Джордж тези звуци също чу харесваха. Той хъркаше по-силно, когато спеше на балкона, унасян от шума водата.

До залез слънце оставаше може би около половин час; тогава слънцето светеше като злато във водата и с приближаването към хоризонта ставаше толкова голямо, че заплашваше да погълне Земята. Взирах се във водата, която като че ли беше посипана с диаманти от вълшебна ръка. В този момент някакъв гондолиер запя на залязващото слънце и на мен ми се приплака от щастие.

Протегнах се в обятията на съпруга си и той ме целуна по челото. Джордж спеше на една възглавница край нас, поставил грозната си главичка върху лапите.

– Тук сме от две седмици – рече Джон и ме целуна по лявото ухо.

– Да, и времето е толкова невъзможно съвършено, че започвам да копнея за малко хубав студен вятър над нашите блатата.

– Когато дойдох за първи път във Венеция, реших, че искам да я посетя пак с младата си съпруга. И ето ни сега тук, удобно настанени в сърцето на града. Но какво означават тези думи? Да не би да си се отегчила вече от мен?

Ръката му обхвана леко гърдта ми. Притиснах се към него – исках да усетя дланта му, пръстите, топлината, която те изпращаха надолу към корема ми.

– Може би и това ще стане след около петдесет години – отвърнах аз и го целунах по врата.

– Днес получих писмо от баща ти. При него всичко върви добре. Вече се чувствал чудесно, а бизнесът му за обработка на диаманти продължава да процъфтява, въпреки неговото отсъствие. Ще ни посети през юни. Мис Крислок се намира в дома край Лийдс, ръководен от познатата на доктор Боулдър. Тя и персоналът ѝ се грижели за душевно болни. Там никой не ги малтретира. Тя е добре, Анди.

Кимнах. Не ми се искаше даже да мисля за жената, която дълго време бях смятала за моя втора майка. Потърках леко с длан гърдите му; чувствах отмерените удари на сърцето му. Все още за мен бе истинско чудо всичко, което усещах в него; то бе толкова различно от мен.

– Никога не съм предполагала, че един мъж може да бъде толкова ценен – заявих аз и целунах сърцето му през сакото.

Той се засмя; усетих буботенето в гърдите му.

– Това означава ли, че ти идват и духовни мисли за мен?

– Вероятно не.

– А, значи ме желаеш за целите си?

– Онзи дебел килим пред камината ми привлече погледа.

Помислих, че щеше да си глътне езика. Бях се променила толкова много и все още от време на време го изумявах. Разбира се, за тези промени беше отговорен той самият и затова те му доставяха още по-голямо удоволствие.

– Всъщност, той привлече и моя поглед. Сами сме и засега Джордж не хърка.

– Истинско чудо.

Джон се засмя и ме притисна към себе си.

– Ще чувам смеха ти през всеки ден от живота си. Прекрасна перспектива. Така, тази вечер ни чака друго парти. Графиня ди Марко. Не си ли се уморила още от всички тези празненства, соарета и балове?

Поклатих глава, без да я вдигам от рамото му.

– Искам да облека красивата тюркоазенозелена копринена рокля, която ми избра. Освен това има още нещо, Джон. Не искам да напускам Венеция преди да сме видели малко дъжд, може би малко вятър и студ.

– Тогава ще трябва да стоим тук до ноември. – Джордж изскимтя и съпругът ми добави: – Онзи ден той едва не падна в канала, докато опитваше да открие безупречния храст. Не разполагаше с кой знае какъв избор.

Приведе се и ме целуна, този път не леко и приятелски, а дълбоко, с което възбуди нов глад, глад за него самия. Ръката му се плъзна под роклята ми, започна да ме докосва и ми се прииска да закрепя от удоволствието, което предизвикваше. Прошепнах в устните му:

– Мисля, че бих искала да ви съборя на килима, милорд, незабавно.

– Моля се винаги да бъдеш така взискателна, Анди. Винаги.

Засмя се, изправи се и ме отнесе на ръце обратно в спалнята ни. Джордж се помъкна по петите ни, като скимтеше и размахваше високо вирнатата си опашка.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно**Девбридж Манър, Йоркшир, Англия**

Моят съпруг и моето куче станаха горди баща в разстояние на една седмица. В първия ден след Великден мис Бенингтън, един толкова сладък шотландски териер, че беше трудно да не започнеш да я мачкаш всеки път, когато се доближи достатъчно, за да можеш да я хванеш, роди пет пухкави топчици в голямата кошница, която стоеше край камината в огромния ни апартамент. Джордж стоя и наблюдава през цялото време, като от време на време изджавкваше заедно с мис Бенингтън, докато тя се мъчеше с раждането на поредното паленце. Готова съм да се закълна, че когато всичко свърши, тя бе готова да убие бедния Джордж за ролята му в цялата тази работа.

– Страхувам се, че това е много поучително – казах аз на съпруга си.

И се оказах права. Само шест дни по-късно ме обзеха най-ужасните болки, които съм предполагала, че могат да съществуват. Подобно на Джордж, Джон стоеше до мен. Помня, че го заплаших, ако ме остави, да накарам Джордж да се облекчи върху всичките му нови шалчета, които му бях подарила за рождения ден. Проклинах го, ругаех го, и макар да се повтарях, поне бях доста гръмогласна.

Почти бях прегракнала от викане, когато Джарод Франклин Линдхърст най-сетне реши да се появи. Чух го как ревна, когато доктор Боулдър го тупна по дупенцето. Джон беше толкова доволен, сякаш всеки момент щеше да се пръсне от преживяването на цялото това чудо. Той ме целуна и ми благодари за сина си.

– Аз съм тази, която свърши цялата работа – прошепнах уморено. – Следователно синът е мой.

Той ме обсипа със смях и целувки и аз, заспивайки, успях да се усмихна.

Все пак на другия ден, докато държах мъничкия си син, реших, че не било чак толкова лошо. Мисис Редбрест поклати глава и заяви тъжно, че аз също съм допринасяла за увековечаването на една лъжа. Миниатюрните същества, на които давахме живот, ни караха да забравим за преживяното и по-късно ние повтаряхме отново и отново. Това бе нещо, върху което човек заслужаваше да се замисли.

Баща ми беше в Девбридж Манър на едно от поредните си дълги посещения. Трогнах се до сълзи като го видях как държи внука си. Джудит също дойде да види племенника си. Тя се усмихна на бебето, но веднага дойде при мен.

– Добре ли си, Анди?

– Супер съм – отвърнах аз.

– Чух те; беше ужасно.

– Да, но вече свърши и ние си имаме Джарод. Какво мислиш, Джудит? Той на мен ли прилича или на Джон?

– Същият е като дядо си – провикна се баща ми. – Ела тук, скъпа, и подръж баща си, когато е бил бебе.

Джудит, която вече бе свикнала с него, се разсмя. Не й бяхме наговорили никакви лъжи, не й бяхме спестили истината. Искаше да знае всичко и ние й го бяхме казали. Тя мълча доста време. Най-накрая се приближи до баща си, погледна го замислено и рече:

– Не може да сте чак толкова лош, сър. Все пак сте баща и на Анди, а тя се оказа чудесна сестра.

И отношенията им започнаха да се развиват от това доста странно начало.

Колкото до Томас и Амилия, те прекараха Великден с нас, но си тръгнаха в деня преди Джарод да реши, че е време да се представи на гордите си родители. Миналата пролет се бяха преселили в Данвърс Грейндж в Съсекс, дома на родителите на младата жена, лорд и лейди Уейвърлий. Томас бе поел в свои ръце управлението на имението, за да даде възможност на тъста си да замине за Ямайка. Бил страшно заинтригуван от вуду и искаше да се запознае с него от чистия извор. Лейди Уейвърлий само бе поклатила глава, бе се усмихнала на необикновено красивия си и разсеян съпруг и бе заявила, че няма нищо против. Била готова да си позагрее костите, а както била чувала, слънцето там било толкова силно, че сигурно желанието й щяло да се осъществи.

Аз отидох отново в музикалната стая на Каролайн. Заставах в средата. Приближих се до прозореца и проследих с поглед съпруга си, който разговаряше с Бойнтън. Вратата се затвори. Не се обърнах. Чух нещо зад себе си, но не се изплаших ни най-малко. Обърнах се бавно, но естествено там нямаше нищо, поне което можех да видя. Усетих дълбока, всепоглъщаща умора. Внезапно почувствах силна топлина, сякаш някой бе запалил огън и той се бе разгорял светкавично. Бях изтощена, беше ми топло; отпуснах се на пода. Усетих как топлината преминава през мен. Испитах безкрайно умиротворение и запах.

Когато Джон, с преbledняло като тебешир лице, се надвеси над мен, аз му се усмигнах и казах:

– Каролайн вече е добре. Всичко е наред.

В Черната стая вече не се усещаше заплахата. Злото бе Лорънс и той вече бе мъртъв. На следващия ден накарах да боядисат малкото помещение в бяло, да застелят пода с дебел бял килим и да окачат бели пердетата на единствения прозорец. Джудит обичаше да идва в тази стая. Мебелира я с прекрасно бюро в стил Людовик XV и малко канапенце. Постави в ъгъла арфата на майка си. Скоро бе добавено и пиано. Сестра ми обяви, че сега Бялата стая е нейната музикална стая. „Каролайн, – помислих си аз, – ти би била толкова горда с нея.“

Преди Амилия и Томас да си заминат след Великден, младата жена погледна големия ми корем и призна, че също била бременна. Докато ми го обясняваше не можеше да отдели очите си от Томас. Каза, че сега вече имала всичко. Била господарка на собствения си дом, очаквала дете, и, о, Боже, само трябвало да погледнеш Томас... Така и направих, разбира се. Той беше красив и в това нямаше нищо ново, но то не беше всичко; не го беше поваляла нито една настинка, нито една нервна криза. Честно казано сега той приличаше на млад бог, беше във великолепно форма, лицето му беше загоряло, тъй като работел с фермерите, друга от дейностите, които му бе поръчал лорд Уейвърлий с цел подобряване на здравето. Джон погледна към брат си и се усмигна широко.

Мис Крислок почина през ноември и това според мен бе спасение за нея. Все още ме болеше като се сетех в какво се бе превърнала.

Колкото до моя съпруг, гордия татко, в дните след раждането на Джарод той си подсвиркваше непрекъснато, и се смееше. Прокрадваше се зад паравана, зад който се обличах, за да ме нацелува и да ми обещае, че и тази вечер ще ми позволи да пия бренди с него.

„Животът е много хубав“ – помислих си аз, докато наблюдавах усмихната спящия си син. Знаех, че трябва да се наслаждавам на всеки благословен миг. Джон влезе в стаята. Носеше букет красиви цветя.

– От оранжерията на Бадърстоук, където живееше нашата мис Бенингтън. Цветята са знак на благодарност, задето въведохме Джордж в нейния и техния живот.

В този момент Джордж излязла. Джон бе затворил вратата зад себе си без да иска. Погледнах към челядта на териера, настанена удобно в големата кошница пред камината. Без да губи време, мис Бенингтън ги облизваше едно след друго.

Джон пусна Джордж и той се втурна незабавно към кошницата.

Застана на пост, вирнал перчем, като махаше лекичко с опашка. Истински защитник.

Засмях се и притиснах към гърдите си моя малък син и гордия му татко.

КРАЙ

© 1999 Катрин Каултър

Catherine Coulter
The Countess, 1999

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране, разпознаване и начална редакция: Сергей Дубина, 2007
Редакция: stela1981, maskara, 2009

Издание:

Катрин Каултър. Контесата
ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10971>]